

THE PATHFINDER.

THE JOURNAL OF THE JAFFNESE CO-OPERATIVE
SOCIETY LTD.,

No. 25 Java Street, Kuala Lumpur.

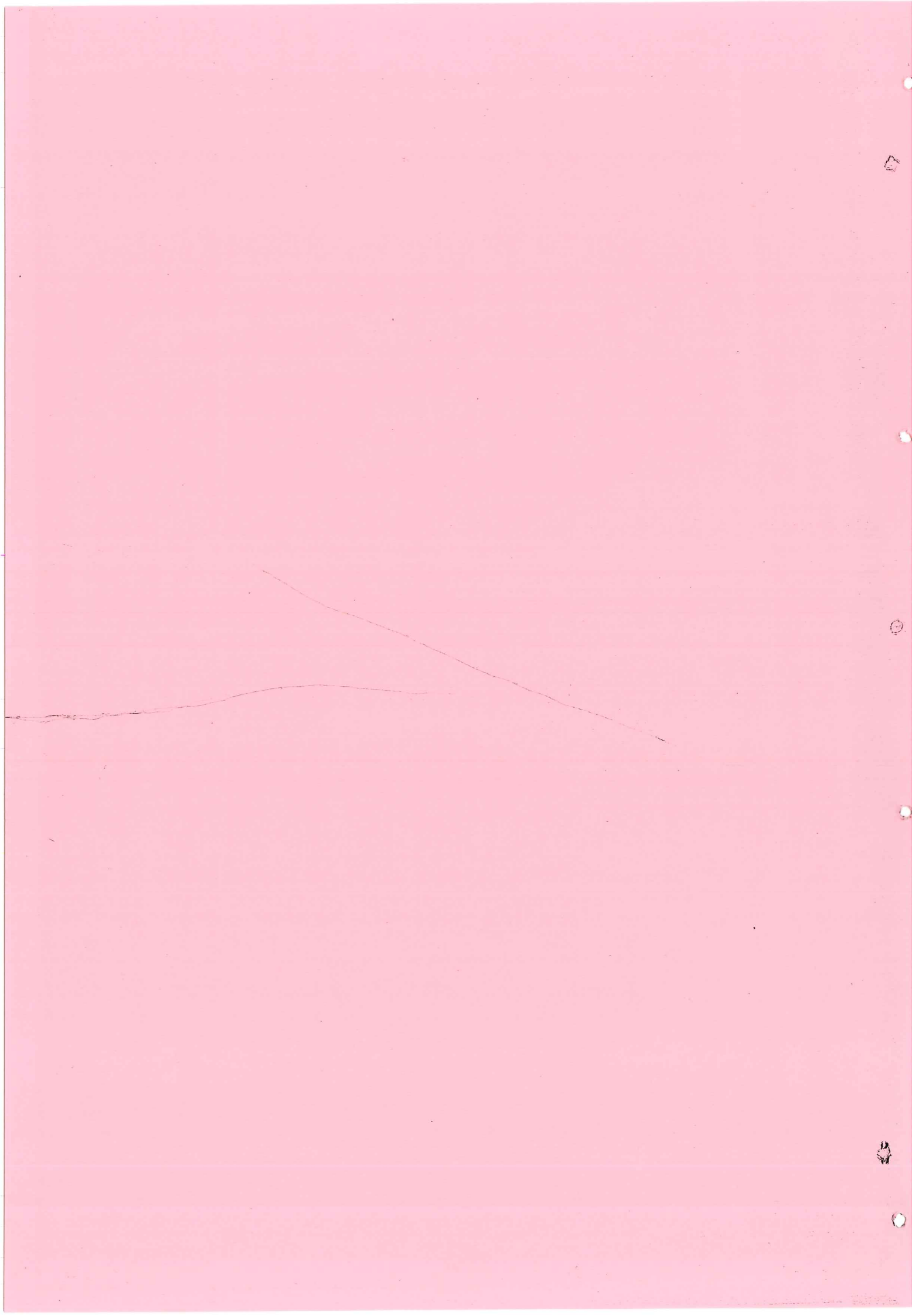
Vol. 1.

June, 1937

No. 3.

Contents.

	Page.
Editorial Notes	1
Trade School Scholarships.	4
Curtailment of Freedom	5
Do We Owe Anything to Posterity	6
Better Living Societies	7
Progress of Co-operation in 1936	9
The New Member—Address delivered by Mr. R. Boyd	11
Selangor Urban Co-operative Union Assembly Meeting	13
Society Notes	15
Youths and Their Future	18
Youths And Unemployment	20
How To Succeed In A Business Career?	21
Education Of Girls	22
The Art Of Staying At Home	23
Don't Be A Lawyer	25
Power Of Love	27
A Short Account Of Ramayana	28
Correspondence	29
Personal and General	31
Views and Reviews	34

3

IN PRINTING THERE ARE THREE ESSENTIAL
POINTS TO BE CONSIDERED, NAMELY,
QUALITY, SERVICE & PRICE.

No matter how big or small an order is all these three
are synonymous with

THE INTERNATIONAL PRINTERS,
PRINTERS, PUBLISHERS & STATIONERS,
No. 27 Java Street,
KUALA LUMPUR.

PANDIT JAWAHARLAL NEHRU

President Indian National Congress

SAYS.

"A considerable number of reputable and
efficiently run Insurance Companies are flourishing
and competing with foreign companies working
in India. One of the oldest among these is the

HINDUSTHAN CO-OPERATIVE"

What further testimony could you require ?

Have **CONFIDENCE** in **PUBLIC OPINION**

and **INSURE** with.

HINDUSTHAN CO-OPERATIVE

Insurance Society Ltd.

Mercantile Bank Chambers

Kuala Lumpur.

ESTD. 1907

Phone: 2388

Head Office: CALCUTTA

P. O. Box: 172.

The Pathfinder.

Vol. 1

JUNE 1937.

No. 3

EDITORIAL NOTES.

THERE was once a man who was put in gaol when he was young and spent the best part of his life there. When he had become an old man he was offered freedom and told to go out, but he begged to be allowed to stay in the prison because he was used to prison life and knew nothing about the ways of the world. A man who has been used to one way of thinking, doing one kind of work always, and meeting the same kind of friends finds it difficult when in later years he is required to change his life and habits. Such is the position of the members of the Jaffnese Co-operative Society. As a community we have been used to doing clerical jobs; now, even when there are no clerical jobs, we cannot make up our minds to train and direct our children to other occupations. This subject is discussed in the article "Trade School Scholarships" published in this issue. For three scholarships offered, only two applications were received! But there will come a time when for one scholarship 50 or even 100 applications will be received.

* * * *

The Society has regulated for a minimum rate of subscription. It is hoped that before pressure is brought upon members they will take voluntary action to comply with the decision. Any one not fully realizing the advantages and readily co-operating should study the article "Freedom of Members". Any one delaying to comply with the regulation, will be the loser.

* * * *

Our duty to posterity is explained elsewhere in this issue. If all our ancestors had said that they would not leave behind anything to posterity the present generation could not have risen to its present position.

* * * *

We would direct the attention of our readers to a careful study of the article on "Better Living Societies" which we have reproduced from the *Indian Co-operative Review*. Similar organisa-

tions already exist in this country and they are referred to in the Review of Mr. Boyd's annual report 1936 published elsewhere. Some of the disabilities under which we suffer are capable of improvement if Better Living Societies are formed for our community. We can take action to reduce the cost of living and introduce many and desirable economies, cut out unnecessary expenditure in marriages, do away with or prevent the abuse of dowries, direct the energies of the community to better and profitable channels. There are many evils, too numerous to mention, that are sapping the vitality of the community. We can remedy the evils ourselves, and the only way is through organisation. Will the leaders of the community take note of this suggestion and act in time? A Better Living Society in every district and in every locality would not be too many. In fact a Better Living Society for every 50 persons with a central union to co-ordinate the activities of all the individual units would be desirable. We invite suggestions and opinions on this important matter.

* * * *

To those whose experience of the co-operative movement is limited to thrift and loan societies—dividends and loans—a careful study of Mr. Boyd's annual report for 1936, a review of which is published in this issue, is recommended. That squirrel destruction can be brought into the scope of co-operation with success must conjure up visions of the vast potentialities of the movement.

* * * *

Mr. Boyd's address delivered at the ninth annual assembly meeting of the Selangor Urban Co-operative Union Ltd., deserves very careful study by all interested in co-operative societies—by members forming the Committees of Management and by ordinary members. A planned programme giving conditions to be followed and carried out by each member should be prepared, and both old and new members required to act accordingly. Vigilance committees should be formed in

each centre, whose duty should be to bring moral pressure upon weak ones and delinquents by pointing out the desirability of conforming to the requirements. Very often members do not know what is expected of them. They read no co-operative literature. The by-laws, which is perhaps the only co-operative literature they read, defines in detail what a member may expect from a society; but it is silent on the all important question of a member's obligations to the others. Those who have needs in common organise themselves. Our economic improvement is our common need. If a society's activities end with merely providing facilities to a member to pay a subscription for the main purpose of giving him the privilege of borrowing, our economic improvement cannot be achieved. A programme planned to guide a member in each phase of his expenditure and income may be a far-fetched idea, but if co-operation is to play the part expected of it, some such help should be given to members.

In the President's speech delivered at the Union Assembly, reference was made to the audit of co-operative societies. When the department of co-operation imposed the audit levy a scheme was then prepared for the audit to be undertaken by the Union. The scheme did not materialise as individual societies were reluctant to join in the scheme, and the department was not willing to release its control. The time is now opportune for resuscitating the matter and if the Union could put up a scheme acceptable to all societies it would be a justification for its existence.

We note that the name of the Selangor Urban Co-operative Union has been changed to Midlands Co-operative Union. Some people might say what's in a name. But there is a great deal in it. While Singapore, Penang, and Perak have Unions denoting the territory represented by each, "Midlands" Union gives no indication of its area or its location. "Midlands" is not in common usage and is used by the Railway Department of the F.M.S. to represent a section of its traffic department. Was the change an inspiration from the Railway?

The second part of Mr. Alvapillai's address on "Youths and Their Future" is published in this issue. Although no specific remedy has been suggested to deal with the problem as it affects the community; there is a great deal of matter for serious thought and examination.

Mr. Kanapathipillai, who is not unknown to many of our readers, also discusses the problem

of "Youths and Unemployment". Another writer discourses on "How to succeed in business?" Instead of a general and academical discussion we invite practical and workable suggestions and proposals for the guidance of the community. The problem is too serious and should not be superficially treated. A careful and thorough investigation of the magnitude and extent of the unemployment is desirable if practical solutions are to be found.

The progress of a race or community would be quicker and healthier if there were better understanding, unity of purpose, and one-mindedness between both sexes. For this reason we welcome the contribution by 'Miss Pahang' on "Education of Girls". If women of our community play the part they are expected to play, our future will take care of itself. But such a change cannot come and should not come like a mushroom growth. There is no doubt that our wives, sisters, and our daughters have advanced and progressed with the time. Compared with our mothers and our grandmothers the present generation may be said to have made vast strides in certain directions, but there is a great deal more to be done. Parents should view the question of female education from a long, practical and realistic point of view: give such education as will fit our daughters to face life with knowledge and understanding of their duties, and with hope and vigour. In this matter, as in many other matters, united action, as the writer of the said article urges, is desirable. Will the thinking and intelligent section of the community meet and discuss the matter?

"The Art of Staying-at-Home" is a thing which most of our friends might usefully practise. The article is reproduced from an American Journal. What our community needs at the moment is creative thinking, if the community is to progress. No one need think he has no time for creative thinking. In fact we have ample time but we waste it on frivolous amusements.

"Don't be a Lawyer" should be carefully read by those parents intending to give legal education to their children. Conditions in the American State referred to in the article have their counterpart in Ceylon. Law's delays, of which we hear very often and even have personal experience in Ceylon, must be the result of an oversupply of lawyers. Consider the immense wealth wasted in giving unnecessary legal training. If the money so wasted is utilised for better purpose, the youths—many if not all—would have a different history to their credit. We are here reminded of the evils

insidiously eating into life of lawyer-ridden countries.

* * * * *

Love is a magnificent thing and is the source from which all that is good emanates. Without it life will not be worth living. When unsatisfied it is capable in some individuals of being turned into hatred and its potency for harm to the object which it first loved is illimitable. Mr. Somasundaram discourses about the "Power of Love" elsewhere in this issue. We invite him to tell us why love and hatred spring from the same source.

* * * * *

"Ramayana" is a subject for serious study and thought. To understand the hidden meanings in every word of it and to appreciate the beauty of the expressions contained therein one should be a versed and advanced scholar in Tamil. No rendering of it into foreign language, even by a very learned man proficient in Tamil and the foreign language, can do full justice. The account given else-

where in this issue is nothing beyond the shortest one as its heading implies.

* * * * *

In the first issue of "The Pathfinder" a correspondent raised the question of dowry system and invited opinions. Beyond a letter from a lady, who naturally is against the dowry system, we have not received any correspondence. Wake up bachelors! If you do not make out a case for the retention of the dowry system, judgment would be given against you by default and you will one day wake to see that your demands for dowry are treated with contempt.

* * * * *

The second instalment of "My Early Days in Pahang" is again being held for want of space. We offer our apologies to all those contributors whose contributions have not yet appeared. Want of space is the reason for the delay, and we crave their indulgence.

If there is any man who thinks the righteous cause is going to be beaten, let him repent in sackcloth and ashes. It is not going to be beaten, "though a wide compass round be fetched".

RVE. G. CAMPBELL MORGAN, D.D.

* * * * *

There never was a time when faith in God was so sorely tried; and never was there a time when there is so much need for it. It is a great time to be living in; the call of duty is making itself heard, and we must respond to it.

THE HON. MR. JUSTICE BAILHACHE.

Trade School Scholarships.

The Jaffnese Co-operative Society invited applications for three scholarships in the Trade School, Kuala Lumpur, and the date of closing of applications has passed. The Committee has received only two applications. The object with which the Society offers these scholarships is to provide opportunities for youths to receive vocational training in order that, though only to a small extent perhaps, the problem of unemployment might gradually be tackled.

From this poor response the conclusion might be drawn that the problem of unemployment is not so serious as it is represented to be and that there are very few youths out of employment. Well-informed members of the community cannot accept this conclusion. Ours is a community that has suffered seriously in the pro-Malay policy of the Government. There is a large number of unemployed Jaffnese youths at present in the country, who walk daily from office to office in search of employment and their number is being swelled by youths that leave school annually.

In view of the above, one may well ask what is the cause for the poor response to the offer by the Jaffnese Co-operative Society. In our opinion it is due to the fact that parents and their children affected have not begun to realise that they should adapt themselves to the existing conditions and that in the world of today it is the fittest that can survive. In plain words they consider clerical and similar jobs more honourable and desirable to tasks involving manual labour. Parents perhaps wish that their sons should follow them and take to clerical or similar work. This mistaken idea is due to lack of foresight and a false sense of pride. They cannot get out of the rut into which they have fallen by long years of slavish work.

There are no clerical jobs going for all, and let this be understood and taken to heart by every one, more especially by the youth. If the youth of the community have not yet become alive to the seriousness of the situation it is time they did so and made up their minds what to do in the matter. Let them not indulge in a false sense of

security. It may be that in their parents' life-time the youths may not have to work. It may be that some parents have saved enough to make their children feel somewhat secure of their future. But how long will this security last? One day or other the youth would receive a rude awakening and will then have to pay a greater price for lack of foresight. Youths are the future fathers, and unless they now awake from their lethargy and, even at the risk of parental displeasure, shake themselves, leaving sentiment behind them, and take to vocational training in order that they may be better able to fight the battle of life the future does not look rosy.

We have been urged to advise the Society to offer scholarships for legal, medical and other similar trainings instead of vocational training. If the Society did that we are assured it will meet a popular wish and that the Society would thereby be rendering a genuine service to the community. Our views happen to be otherwise. The Society's object is the greatest good of the greatest number. Vocational training is not so costly as legal or professional training and for the cost of one legal training more youths could be given vocational training and the community would be the richer by it. We have known of patient-less doctors and brief-less lawyers and let those parents who have money to waste indulge in the luxury of training their sons for law and medicine, and then parents with marriageable daughters can scratch their heads to find fat dowries to obtain the patient-less doctors or the brief-less lawyers as husbands for their daughters.

The future of the community is in the hands of the youths, and let them take stock of the situation and act quickly. There is no degradation in taking up the kind of work we have in mind so long as it is honest work. It is much more honourable than being a parasite on one's parents or relations. Our pioneers found a place for us in this country and if that position is lost to the future generation it will be due entirely to the youths who are unable to adapt themselves to circumstances.

Curtailment of Freedom.

THE members of the Jaffnese Co-operative Society at their last meeting adopted an amendment to by-law No. 14 by which the minimum subscription payable to the Society has been raised to 10% of a member's monthly income or \$10|- whichever is the greater. Originally when the Society was started, the minimum subscription payable was \$3|- per mensem. Some years ago it was raised to 5% of a member's monthly income or \$5|- whichever is the greater. The present amendment is the third stage of progress.

We anticipated that some difficulty might be experienced in getting the meeting to adopt the amendment. Our anticipation was due to the grumblings we had heard from some corners that such an action—imposition of a minimum rate—was an infringement of the freedom of members. We were glad, however, that there was no discussion whatever on the matter and that the amendment was unanimously adopted by the members. We do not think that there is any doubt whatever that 10% minimum is not a demand that is likely to cause general hardship, or, in other words, the average savings of the individual member should not be less than 10% of his income. The Committee has power to grant exemption from the operation of the By-law in individual cases and members who can satisfy the Committee that they are not in a position to pay the minimum subscription can always obtain exemption.

It is desirable that we should examine this bogey that the fixing of a minimum rate of subscription curtails members' freedom. What is freedom? Is it being free to come and go as one wills, to save or not to save as one's inclination runs, to do just what you like in everything in the world? Our reply is, there is no freedom in man's life, nobody is free in any matter. Can we eat what we like? If we do our stomachs will be at war with us. Can we, if we desire, sleep all the time? No, we cannot do that as sleep and rest are fixed for us by nature. Can we satisfy our impulses and do anything we like if it would cause nuisance to our neighbours, offend their

susceptibilities? Where will any one be if the whole neighbourhood ran riot? Our rest would be disturbed and lives would be made hell on earth. Can we do what we like and break the laws framed by the State for the good of the community? We cannot, and if we do we will be suitably punished. Therefore it cannot be disputed that in every one of our actions we have to conform to some restriction or other, except that in some matters we may have a longer rope and in others shorter ropes. We are all bound to each other, bound to nature and bound to society.

Our duty to ourselves and to our posterity demands that we should save a reasonable portion of our monthly incomes. Co-operation is governed by democratic methods and our by-laws are framed by us for the greatest good of the greatest number. In the process, a minority may be affected and the minority may have different views in the matter. When once a majority has decided, co-operation demands loyalty, a loyalty that should be firm and unswerving.

That the increasing of the minimum rate is in the interest of every member, no one can dispute. Who can deny that persuasion to save as much as we can is in one's own interest? Then why raise, what one might call, conscientious objections? Who is going to benefit by the individual's savings? He and his successors. Who is going to suffer if an individual is imprudent, wastes all his money, is extravagant in his living and does not keep by anything for the rainy day? He and his near and dear ones. All that the society is doing is to urge upon a member the idea of thrift and to legislate that he should save a certain portion of his income. To question the right of society to legislate for others is looking a gift horse in the mouth.

The amendment has become law and members are urged to take voluntary action to comply with the by-law in real co-operative spirit. Such voluntary action will benefit every member and will save the work of District Committee to a considerable extent.

Do We Owe Any Thing to Posterity.

THE above question is sometimes asked by a certain class of members of co-operative societies when proposals are made for appropriating portions of the annual profits towards some object or other the benefits of which cannot be enjoyed by the present members. It is therefore a subject of some interest and deserves to be examined. The first point that we should answer is this—Do we enjoy any benefit bequeathed to us by our ancestors? Evidences are in abundance beyond doubt. We are the happy possessors of all the accumulated experience of all the past generations that have gone before us. The culture, the civilization, the scientific discoveries that add to the comfort and pleasure of our existence are not the results of the activities of one generation alone. The very food that we eat, the clothes we wear, the houses we live in, the means of our transport have all been planned and prescribed for us as a result of the sufferings, the experiences our forefathers have gone through. The urge to do something of lasting and permanent good does not arise out of an impulse for personal satisfaction of one's desires. History tells us of the experiences and the sufferings our ancestors went through. We avoid the things that brought failures to our ancestors. We carve out new paths, new lines of action imbued by the successes of our ancestors. What tremendous risks to their own lives and sacrifices to personal comforts did our predecessors take to add to the scientific discoveries of the world or to find new remedies to help humanity to ease its sufferings. Are their actions the result of an impulse for personal satisfaction? No. They did so in order that their successors might benefit by their labours. The present is the successor of the past, inheritor of all its wealth and experience. Our debt to our ancestors cannot be measured in words or in deeds.

Animals are not dependent on one another. Man in his primitive days may have been able to live by himself and to himself with very little co-operation from his fellows. But with the ever increasing factors of comforts and luxuries that go to make life comfortable and luxurious man has

to depend on his fellows to a considerable extent for his needs as he cannot produce all that he needs himself. Further, unlike animals, it is by nature ordained that for a number of years after birth human beings are entirely dependent on their parents and others for their growth. We have to be fed by our mothers, we have to be carried, washed and tended with care. Our lives throughout are so ordered that we have to be dependent on some one or other. While in our early lives the amount of dependency is 100% it decreases as we grow old; again later in our lives the dependency increases with the advance of years. No one man can be self-contained and can live without the help and co-operation of the past or of the present. This being so it must be admitted that not only are we indebted to all the past generations for all that they have bequeathed to us but also to the present generation for all their co-operation to make our lives worth living.

We may, by co-operation, pay our debt to the present generation, but how are we to repay our debts to the past generation. If a man borrows from his fellow and does not repay it he is a dishonest debtor and carries with him the hall-mark of dishonesty wherever he goes. If all of us were dishonest there would be no credit, no co-operation and no progress in the world. Therefore self-interest demands honesty. Society demands that every one should endeavour to be honest. If that is so, is it not more important that our debt to our ancestors should be discharged? The only way to discharge it is by leaving behind us something produced by us as addition to the wealth—material and otherwise—for the benefit and use of our successors. We cannot have any mental reservation in the matter nor can we ignore our responsibility. It is a debt of honour that should be discharged in our life time. This is the debt we owe to posterity. If we wish that posterity should think kindly of us, our children should progress and their lives be something better than it has been our lot, then let us all unite and co-operate to leave something that posterity may feel proud of us.

Better Living Societies

BY

SYED GHULAM SARWAR SHAH, B.A. (Hons.),
Inspector of Co-operative Societies,
Mianwali (Punjab).

BETTER living implies better food, better clothing and better housing. If analysed, all the multifarious economic activities end to centre at better living.

Better living entails sacrifices. One has to of practice thrift, and thrift means the elimination of unnecessary expenditure, and the increase of production, both of which factors involve sacrifice. Further, one has to defy to some extent public opinion; if one is to lead a better life and this again is a sacrifice, especially in custom-ridden India. In short, sacrifice is the key to better living; but the difficulty is how to inculcate it among the masses. Would propaganda alone do? No, not with the Indian cultivator who is superstitious, isolated and illiterate. Would law serve the purpose? The reply is again in the negative. History of even the advanced countries like Europe shows that economic ills are never cured by legislation. The only remedy to arrest the evil lies in organization. What sort of organization is needed is another question and the most important to solve. In India or the Punjab, with which the writer has to deal for the population consisting of the people of diverse characteristics, customs, religions, sects and castes, an organization decentralized in form suits most. Socialism, communism and the like embracing cosmopolitan views cannot be tried with impunity.

Decentralized organization can best be found in the Co-operative Better Living Societies. A group of individuals, drawn from the same caste, tribe or village as the case may be, bind themselves to observe the rules passed by themselves in a general meeting and execute an agreement to the effect that any one of them who infringes rules thus made will be liable to a fine not exceeding the sum fixed for the purpose, ordinarily Rs. 100 in the Punjab. The power of imposing fine is given to the Executive Committee elected by the members from amongst themselves. This is, in brief, the working of the Better Living Society, simple in form and purely democratic, but very difficult to run in practice. The rules are framed in accordance with local needs and all ills, not political, can be dealt with.

Better Living Societies are the best means to carry out the programme of rural reconstruction, for the success of which the Government is so keen. A villager, conservative as he is, is not expected to do anything, of whatever advantage it may be without compulsion without its disadvantages, being self-imposed. The preliminary success of the Rural Reconstruction programme lies in the fact that its real essence should be assimilated by the people and realised to be profitable to them. It is after this that they could give it a practical shape in the real sense. An Indian cultivator is superstitious by nature and, therefore, takes any beneficent move on the part of the Government as being solely in its interest. Intensive education in the particular branches of the rural uplift schemes, apart from general education, is the dire need of the situation.

Better Living Societies fully serve this end and are further a test as to how far the rural reconstruction programme is being acted upon as such and not as the result of the pressure from the Landlords, Saildars, Lambardars and other village officials. One who enters the fold of a Better Living Society, purporting to carry on the so-called Dehat Sudhar work, does so after fully realising the benefits; otherwise there is nothing obligatory on him to undertake the self-imposed compulsion. Compulsion in co-operation is a contradiction in terms. Anybody may join a co-operative society at any time, if qualified under the bye-laws, and may cease to be a member at his own instance. Again, Better Living Societies have a lasting existence and the further advantage of supervision by the co-operative staff.

Safeguards:—No such society should be started at a place where there exist party feelings. If, however, the ground can be prepared, different societies may be started among different parties. But on no account the different societies may be started in a village on the basis of differences in religion, the important reason, apart from others, being that a co-operative society has to deal with economic and moral interests and not religious. Caste-wise or tribal societies are more desirable, since members of the same caste or tribe have the

common custom and usages to mend which is a simple task for the societies. On the other hand, if persons of heterogeneous castes having different customs, ceremonial or others, are brought on the same arena, the societies will have to traverse a long distance before bringing the members to cooperate with one another. There is a natural affectional tie among the persons of the same caste, which is an essential ingredient of co-operation and augury to the success of a co-operative society.

Secondly, if societies are to be real and not sham organizations these should never be started as a result of pressure from outside, e. g., landlords' pressure on their tenants and Government officials' pressure on those with whom they come in contact in the course of the performance of their public duties. These should come into existence as a consequence of the voluntary and real desire on the part of those whom they are intended to benefit.

Thirdly, managing committees should be efficient, keen and free from bias. Many a society has gone to dogs simply and solely due to the selfish motives of the committee members, who misused their powers by inflicting fines on those who were not guilty of breach of the rules. The members should be clearly and emphatically told that the committee is elected by themselves, that their own general meeting is the competent authority to replace any members of the committee if he is not found worthy of the job. In fact Better Living Societies should be started at those places only where it is certain to get a set of honest persons to function as a Managing Committee. This necessitates a close and intensive study of the village before the scheme is embarked on.

Lastly, simple rules, easy to observe and not much averse to the prevailing public opinion, should

be framed at the first instance in each new society, *Rome was not built in a day*. Slowly and surely, with the progress of the society, all the different and difficult problems can be enforced. As the years roll on, Co-operative spirit of the members goes on ripening till a time is reached when the members are responsive to all uplift schemes, and to eradicate the evils which still persist, they are themselves found doing all that is possible. The society runs then at its own momentum. If, on the other hand, all the problems of rural reconstruction were tackled at one time, not a single one would be common. If the fines are imposed likewise, the members would lose heart; and if the common breach of the rules is overlooked the society will not be worth the name. Fines should be imposed very cautiously, rarely and judiciously; but when imposed they must be recovered with rigidity, to have a wholesome effect on the members in general. Herein lies the secret of success of the societies.

In the Punjab, Better Living Societies numbered 590 with 20,909 members on 31st July, 1935. These are found in every nook of the Province. Recently, special attention is being devoted to this form by the Registrar. Special staff, consisting of 4 Inspectors and 14 Sub-Inspectors has been appointed exclusively for the organization and supervision of Better Living Societies and it is intended to increase the staff further.

The reformation of the ceremonial customs is the common rule in all the Better Living Societies of the Punjab. Of late Hygiene and Sanitation rules have also been introduced in almost all of them. The rest of the Rural Reconstruction programme is worked out by the societies to such an extent as is practicable in different localities and according to the character and spirit of the people.

(*Indian Co-operative Review*).

Progress of Co-operation in 1936.

THOUGH Mr. Boyd's annual report for 1936 on the activities of the co-operative movement in Malaya may appear to an ordinary reader to be a mass of dry and uninteresting statistics yet the information contained therein is of absorbing interest and is a record of the steady progress the movement has made.

The Director states that the cost of the department in the F.M.S. & S.S. which was \$207,487|- in 1932 has gone down to \$172,016|- in 1936. We trust that this is an indication of the relaxation of control by the department over societies in order that they may gradually develop the spirit of selfhelp, one of the fundamental objects of the movement, and, in course of time, be enabled to stand on their own legs.

The general progress of the movement is represented by a rapid increase in the membership and in the subscription capital of the societies. In the F.M.S. in 1932 there were 189 societies, 23,192 members with a paid up capital of \$2,562,579|- and in the S.S. 48 societies, 11,470 members and \$982,603|- paid up capital. In 1936 the corresponding figures for F.M.S. were 345 societies, 54,972 members and \$4,397,241|- and for S.S. 125 societies, 25,141 members and \$1,954,296|-. During the year, 62 societies were registered and three liquidated in the F.M.S. and 24 registered and two liquidated in the S.S.

In the rural credit side there were in the F.M.S. 61 societies, with a membership of 1,680 and paid up share capital of \$76,826|- in 1932. The corresponding figures for 1936 were 58 societies, 1,631 members and \$68,163|- share capital. In the S.S. there were 14 societies, 461 members and \$13,104|- paid up capital in 1932 and in 1936, 13 societies, 374 members and \$10,482|- paid up capital. Comparison with the figures for 1935 show an increase in the F.M.S. of 187 in membership and \$4,807|- in share capital. In the S.S. the figures remained stationary. Mr. Boyd is very optimistic about the future and states as follows:-

"It is gratifying to report that most societies come back to life after a rather long hibernation. A few, however, have failed to respond and they will be liquidated in 1937. In spite of these disappointments, there are several encouraging features. Withdrawals and expulsions of unsatisfactory members are nearly complete and the tide is setting in the opposite direction. New members and younger members are joining the societies, particularly in parts of the Federated Malay States."

"In the Straits Settlements, the position was rather better than the statistics suggest."

"The economic improvement and the new spirit in societies is shown in the rise in the paid-up share capital of societies in spite of the withdrawal of the members who were weeded out."

Endeavours have been directed to root out the "*padi-ratus*" system of credit allowed to padi planters between planting and harvest. In return for relatively small advances given usually by the local Chinese shop-keeper the padi planter is tied at harvest to sell his crop at a low rate. Four societies for the supply of seasonal credit with a membership of 665 planters have now been registered and Mr. Boyd considers that "if these societies succeed and spread they should make a big difference to their members, as the padi planters probably incur a greater economic loss from resort to 'padi rates' credit than from any other cause"?

Co-operative rubber marketing was not a success and "efforts to persuade small holders to combine to sell their rubber have been nullified by the general tendency amongst small holders to sell coupons and not rubber." The Dusun Tua Co-operative Rubber Society was liquidated during the year.

Two more egg marketing societies were registered during the year bringing the total to five. A sixth society is under trial. There was a drop in the number of eggs marketed and Mr. Boyd states that "it is gratifying to be able to report that the shortage was not due to disloyalty on the part of members. The members supplied what they could, but the hens did not lay".

An interesting experiment in joint action was made by 18 members of the Sempang Tiga General Purposes Society to try and make a profit out of making and selling copra. They purchased nuts converted them into copra and sold the copra at a profit of \$12.35 for 12 days' work.

In regard to rural co-operative stores "considerable time is spent by officers of the department in giving instructions in the running of Co-operative stores and there are several such in various parts of the country. Even when they fail—and they rarely last long—the business experience gained is valuable". In Perak there are four shops and in Selangor one.

Although the co-operative fairs which sprang up during the depression vanished with the return of prosperity five registered fairs have survived and show no immediate signs of dissolution. They

provided audience for the discrimination of the propaganda of various Government Departments.

Endeavours to interest co-operative societies of Malay holders in the keeping and breeding of goats with a view to increasing the income of members have not been very effectual. "So far Kampong Malays have shown no great enthusiasm for this method of increasing their income and none of the efforts has yet had a sufficient financial success to make initiation very attractive".

There were five better living societies in the F.M.S. with a membership of 208 and three in the S.S. with a membership of 821. "Success depends mainly on the development of public opinion which will condemn extravagance, and even if the societies are not always as unsuccessful in limiting expenditure as their keenest members might expect, the very existence of these Societies is a standing testimony to the principles which have been accepted at least in theory and which it is expected the coming generation will more and more put into practice".

"The development of the habit of association and working together in rural areas is fostered by the formation of societies whose objectives are so varied that there societies are classified as General Purposes societies". There were 34 registered societies with a membership of 4,290 and savings totalling \$11,000|- in the F.M.S. and 4 with a membership of 1,191 and savings totalling \$1,132|- in the S.S. "Complete list of the activities of these societies would be difficult to compile, but the diversity of aims is shown by the fact that these societies have (i) constructed schools and quarters for teachers (ii) run a kampong sports meeting (iii) extended a school which they had previously built, but which had become too small (iv) developed goat-breeding (v) developed copra manufacture (vi) organised with the help of the District Officer a mukim agricultural show (vii) repaired pahts and drains (viii) organised the destruction of squirrels and rats (ix) taken in Malay newspapers (x) built kampong meeting sheds which are used by visiting officers such as Lady Medical Officers when they come to the kampong to give advice and (xi) selected Malay women for training in the hospitals as midwives. These activities are all supplemental to the central activity of organising thrift and trying to prevent indebtedness. The demand for societies is greater now than at any previous time".

"As an example of what can be achieved by joint action encouraged by senior officers, the squirrel destruction campaign in Lower Perak may be cited. A competition was started in November, 1935, to cover one complete fruit season. It terminated

in July, 1936. The members are emphatic as to the benefits which have resulted. So satisfied are they that they propose to continue the competition. Crops were obtained from coconut trees which had previously yielded practically nothing. Durian trees on which the fruits had never previously reached maturity yielded a satisfactory crop. There was a noticeable improvement in the mangosteen crop. There were nine competitors who caught 263 squirrels."

In the F.M.S. there were 34 salary earners' societies with a membership of 16,449 and paid up capital of \$3,600,000|- while in the S.S. there were 37 societies with 12,161 members and \$1,705,500|- paid up capital.

"An investigation was made into the progress of thrift in these societies during the years 1934 and 1935. These were abnormal years owing to the large numbers of new members admitted as a result of the policy of Government in relation to indebtedness of Government servants. Most of these new members made minimum subscriptions and took large loans. It was expected therefore that the average net savings per member (i.e., total subscriptions less total outstanding loans divided by the number of members) would show a decrease. In point of fact, it turned out that the net average savings per member at 31st December, 1935, as compared with 31st December, 1934, had increased in 21 out of 30 societies in the Federated Malay States and in 26 out of 31 societies in the Straits Settlements. In this period membership in these societies had increased by 1,755 in the Federated Malay States and by 134 in the Straits Settlements. There is no doubt that, while these societies are supplying credit to their members, they are also achieving their aim of fostering thrift."

There are indications that the development of Urban Co-operative Stores is being tackled seriously and the need of co-operative action to reduce the cost of living is realised. Members of more than one society are considering the advisability of taking action. A store society has since been opened in Seremban.

At the end of 1936 there were 191 societies for Indian labourers with a membership of 31,728 and a capital of \$701,091|- in the F.M.S. and 62 societies with a membership of 10,532 and a capital of \$238,314|- in the S.S. Ten years of steady progress since the first co-operative society was formed is revealed by the above statistics. "With 253 societies now working it does not seem fanciful to anticipate that in course of time an estate employing Indian labour which has not a co-operative society will be the exception".

The New Member.

SPEAKING at the ninth annual assembly meeting of the Selangor Urban Co-operative Union Ltd., held at the Hotel Majestic roof garden on June 1 Mr. R. Boyd, M. C. S., Director of Co-operation, F. M. S. and S. S., delivered an interesting talk on the subject of "The New Member."

"When co-operative societies for salary earners were first introduced into Malaya the problem of the new member was largely a problem of debt. Most of the applicants for membership were persons who had got into difficulties from which they saw little hope of escape and they turned to co-operative societies for relief. To those who were honest and were prepared to exercise that self-discipline which the societies demand that relief was forthcoming, and there must be many thousands of past and present members of societies to-day who have good reason to be thankful that they join a co-operative society. Millions of dollars of debt carrying high interest have been settled and millions of dollars on interest have been saved to members," said Mr. Boyd.

"BITTER FRUITS"

"New delegates of the various societies which form the Selangor Urban Co-operative Union know better than I do whether there has been much change in the fourteen years that have passed. I believe, however, that I am right in suggesting that more members now join your societies before they have got into financial difficulties. You doubtless still have many applications from those who have tasted the bitter fruits of uncontrolled borrowing and to seek your help to avoid the consequences of their folly. At the same time, are you not getting more applications from persons who have never got into difficulty and who seek the help of the society to keep them from ever doing so? If you are, I think the time has come for you to consider the advisability of taking action either as a Union or as individual societies.

"When a man comes to a society asking for help out of a hole, the view of his future is clouded by the difficulties and the depression in which he finds himself. He cannot look forward and make plans. He is reduced to living a hand to mouth existence. The end of the month is a source of anxiety owing to the demands of pressing creditors. There is not much use suggesting to such a person that he should try and prepare a plan of his future.

THE PRIMARY CONCERN.

"There are two sorts of committees. One which prides itself on its business capacity. It makes sure that all loans are safe and fully covered by the sureties. Provided they are safe the committee does not worry much what the loan is wanted for nor does it trouble to see how it is used. A reasonable dividend is paid and there are no overdue loans. A co-operative society must be as efficient as any company and it must be something more. It must be co-operative. A usurious money-lending institution can be efficient. It lends money, it cares little about the purpose of the loan and it endeavours to ensure that the money is safe. If a co-operative society does nothing more than that it is a fraud.

"What more is expected of a co-operative society? The answer to this question will be found in the attitude of the society towards its members. The primary concern of the society is not its own financial well-being, but the economic well-being of its members. Do not forget that it is quite possible for a co-operative society to base financial success on the ruination of its members. So the eyes of the committee of a co-operative society must be directed towards the economic well-being of every individual member of the society. If a member's position is not improving as a result of his membership, there is something wrong. The fault may be the society's or may be the member's. In any case, the matter requires investigation.

PLANNING FOR THE FUTURE.

"Now, if a person's position is going to improve as a result of his joining the society, I think it is much more likely to improve if the person has a clear idea from the start as to what he can do through the society. I doubt whether most of the existing members gave much thought to the possibilities of the future when they joined. It is my opinion that a little thought at the time of admission would make a big difference to the value of the society to the member. How can we ensure that new members will give thought to their future at the time of joining societies?"

"This is the point at which I think that committees and the experienced members of societies can be of invaluable assistance. You are for the most part persons with a considerable experience both of life and of co-operative societies, and as such you are in an exceptionally good position to give advice to the new, and especially, the young member. A short discussion with an experienced member or group of members would be very valuable. It would be possible to set the new member thinking and making a plan for his future. Here are some of the points:

MEETING EMERGENCIES.

"On the supposition that he is still single, he will be expected to marry before long. If so, how much does he propose to spend? Instead of borrowing for his wedding and trying to repay from a salary which must meet extra expenses, could he not accumulate the sum beforehand? Is he thinking of taking out a life insurance policy? It is a safeguard to his relatives in case any accident occurs to himself. He should be careful not to take out too large a policy. At the same time, the premium rises with every year of his age, so he should not postpone the question. What about sickness? How is he going to meet the expense? Sickness often comes very quickly and money is sometimes needed urgently. Is it not better to have accumulated some in advance to meet this emergency?

"He should be able to get away for a holiday (with his wife and family, if any) every now and then. How many people need a holiday but cannot afford it? How many wives and children would be the better for a holiday? Thrift, through the society, can go a long way towards providing holidays.

EDUCATION.

"What about the children's education? I have come across so many cases of youths who have started in their education and who have had to stop because there was no more money available. Should not that money have accumulated while the child was small? I think the child has the right to claim from its parents the best education they can give. Is it not their duty to make provisions

so that when the money is required, it is available?

"As he grows up, a bicycle or a motorcycle, or a small car may be a saving to him. Let him think it out in advance. Early preparations will mean that he will not have to pay the higher prices charged when use is made of the hire purchase system.

"Later still he may want a house of his own. If he is to pay for it, he must make preparations ahead. There will be calls on him for funerals and to support others besides those of his own immediate family. He may be out of work. How much easier it would have been to weather the recent storm if those who were retrenched had had more forethought for the future. How much easier would it have been to help the unfortunate if those who were still in jobs had made provisions to give help to those who, through no fault of their own, were deprived of their livelihood. There are many things to think about. You can add several that I have omitted. For example, I have said nothing about the needs of old age. Don't you think that a brief discussion of these problems at the beginning of a man's membership would be of great help to him? You who have been through the same experience and belong to the same race are the best persons to give advice to the young man just entering on his career.

ADVISORY COMMITTEES.

"It requires great tact, sympathy and understanding to give advice, but you can find persons who possess these qualities. I leave it to you, if you think the suggestion worth acting on, to devise the best means of giving advice to the new member and of helping him to frame a plan for his future. You may prefer to act as a Union or as individual societies. There are points in favour of both. It is probable that advice of this sort can best be given to a person by another member of his own race. You may think of establishing advisory committees for this purpose and of insisting that all new members shall on admission seek the advice of one of these committees. Such committees will have to be carefully chosen from your members, and if any of the officers of the Co-operative Societies Department can be of assistance, I am sure they will be glad to help.

Selangor Urban Co-operative Union.

NINTH ANNUAL ASSEMBLY MEETING.

Before the report and audited accounts for the year 1936 were adopted, Mr. M. W. Navaratnam, who presided, addressed the meeting and said:—

“There is no variation in the number of members. The smaller societies, as I mentioned at the last half-yearly meeting, find it difficult to pay the entrance fee of \$25. Your Council has, therefore, gone into the matter and submit an amendment reducing it to \$5 which I trust you will sympathetically consider.

RESERVE FUND.

“The question of reserve fund is still under discussion. The Director of Co-operation is still unrelenting and adamant in his attitude and will not agree to a reduction or waiver of the contribution notwithstanding the convincing arguments put forward by certain societies. Speaking on behalf of the Department at the annual meeting of the Selangor Government Servants' Co-operative Society in 1929 Mr. Gammans said: ‘As the loans decrease your reserve fund will soon be reduced and then you can legitimately do so.’ I believe that loans in societies have now decreased and it is hoped this will now be reconsidered. Again at this meeting the President, the Hon'ble Mr. Leonard, in winding up the discussion on the subject said. ‘There is something to be said on both sides. We must adopt a conservative policy. The matter must be investigated as to what limit might be placed on the reserve fund. We may reduce it if we have reached safety.’ It is hoped, therefore, that your incoming council will investigate the matter and make further representations.

“The audit of co-operative society accounts is now performed by private qualified auditors. If societies will unanimously support it should be possible for the Union to undertake the audit. This again is a matter which may profitably be gone into by your incoming council.

“MALAYAN CO-OPERATOR”.

“I would urge again that societies give the matter of *The Malayan Co-operator* their serious consideration. Without sufficient financial support from co-operators and co-operative societies throughout Malaya it would be very difficult to continue the publication of the magazine.

“The magazine is now serving a very useful purpose in that it spreads co-operative education, and the columns of the magazine are open to all for ventilating grievances, if any, or expressing opinions on matters of interest to members. It is capable of improvement and it can be made as a real factor in moulding and developing the movement. Therefore, it is your duty to support the magazine and I would earnestly request you to get all members of your society enrolled as subscribers. In this connection I must also state that the work of producing the journal has become too much for honorary workers and I suggest for your approval the appointment of a paid clerk.

CO-OPERATIVE EDUCATION.

“It is commonly recognised that the weakness of the Co-operative Societies lies in the want of a sound educational foundation. There should be some definite provision by which the members would be reminded of the basic principles and asked to translate them into practical action as far as possible. This can be obtained by holding periodical talks where prominent co-operators, both official and unofficial, may be invited, to deliver discourses on co-operative ideals and practice.

“The simplest form of co-operation which would commend itself to the minds of any group of people is that of joining together for the purpose of buying their requirements in bulk and sharing them among themselves. It is a matter for congratulation that such Societies have been established in Singapore, Seremban and other centres and considerable enthusiasm is shown by members, but before anything like a wide spread of the movement for purchase and sale can come into being there must be intensive education of the people in such matters as the benefit of cash purchase, the evils of forward buying, the relation of prices to accurate weight and loyalty in the face of inducement of the contrary.

CO-OPERATIVE INSURANCE.

“We hope that co-operators all over Malaya will give their serious attention to this very important aspect of co-operative activity. I suggest that we appoint a committee to investigate and report on the possibilities of starting a Co-operative Insurance Company. In Western countries, insurance has been carried on a co-operative

basis, most of the insurance companies operating in Malaya are, however, capitalist concerns. A few enterprising shareholders subscribe the necessary capital and start a company and in course of time do business on a large scale by getting many persons to take policies in this company. The policy holders get only a fraction of the profit.

"There are certain companies called mutual companies where the distinction between policy holder and share holder is avoided and all the profit goes to the policy holders only. It is the nearest approach to the co-operative ideal but even here the basic model is the capitalistic concern. The mutual company registered under the Co-operative Societies Enactment and run on a co-operative basis would be just the thing required.

A CO-OPERATIVE HOME.

"In conclusion, I would place before you a proposal with which you will agree. The co-operative movement has made great head-way in Malaya, but it is a matter for regret that it has no house of its own. I do not refer to departmental offices, but to a building where the votaries of co-operation may assemble and discuss and devise means for its further extension and advancement, and where they could house a library containing books and periodicals on the subject. The building will be symbolic of an electric power-house from which the

light of unity will penetrate into all households.

"Before I sit down I would like, if you will indulge me in this personal note, to pay my personal tribute to my colleagues in the Committee and to thank them for their support. We have our differences of opinion and our rivalries, as must always happen when men meet together and strive earnestly for some ideal. But we have had no serious nor real differences and I would like to thank my colleagues and at the same time to ask them to excuse my shortcomings. As you know, work suddenly comes in; details suddenly crop up; or correspondence suddenly received has to be answered quickly; there was unfortunately not always time to refer to our constituent societies. I had to take the responsibilities and later ask them for covering sanction. The Societies have been very generous and I count it an honour to be associated with such colleagues."

An amendment to certain by-laws was approved and it was agreed upon that the name of Midlands Urban Co-operative Union should be substituted for Selangor Urban Co-operative Union, Limited.

The following elections were made:—

President:—Mr. M.W. Navaratnam.

Vice-President:—Mr. J.M. Pakianathan.

Hon. Auditors:—Mr. C.O. LaBrooy and Mr. V. Seeniappah.

By reorganisation, by better methods of production we greatly increase the fruit of workmen's labour; but let us not make the mistake of elevating increased output to the position of being the first object of our designs. Increased output will be the result of better relations between employers and employed; but let us not impose upon workmen any changes merely in order to get improved results from greater exertions. It is not merely in the interest of the employers, but in the interest of the nation as a whole that this higher and better spirit must develop.

MR. J.R. CLYNES, M.P.

Society Notes.

Head Quarters Office

The number of members on the register on 1st May, 1937 was 899. The following new members were enrolled during the month:—

Mr. Leo Philip [Electrical Department, Kuala Lumpur.

Mr. C. Ponniah, General Hospital, Kuala Lumpur.

Mr. C. Somaskanthan, Central Accountant's Office, Kuala Lumpur.

Mr. A. Muthucumarasamy, R. R. I., Kuala Lumpur.

Mrs. A. Kanagaratnam, c/o Mr. S. Kanagaratnam, M.B.S., Kuala Lumpur.

Mr. S. Ramalingam, No. 4 Ampang Street, Kuala Lumpur.

Mr. P. Subramaniam, Hospital, Mentakab.

Mrs. N. Arumugam, c/o Mr., Chinnadurai Surveys, Raiping.

Mrs. V. Chinnadurai, c/o Mr. C. Chinnadurai, Treasury, Kuala Kubu Bharu.

Mrs. S. Thambiah, c/o Mr. P. Thambiah, P.W. D., Kuala Lipis.

Mr. M. Subramaniam, Sanitary Board, Seremban.

Mr. S. Thambipillai, General Hospital, Seremban.

Mr. W. Nagalingam, St. Ives Estate, Rembau, N.S.

We offer to every one of them a very hearty welcome.

Twenty five resigned during the month for the following reasons:—

Adjustment of loan with Committee's permission	9
Withdrawal with Committee's permission	8
Expulsion for non-payment of subscription	6
Leaving the country	2
	25

The total number on the register on 1st June, 1937 was 887. It is hoped that with the propaganda work that the *Pathfinder* is doing, District Committees will make a membership campaign and increase the membership of the society. There are still, in every district, a number of eligible Jaffnese who belong to no society and who could be enrolled if approached.

LOANS: Eighteen applications for loans for total sum of \$7,059/- were received during May, 1937 and 25 loans for a total of \$9,480/- were

issued for the following purposes:—

Number of loans.	Purpose.	Amount.
2	Old loans adjusted by new loans	450.00
5	Paying off debts.	2,640.00
2	Redeeming jewellery	457.00
3	Marriage expenses and dowry	2,228.00
2	Leave and passage expenses	1,000.00
3	Medical and confinement expenses	340.00
2	Buying land and building houses	600.00
1	Education	480.00
4	Home remittance	1,015.00
1	Miscellaneous	270.00
25		\$9,480.00

MINIMUM SUBSCRIPTION. Attention was drawn in the last issue of the *Pathfinder* to the amendment to by-law No. 14 regarding the rate of minimum subscription payable by each member which reads as follows:—

"The Minimum monthly subscription shall be 10% of the monthly income of the member or \$10 whichever is the greater. The Committee of Management shall have power to vary this minimum if a member satisfies the Committee that payment of such minimum will cause him hardship."

The new minimum rate will be enforced immediately in the case of all new members. If exemption from the by-law is desired District Committees should investigate the request and submit their recommendations.

In the case of existing members it has been decided that after the 1st August, 1937 no member will be granted a loan or accepted as surety to a loan unless he has complied with the provisions of the by-law. In order to avoid delay in dealing with applications for loans, District Committees are requested to see that these requirements are complied with before loan applications are forwarded to this office.

Defaulting District Committee Members:—

Attention of District Committees is invited to the new by-law No. 75 regarding defaulting District Committee members, which reads as follows:—

"No member who at the time is in default to the society, in respect of any loan or loans

taken by him, for such period as is prescribed in its by-laws or in any case for a period exceeding three months shall be appointed to be a member of any District Committee and any member of the society who has been appointed to its committee shall cease to hold his appointment as such, if he is in default to the society for a period of three months".

Members of District Committees are invited to co-operate with the Committee of Management in enforcing this by-law.

DISTRICT COMMITTEES.

Ipoh.

During May, 1937 seven new members were enrolled and, with two members coming on transfer from other districts, the total at the end of the month was 95. With the exception of one member, who is in default, all the others are regular and willing co-operators and form the healthy limbs of co-operation. The officers responsible for the collection of the society's dues have diagnosed the disease of the defaulting member as 'tomorrow brother'. If he does not pay his arrears it may be necessary to expel him, after recovery of the dues. Mr. Thambyayah, the Chairman was responsible for enrolling a large number of subscribers to the *Pathfinder*. It is hoped that he and his Committee would continue the good work they are doing in increasing the membership of the Society. Mr. S. Vytialingam, the Hon: Secretary is shortly going on leave to Ceylon and will be succeeded by Mr. A.V. Ponniah. We hope that the new secretary will soon prove no less energetic than his predecessor.

Teluk Anson.

The membership in this area has fallen from 24 in April to 19 in May, some of the members having been expelled for being in arrears of their subscriptions. The remaining 19 are regular in their payments. Some of those who ceased membership now realise the benefits to be derived by membership in the Society and are anxious to re-join. Perhaps in our next report we may be able to record an addition to the present strength of the society.

Kuala Lumpur:-

IMBI & PASAR ROADS AREA.

One new member was enrolled during May and one resigned. Three members came on transfer

from other areas. The number at the end of the month was 70. The present District Committee consists of Messrs. B.T.S. Naysadorai (Chairman), K. Chelliah, S. Sinnathambar, M. Rasiah, V. Sathurusingam, S. Nagalingam, S. Arulamapalam and A. Kandiah (Hon: Secretary).

BUKIT BINTANG ROAD AREA.

One Committee meeting was held during the month. One new member was enrolled and two members came on transfer to this area. There are 48 members on the register, of whom 13 are female members.

BRICKFIELDS ROAD AREA.

The Committee met three times during the month of May. Attendances at these meetings were quite satisfactory. Two members went on transfer to other area, whilst four new members were enrolled. The total strength was 88 at the end of the month. The Committee has done some propaganda work and it is anticipated that some applications for membership will be made as a result.

SUNGEI BESI ROAD AREA.

The membership remained at 27. The Committee met two times during the month. Enrolment of new members was discussed and it was resolved that each member of the Committee should endeavour to enrol a new member every month.

Klang.

During the month the Committee met once. Two members resigned and the number remaining at the end of the month was 36. In the next report it is hoped to announce an addition to the membership of the district. Subscriptions and loan instalments are coming regularly and promptly. The District Committee is gratified that the *Pathfinder* has awakened the consciousness of a section of our community and they are gradually feeling the advantage of closer co-operation and understanding.

Kuala Selangor.

The Committee met once during the month. One member resigned and another went on transfer to Kuala Lumpur. The strength on 31st May, 1937 was 25. Four of our members are employed in estates and it is gratifying to note that they are very regular in their payments.

Seremban.

The new District Committee held its first meeting on May 5, at the residence of the Chairman, Mr. S.S. Chelvanayagam. All the members were present. Two new members were enrolled and one resignation was accepted. The total at the end of the month was 65. The Committee appeal to the members residing in Negri Sembilan to pay up their subscriptions promptly. It is hoped that members will co-operate, thus reducing the work of the honorary officers.

Kuala Lipis.

Four new members were enrolled and three members resigned, leaving the total at 62, of whom 12 are female members. The payment of dues is regular and the Committee is indebted to those who

assist in the matter of collections. Members who have taken loans, are reminded of the pledge they gave at the time of raising their loans. More loyalty and co-operation are expected from the borrowers and more propaganda seems necessary.

Kuantan.

One Committee meeting was held last month. One lady member, Mrs. S. Thuraijasingam, joined the Society. There are at present 34 members out of which 8 are lady members. Increase of membership is receiving the attention of the Committee and it is hoped that more members will be enrolled before long. The District Committee is taking steps to persuade members to increase their minimum to comply with the recent amendment.

WEAR

**P. D. S. SATIN DRILL
SUITS**

(OF CEYLON FAME)

FOR

**SMART APPEARANCE AND
SERVICE.**

PRICE **\$ 6.00** PER SUIT.

C. J. DOSHI & CO.,

67-69, Java Street,

Kuala Lumpur.

Youths & Their Future.

ADDRESS GIVEN BY MR. K. ALVAPLLAI, B.A. (Hons.) C.C.S. under the auspices of the Jaffnese Youths League, Kuala Lumpur, on the 8th December, 1936, at 5 p.m. at the Premises of the J.C.S. Ltd., Kuala Lumpur.
(Continued from the previous issue).

It is not my intention to discuss capitalism on this occasion, but I consider it essential that every young man should know something of the urgent problems of the day, so that he may be in a position to think out for himself how modern conditions have been brought about. You have heard of millionaires and their pleasure cruises in their yachts, of ruling princes going round the world on special charter parties, of a Lord Nuffield, who is able, to donate £2,000,000 to his employees, and to come nearer home, of big Towkays owning many motor cars. We have been wont to look upon this class of persons with reverence and think that they must be men of superior talents, whereas more often than not they possess no more ingenuity or skill than you and I have, and nobody could say that any of them have done or are able to do a thousandth part of the service done to the world by a Newton or a Marconi.

On the other hand you have also heard of thousands of men and women in certain countries dying of semi-starvation. I do not suppose you have any such in this country. But in some of the western countries and in India it is not an uncommon fact. In Ceylon we lost a 100,000 lives during the recent malaria epidemic, but it was said that the people died more of semi-starvation than malaria. Well gentlemen, there you find these opposing facts. We have an over-rich minority and a poor, under-fed majority in almost every community.

We, orientals, seldom worried about this fact. But in the west when the countries became highly industrialised and consequently capitalised, and the population grew rapidly the difference become very marked and it set the thinkers of the day thinking. A German economist, Karl Marks, the father of socialism, argued that originally there was no capital or no division of capital and labour, and the organisers of labour amassed the capital by under-paying labour and taking for themselves an undue share of the profits of labour. This is now known as the theory of 'surplus value'.

Socialistic ideas had begun to spread in the industrialised countries of the west even prior to the emergence of Karl Marks, but it is Karl Marks who gave socialism a scientific basis. Marks started organising the workers in every country,

and trade unions are a powerful factor in the economic structure of most countries today. Socialism began to spread gradually and against odds. I need not make an apology for speaking a few words on socialism, for it is a movement and a philosophy of life that should interest the youth all the world over, for it is certain to loom large in the future. It has had a long struggle with its enemy capitalism, and though it has snatched a minor victory or two here and there it has had many set-backs. It is a triumph for youth and leadership that socialism has been able to achieve what it has achieved in the way of improved conditions of labour, recognition of labours' rights and socialist governments in certain countries within the space of 50 years. But the responsibility of the youth of the world for the future is even still greater, and in certain countries we see already before our eyes that the youth have blundered and have been misled.

Socialism has received a great set-back from its new enemy Facism of which I propose to tell you a little later. Socialism, proposes to do away with the existing inequalities, and states that poverty and unemployment cannot exist in the new order of society based on it. It is important that the young men of today should try to understand not only the philosophy but also the practical side of it. It aims at the state control of the means of production and distribution and the pooling of the energy and resources of a nation for the common good. It seeks to bring about an equitable distribution of wealth. These purposes of socialism, though they may appear laudable in an academic discussion, do not please many of us.

Most of us will readily vote for State control of all profit bearing concerns (by most of us, I mean those who belong to the middle class with moderate and fair incomes); for even today many a good number of a nation's services have been socialised or nationalised (as they call it)—services such as the post office, railways and the fighting services. But when it comes to a question of equalising of incomes we demur, and that is because we have been so brought up and minds so trained that we accept our existing capitalist institutions and methods of distributing income as natural, just as we regard the weather. We

argue. Why should I who am doing a very responsible job and who has been educated at great expense for doing it, be paid just the same as a manual labourer?

Well, gentlemen, socialism does not aim at exact equality of income but towards a more equitable distribution of wealth, and whether we like it or not it is going to come as the decadence of capitalism has begun. Much of course depends on the future generations. It often happens that when the struggle between capitalism and labour becomes very acute the young men of a country, if they had been ill-brought and ill-disciplined, are side-tracked in accepting some other system invented by some opportunist or power-hunter or a group of such persons. That is what has happened in Italy and Germany where a new enemy of socialism has sprung up, and this is facism.

It is difficult to understand or define what facism is, but I want to direct your particular attention to it for it provides a very striking example of mis-guided youth and wrong leadership. To give you an idea what it is like I quote what Pandit Nehru says about facism, "Whenever the workers become powerful and actually threaten the capitalist state, the capitalist class tries to save itself. If the owning and the ruling class cannot put down the workers in the ordinary democratic way by using the police and the army, then it adopts the facist method. This consists in creating a popular mass movement, with some slogans which appeal to the crowd meant for the protection of the owning capitalist class. The back-bone of this movement comes from the lower middle class most of them suffering from unemployment and many of the politically backward and unorganised workers and peasants are attracted to it by the slogans and hopes of bettering their position. Such a movement is financially helped by the capitalist class as they hope to profit by it, and although it makes violence a creed and daily practice, the capitalist government of the country tolerates it because it fights the common enemy—socialist labour".

Facism has no belief in democracy or any form of it. The masses should follow their leader, who alone will direct the policy of the nation. Facism is not based on any economic principles, and it was on the ignorance of the Italian masses that Mussolini traded. It is the same story with Germany and Hitler. However it is a very creditable achievement for these two rulers to have so completely unified their respective countries although the methods they adopted left much to be desired. In spite of such leadership and the vast advance made by Italy and Germany in

material strength I am still not sure whether people of these countries have made the correct choice of leaders. A decade or two or even a century is only a small period in the history of nations, and a few successes here and there are too insufficient to judge of the enduring character of a movement.

But always remember that if any movement were to succeed it must not only have the support of the enlightened youth of the country but also have certain fixed principles. So you see how the youth of a nation can be misled by opportunists trading on their ignorance and inexperience. That is one of the pitfalls against which the younger generation should protect itself. If you want to zealously guard your rights and the rights of your country you should make no mistake about choosing the proper leaders—men who understand your needs correctly and who are prepared to rise above self-interest and to plead your cause with all vigour and vehemence.

Well, gentlemen, I am afraid I have digressed far and wide. I believe I started with conservatism, then got on to capitalism and socialism winding up with facism, and at last was able to draw one moral for you, i.e., a moral about leadership. You will perhaps think that all this is a mass of irrelevance, but it appears to me that at least a superficial knowledge of the different political and economic systems in vogue is necessary to understand the behaviour of mankind in different parts of the globe.

In Germany, and Italy today the younger generation are taught to believe in and glorify violence and war, to follow their leaders blindly and to be prepared to sacrifice everything for the State. In India the young men are taught the sacred creed of non-violence. Similarly if you examine happenings in other countries you will find different ideals and aspirations getting hold of the imagination of the youth of each country.

I would once again emphasize this question of correct leadership for a country's future may be made or marred according as we have or have not the correct type of leaders—leaders who possess courage, imagination and a fearless devotion to duty according as we do or do not pay sufficient attention to, not only the training of our young mind but also to the moulding of the character of youth.

The next thing that should deserve our attention is teaching our youth a proper sense of values. Our slavery to conventionalism is due to a lack of a proper sense of values. We ought to learn to discriminate what is good for us from what is not good for us—particularly at this time of our history when it is difficult to precast the

future. We, of the East, are too prone to imitate—probably due to the inferiority complex from which we have been suffering from all these years. We lose ourselves in our admiration of everything that comes from the West and copy blindly and even change our modes and standards of living.

Therefore it is important that the youths

should have a proper understanding of the sense of values, discipline themselves to follow their leaders, be not swayed by impulses and be self controlled in all their actions. Youths of today are the leaders of tomorrow and the proper training of the youth is a matter of importance to every community.

Youths And Unemployment

A VERY large number of our young men are scattered here and there in search of jobs.

By tradition and by training, they are fitted only to wield a pen rather than a plough or a hammer. The love of the former was inculcated in them ever since the advent of Missionaries from the West, who came to our shores to save our souls—so they said—through imparting general education both in English and Tamil. Their advent to a land where all the trousered jobs were in the hands of Burghers, including Tamil Interpreters and Notaries Public, was hailed with joy. Then, the English educated youths were sought after. Requisitions for their services came in large numbers even from British Malaya, and continued till a decade or so ago. Indents for our services, especially as teachers, came from the neighbouring continent of India itself. In the race of life, materialism ousted spiritualism, and the deputation that came from America closed the premier academy, the Batticallo Seminary, which supplied the first graduates of the Madras University; and the present Jaffna College rose like the Phoenix out of the ashes of the Seminary. This institution produced a very large number of young men who emigrated to British Malaya for several decades, that almost all the employees in Government offices and outside during such periods, could be presumed to have come out of the schools in Jaffna. Such favourable conditions for securing jobs to those hailing from a corner of the British Commonwealth do not endure for ever; indeed they could not be expected to be so.

Other parts of the Empire woke up to the opportunities in the golden Chersonese, and now the indigenous population too. Naturally, the venues of employment for us gradually shrank. The present predicament was caused by our neglect to study the ever changing conditions of life and

act accordingly. We have now no agency amongst us whose concern is to watch over our affairs.

The system of education in vogue here is condemned as unsuitable to our boys and girls, and yet no individuals or organisations have offered themselves so far to bring about an agreement between the teachers and the parents on this matter.

Manifestly this is the duty of the State. But, would it act promptly and efficiently and chalk out the necessary reforms in this direction? Rising in his place in the State Council, the Minister of Agriculture had to own that there was no expert in Ceylon to teach the raiyats how to grow paddy (food crop) or tobacco (money crop). This is really sufficiently provocative an admission as to make Parakrama Bahu angry in his grave, whose re-incarnation the present Agricultural Minister is supposed to be!

The folly of putting all one's eggs into one basket applies equally to how we are educated at present. Therefore, the solution of the problem of unemployment lies, as I believe it, in apprenticing our boys and girls to the various trades, particularly to agriculture and stock-breeding, after a fairly comprehensive general education.

This question brooks of no delay. To allow our youths to go about jobless, dinnerless not only undermines their health but their morale as well.

I therefore earnestly appeal to my countrymen here and abroad to pause and think if the time has not yet arrived to put the wheels of progress again on the road: they are now embedded in the quagmire.

S. KANAPATHIPPILLAI.

"The Camp", Karainagar.

March 20th, 1937.

How To Succeed In A Business Career?

THIS is specially written for those who wish to rise above their present employment, but also contains advice for the day when you have attained your life's ambition. This not only guides you on the road, but gives friendly counsel for the time when you have reached your destination. It is useless directing a person on a journey unless he knows what is to be done at the journey's end. You must look ahead, and whether you are arriving or have arrived, there is always room for improvement. There is room at the top of the ladder, certainly. There is room on every rung, but no one with a spark of ambition wishes to remain at the bottom.

Many men fail because they do not take their courage in both hands and strike out at once. They keep putting off the decision year after year, sinking more deeply into the rut, till there comes a day when they can't break away from their particular job; they have left it till too late. Make a start while you are young. Lay down the "red carpet" in your youth; if you wait till you are past thirty circumstances may be too strong for you. "Procrastination is the thief of time". It is a deplorable thing when a talented man is swamped beneath a surrounding mass of difficulties. There are some people who would be swamped by opportunity. But we are not dealing with individuals of that calibre. It is to be taken for granted that every reader of this is more or less fitted for the competition of life. The man who is unfitted for the competitive side of life cannot succeed in business.

A well known proverb runs: "It is never too late to mend". There are instances of men who in their forties have established a business and made a success of it; but they are the exceptions. In any case, they cannot live long to benefit from the fruits of their labour. However, to encourage those who are getting on towards the middle age, a living example can be quoted of a man who was well in his advanced age, who gave up his employment and assured security of a handsome pension

on retirement, in order to take up a legal career on his own account. Evidently he had the nerve to stand or fall by his venture; he was not afraid, he had confidence in himself, and the result was he won through. Today he is a reputed lawyer whose counsel and guidance is sought after in almost all the important civil cases, nay even criminal ones. That man, instead of being a wage slave, thinks in terms of thousands instead of tens or hundreds, owns vast property and a large circle of friends; in short, has entirely altered the tone of his life, through foresight, energy, and initiative.

There is the instance of another gentleman who has built up a very lucrative business of his own through sheer force of perseverance and persistence, though oft he met with loss and failure at the initial stages. Recently he was able to float his business into a limited liability concern with a nominal Capital of two million dollars divided into shares of which he owns more than a sixth. He is neither nervous of the idea of giving higher education to his sons, nor worried of finding of venues of employment for them; they are either partners in his business or they are absorbed in his business staff.

Industry calls those who will obey! There was a young man who was not gifted even with an elementary education in English. He started life as a paid servant who happened to be exploited for a very low wage. He became a driver. He owned cars and buses. He quickly rose to hold the monopoly of the traffic in the quarter where he set up his business. His business is thriving daily. He develops in his own line and today his bank balance has steadily risen up well over four figures.

If you set up for yourself, every strain you make reflects itself in your own business concern. There is pleasure in working to such an end, and as a wise man once said, "Man was made to work". But if you are working for yourself there is a spice of ginger in it. All men must set up for themselves.

Education Of Girls

EDUCATION is of vital importance to humanity. There is no necessity to explain its utility. Without education a human being would still be a savage. By means of it humanity has acquired great knowledge of this wonderful universe and has been able to harness nature to man's needs. It is education that trains the minds of human beings to carry on the affairs of their homes and country systematically. Civilisation is the advanced stage of social development brought about by the medium of education.

Today discoveries have united humanity together and it is not possible for any nation to live in isolation. As members of society, we constitute community and nation. It is our duty to see how best we can contribute to the well-being of this society. The crying needs of our country to-day are social and economic reforms. The burden of social services, lies heavily at the moment, on the shoulders of a few selfless workers, women being prominent by their absence in such work. It is time that women took a share in this work. When women have thus begun to play their part social structure would have a more solid foundation.

How is this to be done when there exist factors which are prejudicial to the interests of female education? Female education has been looked upon with distrust, and is regarded as a sort of luxury that may be dispensed with. Many bring up their girls as if they were meant for sideboard ornaments and then complain of their frivolity. Give girls the same advantages that you give boys; appeal to the grand instincts of virtues in them; teach them also that courage and truth are the pillars of their very being. Let the public be educated to view female education with recognition of these aims. Let girls and boys have an equal chance.

All such knowledge and training as will enable the girls to understand and aid the work of men should be given to them. Their minds should be moulded and developed with sufficient elasticity for harmony in family life. "It is of no moment as a matter of pride of perfection in itself, whether she knows many languages or one, but it is of the utmost importance that she should be able to show kindness to a stranger and to understand the sweetness of a stranger's tongue. It is of no moment to her own worth or dignity that she should be acquainted with this science or that; but it is of the highest importance that she should be trained in habits of accurate thought; that she should understand the meaning, the

inevitableness and the loveliness of natural laws. It is of little consequence how many positions of cities she knows, or how many dates of events, or how many names of celebrated persons. It is not the object to turn her into an encyclopaedia but it is deeply necessary that she should be taught to enter with her whole personality into the history she reads, to picture the passages of it vitally in her own imagination, to apprehend with her fine instincts the pathetic circumstances and dramatic relation which the historian too often eclipses by his reasoning and disconnects by his arguments. As girls get married they ought to be trained not only to read books but also in the art of home-making. Most girls, after leaving school, fail to devote some of their leisure hours to some kind of study or other. This is one of the reasons why some parents think that girls derive very little benefit from education. We should try our best to widen our knowledge. It is not the education we receive in school which helps us in life, but it is the way in which we make use of that education. Girls should not only receive education of an academic or literary character, but they should also receive some lessons in cooking, domestic economy, needlework and the like. *Bertrand Russel's* view that some part of the female education should be of a training for motherhood, is significant. It is no use formulating a programme of education fitted for girls unless it can be put into practice. For this we require united action. There may be few to give the lead but nothing can be done without co-operation.

With the right kind of education women can prove themselves better companions to their husbands. At present, most women are neither capable of conversing intelligently on anything or understand their problems in life. The primary aim of education goes far deeper than the superficial way it is looked upon by many. Who will deny that education to women who are mothers, to women who are wives and home-keepers, and to women-earners out in the open world, whose service and ability are exchanged for livelihood, will not produce beneficial results? The proper training of children is a sacred task entrusted to women. Who becomes worthy citizens? They are the little ones whose young hearts have been instilled with love of country, humanity, and hatred of wrong, by their educated mothers. Unless women who are responsible for the welfare of the country are educated, how can they train their sons and daughters to take their proper places in life.

No doubt, we should be proud, and we are indeed proud, of some women who take a leading part in the affairs towards the well-being of their country. We should learn a lesson from them that great things are never achieved except by the rejection of egoism and constant sacrifice of self towards the common progress of humanity. Education has made us realise that it is now time for us to rise above the ordinary level of conventionalism.

However, we have to fight against heavy odds. Ignorance, poverty, social and religious antago-

nisms and other causes prove a serious stumbling-block to all progressive movements of a country. It is high time that indefatigable efforts should be put forth to overcome our difficulties. Let us brace up and get ready for the important change that is now coming and sound a note of hope like Shelly's.

"Oh Wind!

If winter comes, can Spring be far behind?!"

"MISS PAHANG."

The Art Of Staying At Home

CONDENSED FROM SOUTHWEST REVIEW
CHARLES W. FERGUSON.

"STAY-AT-HOME" is a term commonly used for the person who has to stay at home. It conjures up untidy visions of the aged and infirm, the shut-ins, the unsociables. Yet there is an art to staying at home. And a good many of us, tired of aimless visiting, too much bridge, and strenuous journeys to nowhere in particular, would like to practice it. We should like to stay at home with a greater sense of fitness and fun.

The kind of home you have, its size or its magnificence, is of slight importance. You don't need a vaulted temple for gracious living. Nor are there any hard and fast rules. Some find that ceremony helps—customs that lend dignity and importance to routine. I remember once running out of gas in the Connecticut hills and finding a retired broker all alone at table, wearing a dinner coat. It was a habit, and he said it seemed to make things more important. One young couple read aloud to each other. A family I often visit plays fine phonograph records after dinner several evenings a week. Another couple find great amusement in reading the dictionary.

Practices of this sort, however, are auxiliaries at best. It is much more essential to understand, first of all, that a man's house is his castle, a refuge where he can do as he pleases. Obviously the first great step in mastering the art of staying at home is to build up fortifications which make home a place of privacy and luxurious solitude.

The best thing is to have a schedule of privacy as rigid as your social calendar and stick with it at all costs. It is not stretching the truth too far,

when someone calls up and asks if you are doing anything that evening, to say that you are—even if you intend only to read that book you've put off six months. And it can be gently suggested to friends that on certain nights you are simply not at home to anyone but yourself. Nights in are just as important as nights out: indeed, the former add endless zest to the latter.

Yet so few of us will pull up the drawbridge at sunset! We are like the woman Arnold Bennett speaks of—alive only in public. Our days and our nights are spent in being in public, or in preparing to be in public, or in recovering from the effects of being in public. Thoreau points out in one of his lightning flashes that "society is commonly too cheap. We meet at very short intervals, not having had time to acquire any new value for each other. We meet at meals three times a day and give each other a new taste of that old musty cheese that we are. We have had to agree on a certain set of rules, called etiquette and politeness, to make this frequent meeting tolerable. We live thick and stumble over one another."

Once you have the idea of the home as a refuge, the change wrought in your activities is automatic. Then comes quite naturally the will to be yourself. You begin to learn the pleasures of voluntary confinement, of taking the veil in the quietness of your own house. There is nothing anti-social about this attitude. "Our first duty to society," the Abbe Dimnet says "is to be a somebody—that is to say, be ourselves; and we can only be ourselves if we are often enough by ourselves."

The first concrete thing likely to result from staying at home is the discovery that you are doing something you've always wanted to do. One couple have spent the past few months making a private guidebook for a trip they plan one day to take through Europe. Another couple have been spending their evenings classifying the negatives of hundreds of pictures taken in days when they roamed freely. There is something you want to do; but you'll never do it until you learn to stay at home. You've always wanted to learn French. Or you like geography. Or you think you can write or draw or do something with sculpture, or make furniture.

But to be constantly puttering about the house is still not the kind of solitude of which I am speaking. It would seem to most of us old-fashioned and queer if we set aside a definite period of the day in which to meditate. Yet, while "thinking can be dull, it also can be a glorious and exciting adventure," to quote the late Justice Holmes, past master of the art of staying at home.

The first experiments in thinking creatively will probably result in disheartening failure. "That brain of yours will be hopping all over the place," Arnold Bennet wrote, "and every time it hops you must bring it back by force to its original position. The mind can be conquered only by never leaving it idle, undirected, master-less, to play at random like a child in the streets after dark."

It might help us to realize that thinking, after all, is only a process of talking to oneself—intelligently. When you learn to talk to yourself coherently, you will, if you persevere, discover a lively pastime. You will be forced to talk to yourself about something important. The reason conversation is at such a low ebb just now is that we do not know how to talk to ourselves.

Seated alone in your room, you begin to talk to yourself. You have innumerable vague notions about war, for instance, but you perhaps have never held a conversation with yourself about it. Try it. You must be exact—marshaling your notions, reconnoitering the subject, pitting contentions against each other. By the end of the evening you will be weary, but you will be better able to talk to others the next day.

Solitude is not always a matter of being grimly edifying. Much has been said in favour of purposive reading—reading with some lofty aim—but there is also reading for fun. It might be well if for a while we allayed our itch for culture and came to realize that there is real sport in the contacts of the mind with new ideas, in the repartee of great authors, in the free play of our minds with books and essays. Reading for fun by no means implies that the reading matter be frothy. I can imagine that some folks would enjoy reading philosophy for fun. Others could take history, others science. But in any case they would not read out of any compulsion of convention.

It is a struggle to learn any art, much more of a struggle to master it. It cannot be done in ten essay lessons. But you must admit this art of staying at home is important enough to be worth trying. Its cultivation would help solidify family life, stabilize our thinking, tone us up generally, and develop self-sufficiency and serenity. What is required most of all is the realization that the gadabouts are missing something, that the satisfaction of a flea are greatly exaggerated. He is a happy man who has simplified his tastes to the point where a good book and a fire and a quiet evening are for him not a chore or a sign of increasing age, but a preference and a badge of wisdom and distinction.

The problem of democracy will be solved only when and where the masses shall have obtained, perhaps, by long and bitter experience "the capacity to recognise capacity,"

cha
few
in r
The
prej
alth
thre
scho
At t
acco
liv
I bea
work

Don't Be A Lawyer.

The following article contributed to an American Journal by a practising attorney in an American State should interest parents who contemplate giving their children a legal education (Editor, Pathfinder.)

I AM a practicing attorney in an Eastern city of 100,000. For 15 years I have worked diligently, after investing substantial capital in an education. Last year I cleared \$40 a week. Many lawyers in my town to-day would consider this a munificent wage. There are more than 500 attorneys hereabouts, the great majority having come into the field since I did. Yet only a dozen local lawyers make money—those who control 90 per cent of the sound, solvent business. The ten per cent of legal work remaining must be divided among the other 490.

The competition is terrific. Under prevailing conditions, legal ability is no longer a pre-requisite to success. The lawyer without connection is a business-getter, or he rots in his office. Wiles have so boldly supplanted ethics that we have had in recent swift succession a receivership scandal, an ambulance-chasing scandal, and a jury-fixing scandal. The integrity of the profession is constantly impugned in the press, and all lawyers are under a cloud.

It is only the dearth of other employment that keeps the counselors in my town from deserting in droves. Many barely earn their keep, or are assisted by parents in-laws or wives. They no longer expect a steady income from law, but live only in the hope of steady job or a political sinecure. Recently a prominent young attorney quit the profession to become a shoe salesman. Others have gone into insurance, book-selling, and store-keeping. One is now the happy proprietor of a fruit stand.

My own experience will emphasize the great change which has come over the profession in a few years. Young men preparing for the bar, in my day, were regarded with envy and respect. The law was a learned and profitable calling. In preparation for a legal career, I attended college, although it is not required in my state, and spent three years in intensive study at a recognized law school. I faced the future eagerly and unafraid. At the end of the first year I boasted a bank account of \$500, besides having made a comfortable living. Today, at the end of my fifteenth year, I barely earn a clerk's wage, and often have to work nights and Sundays to do that.

I believe that the harassments which have

made the practice of law so dismal today are due principally to overcrowding. My state did not contain a single law school ten years ago; now there are three booming ones. Huge morning, afternoon and evening classes accommodate everybody. In ten years, the number taking bar examinations has increased by 348 per cent. Cheating and copying are commonplace, and some candidates manage to procure examination papers in advance. Recently, questions were peddled at \$50 per set.

As a result of such methods, the legal profession is crowded with ne'er-do-wells from all walks of life, without moral or educational background or scruples, who keep the town in a veritable ferment of litigation. No person can so much as stumble without an attorney counselling suit. Cases are played up for all they are worth, without regard for right or wrong. It is common to sue for \$10,000 and settle for a nuisance value of \$200. On the other hand, many meritorious claims are sacrificed to expediency. If I refuse to be bullied into accepting an unfair settlement of a case, I am quite likely to receive the threat to "tie the thing up indefinitely," or "make things hot for my client."

Betrayals of trust between lawyers themselves are distressingly common; even small courtesies, once so graciously extended, have vanished. I dare not trust some of my colleagues to adjourn a case in which I am interested, for fear they will enter judgment against my client in my absence. The variety of such duplicities has so aroused the courts that they now require all arrangements between attorneys to be in writing and recorded.

Hopelessness has sunk deep into my profession, but most pessimistic of all are the newcomers. If I were a young attorney beginning the practice of law in my community to-day, I should be at my wit's end to earn a dollar, unless I were resolved upon wholesale disregard for ethics. The sharpster has a way of coming out on top nowadays, and survival has come to be most certain for those lawyers who are willing to meet vicious competition with still more vicious practices. It is a condition fraught with serious consequences for the public as well as for the ethical practitioner in law.

It is virtually impossible to procure negligence cases to-day without runners; and yet such busi-

ness represents almost the sole remaining opportunity to earn large fees. But by the time an injured person is placed in a hospital bed, shysters and their agents are in active pursuit. They cajole and bribe their way to the bedside, where they display newspaper stories of sizable verdicts and photostatic copies of checks for large amounts. They bid against each other for the case, and will even offer to support dependents, or advance medical expenses. One enterprising newcomer dispatches this telegram:—

"Have lined up three witnesses who saw accident.

Have affidavits from each. Not your fault. Retain me and \$20,000 assured".

A singular result of the success of ambulance chasers has been to make the competent practitioner a sort of trial counsel for shysters, at so much per day.

The same unhealthy condition exists in the field of criminal law. Steerers and fixers infest the courts and the jail, and divert work to their retainers. As for the judiciary, it too is at low standards. In my state the gentlemanly and scholarly jurist of the past is being replaced by a type of men who is neither, and whose appointment is dictated solely by politics. Even we lawyers are compelled to rub our eyes at some of the appointees. Many judges lack an educational background; they may be inexperienced or stupid. The trial of numerous cases is an unwholesome mockery, for certain jurists hold scholarship and research in

contempt, and any attempt to impress a legal distinction is a martyr's undertaking. Most starting of all, however, is the knowledge that these same judges are filling volumes of law reports with interpretations.

I am amused when newspaper editors refer to bar associations loftily, while attacking lawyers in general. Bar associations are not things apart, they are merely lawyers in the conglomerate. I wonder what laymen would say if they could witness the wrangling, and hear the petty, selfish proposals that are advanced. Hours are spent in reviling 'outsiders who are stealing our business', rather than exposing those practices which have brought the profession into disrepute.

Several months ago the state bar had a bill pending before the legislature which would have prohibited anyone but attorneys from drawing documents or giving legal advice. During the acrimonious debate, one senator thundered: "What's my profession coming to, anyway, when it has to run for protection like any common business? I don't need any law to help me. When there is nothing doing in my office, I go home and hop potatoes."

Sound advice, I believe. Decent youngsters would be better off these days if they raised potatoes instead of practicing law. There is little money in either, but at least from potatoes you derive some satisfaction, and retain your self-respect.

The strongest argument for immortality is the unquenchable conviction that in the mind of God values are real and indestructible facts. Whatever has value in God's sight is safe for evermore. Time and change cannot touch it. And so far as we can make our own those things which we know to be precious in His sight, we have the assurance that for us, too, death has no importance save as an entrance into another state in which those same treasures will be ours, purer and more unalloyed.

THE VEN. DEAN INGE, D.D.

Power Of Love

(BY MR. M. SOMASUNDARAM)

LOVE is the ever creative, recreative and propulsive force of the universe that attracts gods, angels, men, beasts, plants and atoms. Just as nutrition is the first and most urgent condition for the maintenance of the individual organism so love alone secures the maintenance of the species or, rather, the maintenance of the long series of generations in the million-year course of the history of life.

Throughout the whole of the living nature the greatest effects proceed from this potent factor. The whole world is simply wrapped up, as if it were, in the momentous influence of love in the life of man. We may say indeed that no other organic power can be compared to it for a moment in comprehensiveness and intensity of action. All other passions that agitate the heart of man are far outstripped in its influence by this sense inflaming and mind-benumbing agent. On the one hand we look to love with a thank offering grace—as the source of the greatest inspiration and blessings, the noblest creative power, the highest form of art, and the mightiest harmony prevailing in the music of human life. We see in it the chief factor in the moral advance of humanity, the foundation of family life and therefore of social and intellectual advance. On the other hand, we dread it as the devouring flame that brings ruin on so many and causes more misery, vice, and crime than all other evils of human life put together. So wonderful is love: and so momentous is its influence on animal economy.

The influence of love on human physiognomy plays such a vital part that no pages in the history of science are more arresting and generally instructive than this picture of "love in the making."

The horizon of mind is healthily expanded as we follow the search-light of scientific knowledge down the vast avenues of past time and gaze on the bright and flaming sides of love. And if the

imagination recoils from the strange and remote effects of love or its burning flame that are lit up by powerful search-lights, philosophy draws aside another veil and reveals the brilliant flashes of love in their true colours. Philosophy holds that only subtle, necessary and efficient causes are at work as a shaping force and guiding mind in the moulding of love between human beings and atoms. On the other hand, positive philosophy affirms that conscious, purposive and final causes are at work in the flights of human imagination and that love is neither purely materialistic nor purely spiritualistic, but a reconciliation of these two forms of principles; since it regards the whole picture of love as one efficient cause and sees only efficient causes are at work in it.

Dualistic philosophy, on the contrary, holds that nature and spirit, matter and force, love and hatred, the world and god are independent existences. Therefore, we are on the ambiguous plane of mind. The only effective assertion is that we are involved in the cob-web woven by tawdry imagination and that we are in the tangles of the dispute of philosophy. These are anything but intellectual legerdemain concerned with such riddles as "did the hen come first or the egg".

The rationalistic philosophy affirms positively the way leading to the intellectual love of God, which is the fruit of the highest intuition, to which man should attain, when after an adequate discipline or intelligence and character, he arrives at the synoptic vision of the "one and all".

Let us not imagine this vital spark of heavenly flame, as the breath arising from wounded pride, vanity or self love. It is even beyond the knowledge of a genius to comprehend the wider tenacles of this "ruby-sparkle"; because genius is nothing but merely a form mental 'jujitsu'. To put it in a poetic diction genius is one per cent inspiration and ninety nine per cent perspiration.

A Short Account Of Ramayana

THE HINDU EPIC.

By

Sellam.

THE Ramayana, the well-known epic of the Hindus, is one of the oldest works written in the Sanskrit language. I calculate that it might have been composed about 300 B.C. and as its name implies, it is the record of the march of Rama, the Aryan hero, into the Deccan and South India, which, in due course, led to the Aryan conquest of the part of India.

Rama's march was not, however, undertaken for conquest. It grew out of an incident. Thasaratha, Rama's father, had three wives, and by them had four sons, Rama being the eldest. Rama's stepmother Kaikeye was anxious that her son Paratha should become the king which she managed to bring about through a promise Thasaratha had made to her at the time of their marriage. Although Rama was the heir-apparent to the throne, Rama went into voluntary exile to enable his father to keep the pledge given to Kaikeye, Rama's wife Sita and his brother Laxmana also shared his exile. Thasaratha did not long survive his son's exile.

While residing in the forest, Rama came into conflict with certain non-Aryan chiefs who then ruled the Deccan and South India. These chiefs, who are referred to in the Ramayana as belonging to the 'Monkey' tribes, belonged to the indigenous races of South India. Later Rama conquered Vaali, crowned Sugreevan in Vaali's place and took Hanuman under his service. At about this time, the wicked Ravana, the King of Lanka (Ceylon) heard about the faultless beauty of Sita and desired to have her for himself. He set Mareeson to trick Rama and Laxmana away from their house and in their absence, Ravana carried away Sita to Lanka his kingdom, and put her in prison.

Rama and Laxmana then marched through the unknown territory of the South in search of Sita. Sugreevan and his party assisted Rama with armies and fought with great valour on his side. Between India and Ceylon is the sea, and with the help of his army, Rama, as the epic describes, constructed a bridge (modern 'Ramar Anai') up to Ceylon and there in continuous battles lasting for more than six months, destroyed the whole

power of Ravana, released Sita and came back with her in triumph. The epic describes in great detail and with picturesque imagery, the various incidents of the war, giving thereby an excellent idea of the state of civilisation in those times.

By this time, the period of Rama's exile which was fourteen years, expired, and he was received in his kingdom by all his brothers and his other relations, as well as by his subjects, with great joy and affection. He was crowned king, but soon after, as ill-luck would have it, a scandalmonger spoke unkind words about Sita, his most faithful spouse, because of her imprisonment by Ravana, and when these words, spoken in private, were conveyed to Rama, his mind was greatly distressed, and he, in an evil hour, resolved to abandon Sita and sent her to the forest to live a lonely life there. You know, "Caesar's wife should not only be chaste, but be above suspicion," this must have been the sentiment that governed Rama's mind. However, he never lived a happy life thereafter, as his conscience was pricking him.

Under special instruction from Rama, Sita was taken to the forest in a chariot by Laksmana and was told that she must thereafter lead a lonely life. It was a shock to Sita, a bolt from the blue. The poet describes the pitiful scene in the most pathetic manner, and has utilised all his talents to bring out Sita's moral superiority. After abandoning herself to grief, and uttering words of despair, she sends a final message to Rama. This message is still cherished by Hindu women as an ideal sentiment to be cultivated with diligence. Her message ran thus:—

"Oh, Rama, my dearest, do you call yourself cultured, high-born, learned, and do you on the words of a wicked libeller abandon me, an innocent woman, who had demonstrated her purity in the presence of all, through the ordeal of Fire? Be it so, I blame you not, I blame my fate. What is this life to me without you? I would fain give it up, but alas, I am pregnant, and if I kill myself, your child would die with me. To preserve your race, Rama, I will not kill myself until at least the child is born. But this boon I ask of God, O Rama, that if

I be born again, may you also be born as my husband, and let there never be separation between us."

After Laxmana departed from her with her message, Sita wandered aimlessly for sometime in the forest, but soon met the great Valmiki, who took pity on her and accommodated her in his large hermitage where many men and women lived. There she gave birth to a son, Kusan. Later she adopted a boy, Lavan, who very much resembled her own son. Both the children were brought up with great care and love by the Sage and eventually they met Rama. It was this Sage Valmiki who is the author of the "Ramayana".

Hindu Ideals. The "Ramayana" is regarded with great veneration by all classes of Hindus, and though it was originally written in Sanskrit, there are versions of it in all Hindu vernaculars, and not

a Hindu boy or a girl is allowed to grow without a knowledge of the stories of Rama and Sita. These stories are proudly recited in many family circles and in public festive occasions. There are professional classes of itinerant religious preachers who sing them to illiterate masses in homely language. The Hindus hold Rama as an example of moral perfection. He is the ideal son who gladly agreed to his exile rather than allow his father's pledge to be broken; the ideal husband who loved no woman other than Sita; the ideal warrior whose arrow never missed the mark and above all; the ideal king who loved his subjects as his own children, and even abandoned his dearest wife to appease the sentiments of his subjects. Sita is equally adored as the ideal wife whose womanly virtues Hindu wives are taught to cultivate.

Correspondence.

I

The Editor,
The Pathfinder.
Sir,

It is the most important duty of all able bodied members of our community to do a term of service with the Volunteer Forces in Malaya in order to learn the elements of warfare and be able to assist the civil authorities in the case of civil disturbance or to defend the country in case of external aggression by a foreign power.

It is very regretable that except in Kuala Lumpur no facilities exist elsewhere for this training, but a united request for facilities in other big centres would I feel meet with the approval of the British Government whose subjects we are.

In Kuala Lumpur we have a Tamil Platoon, known as No. 6 Platoon, B. Coy. Selangor Battalion F.M.S.V.F.

The origin of this platoon is as follows:—

"During the outbreak of the Great War 250 Tamils in Kuala Lumpur offered to form a Volunteer Corps. The Government decided to accept the services of 50 and accordingly 50 men, whose chest measurements were over 33 inches and whose heights were over 5 feet 5 inches were selected and enrolled. Their first parade was held on the 10th September, 1915, 49 out of 50 being present. They

drilled regularly twice a week."

This Platoon is still in existence and offers opportunities for young men to undergo training in warfare. During the last two years this Platoon was turned out as the most efficient and all round Non-European Platoon in Selangor and was awarded the Perkin's Shield.

The distinction of being the first Tamil to hold H.E. the High Commissioner's Commission falls to 2|Lieut. R.V. Karlakandan, an original member of the Tamil Platoon.

Volunteering is not a very strenuous game except on one day during His Excellency the General Officer Commanding's inspection. As a recruit you have to do 40 parades a year and when you pass that stage you do 24 parades a year and fire a rifle or L. G. Course at the Kuala Lumpur range and attend the General Officer Commanding's inspection.

All travelling expenses are refunded. If you are efficient and fall sick you only pay half the rates charged at General Hospital. You are taken to Port Dickson once a year for a week for intensive training and change at Government expense.

If you want further particulars please apply to the *Pathfinder*.

A VOLUNTEER

II

The Editor,
Pathfinder.

Sir;

The Tamil State Councillor for the State of Selangor in advocating the prohibition of toddy to Tamil labourers has met with considerable criticism from the pen of correspondents to the local press.

It has been said that toddy contains vitamins so essential to the constitution of the labourer and one should not grudge his pint of toddy. Let us take it for granted that it is so but what about brandy, whiskey, gin and other multifarious drinks manufactured by geniuses for human consumption. Do they contain vitamins as well? Are they necessary for our existence in this world? How many of our countrymen are free from this evil? These and other associated questions should be discussed by the readers of the *Pathfinder* and the results published in this magazine for the welfare of the community.

Having been addicted to drinks for a number of years, having drunk all kinds of drinks available in this country and having given it up for good (may the Almighty help in my determination), I have come to the conclusion that if "I am to be hale I should take no ale" and that if "I wish to be in good spirits I should take no spirits." Its after effects are like the stings of an adder.

A well known doctor in his treatise says that one addicted to drinks loses his appetite, excessive drinks make him a beast, crimes have been committed under the influence of drink and some even blew their brains out.

A drunkard always craves for his drinks. He has no regard for his family. They are reduced to poverty, want and beggary. Many happy homes are shattered. Drinking becomes hereditary and the children inherit a love for liquor.

This infernal stuff, ask any sane man, is no good for man or woman. It is not part of our diet, it is not introduced to us by our parents but acquired in ignorance or bad company.

Dear Reader, if you are in the habit of taking drinks daily or even on partular days, may I ask you to give it up? It will not only keep you healthy

and strong but will save you a lot of money and ensure you a happy existence in this world.

A REFORMED MAN.

The Editor,
Pathfinder;

Kuala Lumpur.

Sir,

After perusing the first issue of your valuable journal "Pathfinder", I was thinking for a couple of days about a useful suggestion, which I could send to you. Finally a certain idea struck my mind and I like to know the opinion of the other members in the Society about my suggestion that provision be made for a Scholarship in the Medical College, Singapore.

We are having more than eight hundred members in the Society. If each member subscribes, out of the dividend, 10 cents a month, say \$1.20 a year for six years, then there is a total sum of of \$6,000|. This money is sufficient to maintain one of our boys in the Singapore Medical College. The Medical College Course takes six years and a student requires \$1,000|- per year. At the end of six years we get a doctor for the little sum of money \$7.20 which each member pays annually.

Applications must be called from students both boys and girls, who are locally born and educated and who have passed the Cambridge Senior or a higher examination. The selection must be by a competetive examination consisting of two parts oral and written and of the same standard as the Cambridge Senior. Preference must be given to students who have passed Science subjects like Chemistry Physics, Botany etc., for the Cambridge Senior or London Matriculation examination, since the Medical College Authorities prefer students possessing knowledge in Science subjects.

I hope the members of the Society will consider this matter well and write their views to the Editor.

Thanking you,

Yours truly,
A MEMBER.

Personal and General.

PERAK.

Ipoh.

THE marriage of Miss. Kamalambika Dhevy Rajaratnam, the daughter of Mr. S. Rajaratnam and of Mrs. S. Rajaratnam, with Mr. V. Paramsothy of the Victoria School, Singapore, was solemnised according to Hindu rites on the 22nd May, 1937, at the residence of the bride's parents at GreenTown, Ipoh. A reception was held on the following day at the Anderson School Hall, Ipoh.

Mr. K. Thuraiayah, who was formerly in the Medical Department, Bentong, Pahang, has come on transfer to the Water Works Department, P.W.D., Ipoh.

Kuala Kangsar.

The marriage of Miss. Emily Margaret Nesamma, the second daughter of Mr. J.V. Muttiah J.P., of Kuala Kangsar with Mr. Thambiah Rasanayagam, Asiatic Inspector of Police, Tapah, took place at 4 o'clock in the afternoon on Saturday, the 29th May, 1937, at the Church of the Resurrection, Kuala Kangsar.

Tekuk Anson.

Mr. S. Suppiah of the General Hospital, was blessed with a daughter.

Mr. S. Rasiah, Town Overseer, P.W.D., has been promoted to the post of Head Overseer, Lower Perak.

Taiping.

Mr. R. Nagaratnam of the P.W.D., Perak, has proceeded on transfer to the Secretariat, Negri Sembilan, to act as Office Assistant.

Mr. K. Arulampalam, who was in failing health for some days, has gone to Kuala Lumpur to undergo medical treatment under his brother, Dr. K. Thillaiampalam of the Peoples Dispensary. Mr. Arulampalam is shortly retiring from the service. He is the recipient of a Coronation medal.

Mr. K. Arumugam, in charge of the Government Dispensary at Kuala Kurau, has come here on transfer.

Mr. M. Arumugam of the Revenue Survey Office, Taiping and his wife have left for Ceylon on leave.

Mr. M. Arumugam, of the local Survey Office has gone on transfer to the Revenue Survey Office,

Singapore. He is succeeded by Mr. Manuel from Singapore.

Mr. P. Eliatamby, Chief Clerk, Land Office, Kuala Lumpur, has assumed duties as Office Assistant, Registry of Titles, Perak, Taiping, in place of Mr. Khoo Cheng Bock who retired last month.

A touch of 'flu' is the common experience of most of the inhabitants of the town and many residents have been confined to houses.

SELANGOR.

Kuala Lumpur.

Messrs. K. Tilliampalam of the Audit Office and K. Duryappah of Hallam & Co., both ardent members of the Imbi & Pasar Roads District Committee for some years, have proceeded on leave to Ceylon. Prior to their departure they were both entertained at dinners. Mr. Duryappah was also a member of the General Committee of the Chums' Amateur Dramatic Association and rendered valuable service.

Mr. A. Kathiravelu, Sanitary Inspector, who had been on a short vacation to Ceylon has returned and resumed duty.

Mrs. Kandiah, wife of Mr. T. Kandiah, Audit Office, is blessed with a daughter. Both mother and child are in good health.

A very appreciable work has been done by way of additions and alterations to Sri Kandaswamy Temple, Scott Road, Kuala Lumpur. It has been decided to perform the Kumbabeshagam on Monday the 28th June, 1937.

Mr. S. Rasiah of the Central Accountant's Office, P. & T., and the Hon. Secretary of the Selangor Ceylon Saivites' Association, Kuala Lumpur, has been promoted to Class I of the P & T. with effect from 1.1.1937.

Mr. V. Subramaniam of the Drainage & Irrigation Department has been transferred to Taiping, Perak as Financial Assistant, P.W.D.

Messrs. A. Saravanamuthu of the Divisional Superintendent's Office, F.M.S. Rlys., and K. Ponniah of the Office of Senior Engineer, P & T., have gone on leave to Ceylon.

Ulu Selangor.

The wife and children of Mr. M. Pasupathipillai, Waterfall Estate, Rawang have proceeded to Ceylon during the last week of May, 1937.

Kuala Selangor

Prior to his departure on transfer to Kuala Lumpur, Mr. M. Thamothersampillai of the District Office was entertained at dinner at the Residence of Mr. M. Rajadurai. Many speeches were made eulogising the sterling qualities of the guest of honour and the services rendered by him to the Society in the capacity of the District Secretary in 1934 and as a member of the previous District Committee. Mr. Thamothersampillai suitably replied.

The Coronation of His Majesty the King was very well celebrated in this District. Many people had joy flights in a seaplane specially called from Singapore for the Coronation. Display of fireworks arranged had to be abandoned as a result of an accident in which one was killed and eight were hurt.

NEGRI SEMBILAN.

Sermban.

Mr. M. Chinniah of the Forest Department, Seremban has gone on transfer to Forest Office, Kuala Lipis, as Chief Clerk. He did good work for the Hindu Temple. Mr. K. Sivaguru from Kuala Lipis, had succeeded him.

Mr. K. Ponniah from Port Dickson has come to Land Office, Seremban, on transfer.

Master Aloysius Ponniah son of Mr. & Mrs. A.B. Ponniah died in Seremban Hospital on May, 21st after an operation for acute appendicitis. Our heartfelt condolence to the bereaved parents and relatives.

A cable has been received from Ceylon announcing the death of Mrs. Selvadurai, wife of Mr. M. Selvadurai of the Customs Office Gemas. We offer our condolences to Mr. Selvadurai.

Mr. V. Chinniah of the General Hospital celebrated his birthday, which happily coincided with the Coronation day, on the 12th ultimo.

After a period of practical inactivity for two years, partly due to the death of their President, the late Dr. A. S. Muthu, a record number of members for the N.S. Tamil Union turned up at the General Meeting on 8th May held at the Bala Sangetha Saba premises. A Committee of Management was elected, composed of young members, for the ensuing year.

PAHANG.

Kuala Lipis.

The Coronation celebrations were in a spectacular manner worthy of the occasion. The pro-

gramme included a parade, thanksgiving services at all places of worship, and sports. There were cinema shows, drama, ronggeng and fireworks. All the shops and houses in the town were tastefully decorated and illuminated at night.

Mr. M. Arunasalam has proceeded on transfer to the District Hospital, Raub.

Mr. M. Kathiravelu of the Forest Department has gone on transfer to the District Forest Office at Bentong.

Temerloh & Mentakab.

Mr. S. Parampalam, nephew of Mr. A. Mayilvahanam, Chairman of the District Committee, has joined the college of Medicine as a student and proceeded to Singapore on May, 26. Through the good offices of the Jaffnese Co-operative Society it was possible for him to obtain admission into the College.

Dr. S. Sivaganam, has assumed duties as Assistant Medical Officer, Mentakab. He will, it is hoped, partake in the activities of the Jaffnese Co-operative Society here. He was relentless in his duty as Chairman while he was stationed at Bentong some years ago.

Mr. V. Veluppillai, Chief Clerk, Land Office, was transferred to the Audit Office and proceeded to Kuala Lumpur on 1st June, 1937. He was an active member of the District Committee and served as Branch Secretary for some time.

Mr. K. Kanagaratnam of the District Hospital, Mentakab will be leaving for Ceylon shortly.

Kuantan.

Mr. N. Nadarajah of the P.W.D., proceeded on transfer to the Government Printing Office, Kuala Lumpur.

Mr. A.M. Kanadasami of the District Office and Branch Secretary of our Committee, is blessed with a son.

The Annual General meeting of the Kuantan Tamil Association was held on the 9th May in the Tamil School with Mr. V. Rasiah in the chair. The accounts for 2nd half-year were passed and the following Office Bearers were elected for the ensuing years:—

Mr. V. Rasiah—President (re-elected). z
Mr. C.S. Kandiah—Hon: Secretary & Manager
Tamil School (re-elected).
Mr. T. Krishner—Hon: Treasurer.
Committee Members—Messrs. A. Sivaguru, P.S.T.
Sithamparam Chettiar, V. Ve'autham, and S.
Murugasu (Sports Secretary).

Dr. K. Natarajan from Kuala Lipis has succeeded Dr. S. Sivaganam.

As in all other Malayan towns the Indians and Ceylonese demonstrated their loyalty to H.M. The King Emperor by taking part in the Coronation Celebrations. Indian musicians, who were specially brought down from Kuala Lumpur, entertained the public with music. Vocal and instrumental music were also provided by the children.

CEYLON.

The Hon'ble Mr. W. Duraisamy, the Speaker of the Ceylon State Council was among those who attended the luncheon at Westminster Hall given on the occasion of the Coronation of King George VI.

He had the honour of being presented to the King, and was invested with the insignia of Knighthood by His Majesty.

Imagination, boldness of conception, fertility device—in short, industrial enterprise in all its forms, demanding the alert and vigorous union of all sorts of moral and mental qualities, will be essential in the new era. Inertia must disappear and be supplanted by energy and enthusiasm; and more than these, scientific knowledge and well directed initiative.

ERNEST J.P. BENN:

* * * * *

In business getting on means getting on with men.

* * * * *

In education keenness is the first essential and personality the final aim.

* * * * *

The great thing is to give school boy a mind that will do anything. What is wanted is not so much technical knowledge as trained intelligence.

Views And Reviews.

(BY SANGARAJAH.)

The Coronation.

THOUGH it is now a few weeks since the celebrations in connection with the coronation of King George VI and Queen Elizabeth were staged in Great Britain and the Empire Overseas I cannot allow this opportunity to pass without referring to the subject. Malaya, as usual on such occasions, did her part exceedingly well and the members of the various communities forming the cosmopolitan population of the country joined hands in marking the auspicious day a day of great rejoicings, without any distinction of race colour or creed. From papers to hand from other parts of the Empire it is abundantly clear that the great occasion was celebrated in the most fitting manner.

We in Malaya.

Having briefly dealt with the foregoing subject I think that a word of advice, if it is necessary at all, may be uttered to our bretheren. One and all of us should do our best to help maintain the splendid feeling of loyalty to the Government and the spirit of co-operation with every unit of the community, and we should also remember that we are here in Malaya enjoying the hospitality of the native rulers and the goodwill of the British administration. Should any of our great men visit this land from across the sea, let us put forward his personal and social status prominently. Every keen observer from other lands has praised the communal amity existing here and we, who have lived here longer and known the country better, should help the visitor to appreciate this fact easily and completely.

Temporary Allowances.

There is at present moment a great hope entertained by the servants of the Governments of

Malaya of receiving a certain percentage of temporary allowances in addition to their permanent salaries in view of the increased cost of the necessaries of life. A commission has been set up to go into the pros and cons of the question and the people whom the allowances, if given, will benefit are arranging to make proper representations to the commission in order to prove that cost of living has actually gone up. Every housewife knows that the prices of articles required for the home, daily have gone up—in some cases as high as 30 per cent. What the various committees and representatives of the Government servants have to do is merely to prepare lists showing the increase of the cost of daily needs.

Back to the Land.

Even those who until recently held the view that unemployment could be solved by finding jobs of so called respectable nature, without the necessity of turning to the tilling of the land, have almost completely changed their minds, "Back to the Land" is not simply an idle and meaningless slogan, though at one time it may have lost its significance by over-use. So long as the world lasts there must be a certain portion of the population employed in the work of producing the grains and other agricultural products that mankind requires. Then, if all the people acquire the "clean-finger" and "white-sleeve" mentality and refuse to cultivate the land, the world will become ill-balanced and topsy-turvey. The economic law of supply and demand cannot be thrown away. So I say to some of our lads, "Back to the land". There is dignity in labour and also profit.

“வழி காட்டி”

—:0:—

யாழ்ப்பாணத்தவர் ஐக்கிய சங்க

சஞ்சிகை.

பொருளடக்கம்

பக்கம்.

பத்திராதிபர் குறிப்புகள்	1.
மாதர் உயர்வு	3.
தேகாரோக்கியமும் பெண்மக்களும்	4.
மேரின் நன்மை	6.
வெற்றியாருடையது	9.
உத்தமியார்	12.
மாமியின் புத்திமதி	15.
கடிதங்கள்	20.
ஏட்டிக்குப்போட்டி	20.

எல்லாவிதமான அச்சவேலை
களும், குறித்த காலத்தில் சகாய
மான விசிதத்திற்குச் சுத்தமான
வேலையாகச் செய்து கொடுக்கப்
படும்.

உங்கள் பரீட்சார்த்த ஆர்ட
ரைக் கீழ்க்கண்ட விலாசத்திற்கு
அனுப்புங்கள்.

இன்டர் நேஷனல் பிரின்டர்ஸ்,

27, ஜாவா ஸ்டிரீட்,

கோலாலம்பூர்.

“வழி காட்டி”

யாழ்ப்பாணத்தவர் ஐக்கிய சங்க முன்னேற்ற
உயரிய மாதப்பத்திரிகை.

மலர் க.

சுசுர ஆண்டு, ஆனித் திங்கள்.

இதழ் ந.

பத்திராதிபர் குறிப்புகள்.

ஒன்றுபட்டாலுண்டு வாழ்வு—நம்மில்
ஒற்றுமை நீங்கி லனைவர்க்கும் தாழ்வு.

எல்லாம் வல்ல கலைமகளின் கருணையாலும், நம் சகோதரிகளின் பெரு முயற்சியினாலும் இந்த மூன்றாவது சஞ்சிகையையும் தொடக்கியுள்ளோம்.

* * *

நம் முதல் சஞ்சிகையால் விளைந்த நன்மை போலவே நம் இரண்டாம் சஞ்சிகையும் பலனளித்துள்ளது. அதன்பின் நடந்த கலியாண வீட்டுக்குப் போயிருந்த நம் சகோதரிகளின் சிலர் விடையுயர்ந்த சேலைகளைக் கட்டவில்லை யென்பதறிந்து மிகுந்த சந்தோஷமுற்றோம். வைத்திருந்தும் கட்டிவராதவர்கள் உண்மையில் சுயநலப் பரித்தியாகம் செய்தவர்களே. அப்படி வைத்திருந்தும் கட்டாமல் வந்தவர்கள் ஒன்று மட்டும் வைத்திருப்பவர்களல்ல, பல வைத்திருப்பவர்களென்றும், இத்தனையும் வைத்திருந்தும் நாம் கட்டாமல் விட்டு என்ன செய்யப் போகிறோமென்ற சிந்தனை கொஞ்சமுமில்லாமல் மற்றவர்கள் நம்மைப்பார்த்துக் கெட்டுவிடக் கூடாதென்று உண்மையில் மனவிசுவாசத்துடன் நடந்துகொண்ட நம் சகோதரிகளின் தியாகத்தை என்னவென்று விரித்துரைப்பது. ஆகா!

இப்படியாக அருந்தியாகம் செய்யும் சகோதரிகளும் நம்மவரில் இருக்கின்றனர்! என்று எண்ண நம் மனம் தைரியப்படுகிறது. அப்படியாயின் நாம் எடுத்துக்கொண்ட தொண்டிற்கு அவர்கள் கூடநின்று உதவி செய்வார்களென்ற தென்புடனிருக்கின்றோம். இவ்வளவு அரிய தியாகம் செய்த சகோதரிகள் இன்னும் நம் ஏனைய சகோதரிகளுக்கு முன் மாதிரியாய் நின்று எல்லாவற்றையும் கற்பிப்பார்களென்றே நம்புகின்றோம்.

* * *

அத்துடன் நம் சகோதரிகளின் சிலர் தங்கள் பெயரை விளம்பரப்படுத்த விரும்பாமல் திரைமறைவில் நின்றுகொண்டு இச்சஞ்சிகையையும்

அழகாக அங்கீகரித்துள்ளார்கள். அவர்களின் கட்டுரையை மெச்சிய சகோதரிகளின் சிலர் அக் கட்டுரையே இவ்வளவு அழகா யிருந்தால் அதை எழுதியவர்களின் அழகு எவ்விதமிருக்குமோ வென்றறிய ஆவலுற்றவர்களாய், அச்சகோதரிகள் யாரெனவறிய முற்படுகிறார்களென்றும் அறியலானோம். நாடகமானது திரை மறைவில் வேஷம் போட்டால்தான் பார்க்க அழகாயிருக்குமே தவிர, வேஷத்தையும் திரைக்கு வெளியில் போட்டால் நல்லாயிருக்குமாவென்பதைச் சகோதரிகள் சிந்திக்கவில்லை போலும். வேஷம் ஆர் போட்டால் தானென்ன? நாடகம் சிறந்ததாய், அறிவுக்கேற்ற தாய், ஆபாச மில்லாததாயிருந்தால், சரிதானே. சகோதரிகளே! ஏன் வீணாக உங்கள் மூளையை உடைத்துக் கொள்ளுகிறீர்கள்?

இன்னும் நம் சகோதரிகளின் சிலர், ஆடவருடைய விபாசங்களிலும் பார்க்கப் பெண்களின் வியாசமே வாசிக்க இனிமையுடன் அறிவுக்குகந்ததாய் இருப்பதாக மிகவும் வியந்து கூறியிருக்கின்றனர். அதுகேட்டு நாம் மிகவும் சந்தோஷமடையாமலிருக்க முடியுமா?

* * *

தேகாரோக்கியம் பெண்களுக்கு மாத்திரமல்ல, ஆண்களுக்கும் இன்றியமையாதது. உலக வாழ்வின் நன்மை அனுபவிப்பவர்கள் தேகசுகமுடையவர்கள். நமது சகோதரிகளில் கணக்கில்லாதவர்கள், வருத்தத்தினாலும் துன்பத்தினாலும் பிடைப்பட்டு உபத்திரவப்படுகிறார்கள். அந்நிலைக்குப் பிரமாதமான காரணம் சுகாதார விதிகளைச் செவ்வனே கைப்பற்றாததுதான். நமது பாட்டிமார் எவ்வளவு பிள்ளைகளைப்பெற்றும் வயோதிப்காலமட்டும் திடகாத்திரமுள்ளவர்களாக இருக்கவில்லையா? நாமேன் அப்படியிருக்க இயலாது. நமது மடைத்தனத்தாலும், சோம்பலின் காரணத்தாலும் எங்கள் சுகத்தைக் கெடுக்கிறோம். எங்

கள் சாப்பாட்டைக் கவனமாக சாப்பிட்டு, ஏராளமான நற்காற்றை உட்கொண்டு நல்ல சீவியம் செய்தால் நாங்கள் சுகதேகிகளாக இருக்கமுடியும்.

* * *

சரஸ்வதி துணி வாங்கிவிட்டுத் திரும்பிய பொழுது சிநேகிதி வீட்டுக்குப்போய், சிநேகிதி தன் பிள்ளைகளுக்கு மோரும், வேறு வீட்டில் செய்த பலகாரங்களுமே பதினொருமணி சாப்பாட்டுக்கு உனுப்புகிறதாக அறிந்தாள். எத்தனையோ மாதர்கள் நமது மூதாதைகள் ஊரில் சாப்பிட்ட சாப்பாடுகள். கூடாதென எண்ணித் தற்கால பிள்ளைகளுக்கு பணத்தைக் கொடுத்துச் சினன் செய்து விற்கும் சாப்பாடுகளை பள்ளிக் கூடத்தில் வாங்கித் தின்ன வசதிகளைக் கொடுத்துப் பிள்ளைகளின் உடம்புக்கு கேடு விளைவிக்கிறதாமல்லாமல், வீணாகக் காசு செலவழிக்கும் பழக்கத்தையும் தெரிவிக்கிறார்கள். என்ன மடத்தனம்! மோரின் நன்மையைச் சற்றே யோசியுங்கள். நோயணுகாமலும் சிக்கனமுமாக விருக்க விரும்பின், தேயிலை, கோப்பி, கொக்கோ முதலிய பானவகைகளை விரும்பாமல் நமது பண்டைக் காலச் சாப்பாடுகளை அருந்தி நாமும் நமது பிள்ளைகளும் சுகதேகிகளாகவும், பெலசாலிகளாகவும் இருக்கத் தெண்டிப்போம். அவன் மோரின் நன்மையை அறிந்ததுமன்றித் தனது வீட்டுக் காரியங்களாக கவனியாமல் சமையல்காரன் செய்து வைத்த பதார்த்தங்களை எப்படிச் செய்து வைத்திருந்தாலும், குசினி எப்படிக்கேவலமாகவும், அழுக்காகவுமிருந்தாலும், பறுவாய் எடுக்காமல் இருந்ததை விட்டு நற்புத்தி வந்து தன்வீட்டுக் காரியங்களில் கவனம் வந்தது நன்மை பயக்கக் கூடியதல்லவா?

* * *

கமலம் புருஷன், வீட்டுக்கு நேரத்துக்கு வருவதில்லை. மனைவி சுகமில்லாமலிருந்தாலும் அவளைப் பார்ப்பதற்கும் நேரமில்லை; சமூக நன்மைக்கு ஒத்துணைப்பவர். கணகம் புருஷனே வேலை முடிந்ததும் வீட்டுக்கே வந்துவிடுவார். கமலத்துக்கு தன் புருஷன் வீட்டிலிருப்பதில்லை யென்பது மனவருத்தம். கணகத்துக்குத் தன் புருஷன் சமூக நன்மைக்கு ஒத்துழைக்கவில்லை யென்பது மன வருத்தம். கணகத்தின் புருஷனே தான் மற்றவர்களைப்போல் வீணாகக் கூடாதி விளையாடவில்லை; சமூக முன்னேற்றத்துக்கு வேலை செய்வவையார் மதிக்கிறார்கள்! வீணாகத் திட்டுகிறார்களே யென்ற அபிப்பிராயம். கடைசியில் வெற்றியாருடையதென்பதை ஒருவேளை கணகம் மூன்றாவது பாகத்திலாவது சொல்லுவாரோ பார்க்கலாம். இதில் பிரசாரம் செய்திருக்கும் இரண்டாம் பாகத்தில் ஒன்றும் தெரியவில்லை.

‘உத்தமியார்’ என்ற தலைப்புடனும் ஓர் கட்டுரை வெளியாகியிருப்பதை வாசக நேயர்கள் கண்ணுறலாம். இக்கட்டுரை, ஆராய்ச்சித் திறமையுடன் அதுபவமேன்மையையும் தெற்றென விளக்குவதாயிருக்கின்றது. வாக்கியங்களின் அமைப்பும், வார்த்தைகளின் முறைமைப்பும் சிலாகிக்கக் கூடியதே. நடைஇனிமை பயப்பதாக இருக்கிறதென்பதில் ஆசுஷ்பணையில்லை என்பதே எமது கருத்து. ஆராய்ச்சிக்கிழவியார் இவற்றில் அனுபவம் வாய்ந்தவர்போல் தோற்றப்படுகிறது. ஆராய்ச்சித்துரைகளிலும் ஈடு, அனுபவமில்லாதவரால் இப்படி எழுதுவது அசாத்தியம். மக்களின் மேம்பாட்டிற்கும், சபிஷுத்திற்கும் வழிகாட்டியான கட்டுரைகளை நமது வழிகாட்டியின் மூலம் மேலும் வரைவார்களென எதிர்பார்க்கிறோம்.

* * *

லீலாவதியின் அடுத்த வீட்டு மாமி, வெளியில் போயிருந்த இரண்டுநாளும், தன் புருஷனுக்கு சாப்பாட்டிற்கு என்ன வழி செய்துவிட்டுப் போனார்களென்பது தெரியவில்லை. மறுமுறை அதுபற்றிக் கேட்டு எழுதுவார்களென்றே எண்ணுகிறோம். லீலாவதியின் புருஷனைப்போல் இன்னும் எத்தனைபேர் இருக்கிறார்கள்? அவர்கள் இனிமேலும் கடிவுள்மேல்பழியைப் போட்டுக் கண்மூடித்தனமாய் இராமல் தங்கள் மனைவிமாரின் புத்தியுள்ள போதனையால் திருந்தி நடப்பார்களென்றே நம்புகிறோம். பாவம் கமலத்தின் புருஷனுக்காக வருந்தாமலிருக்க முடியவில்லை. இப்படியான பெண்ணைக்கட்டி வாழ்வதிலும் பார்க்க.....ஆனாலும் ஏன் கலியாணம் கட்டும்போது அவர் இப்படி எல்லாம், அதாவது குடித்தனக் காரியம் பார்க்கக் கெட்டிக்காரியோ என்று கேட்டிருக்கக் கூடாது? சீதனத்தைக் கேட்டாரோ, படிப்பைக் கேட்டாரோ, அழகைக் கேட்டாரோ, அல்லது மூன்றையும்தான் கேட்டாரோ? இவை மூன்றும் அவருக்கு குடும்பம் பார்க்க இப்போ உதவவில்லைபோலும். இப்போ சீதனத்தைக் கொடுக்காமல் செட்டும் சீருமாய்க் குடும்பம் நடத்தப் பழக்கியிருந்தால் நான் இவ்வளவு கஷ்டம்படவேண்டியிருக்காதே! என்று வருந்துகிறார். இவர் மட்டுமா, இன்னும் எத்தனை பேர் இப்படி வருத்தமுறுகிறார்கள். அப்படியிருந்தும் அந்தக் காசாசை என்னும் பிசாசு அதற்கும் மேலால் போராடுகிறதோ அல்லது அந்த அதுபவம் ஒன்றும் அறியாமையாலோ நடவாவிடர் இன்னும் அந்தப் பள்ளத்தாக்கில் விழுந்து கரையேற வகையறியாது தவிக்கிறார்கள்.

* மாதர் உயர்வு. *

அல்லும் பகலும் உளைப்பவர் யார்?
உள்ளத்தன்பு ததும்பி எழுபவரார்?
கல்லுங்கனியக் கசுந்துருகித் தெய்வ
கற்பணைவேண்டித் தொழுவவர் யார்?
அன்பினுக்காகவே வாழ்பவர் யார்?
அன்பில் ஆனியும் போகத் துணிபவர் யார்?
இன்பவுரைகள் அளிப்பவர் யார்? வீட்டை
இன்னகையால் ஒழி செய்பவர் யார்?

—தேசிக விநாயகர்.

பெண்மக்கள் உயர்ந்தவர்கள் என்றும் அவர்களின் வாழ்வு உயரிய லட்சியங்கொண்டுள்ளதென்றும் நினைக்கும்பொழுது, என்ன இருந்தாலும் ஆடவனே உயர்ந்தவன் அல்லாது பெண்கள் தாழ்ந்தவர்கள் தான் என்று சிலர் நினைக்கின்றனர்.

கடவுள் சிருஷ்டியில், ஆடவன் உயர்தவனாக நினைக்கப்படும் காரணம்தான். தேகத்தின், மனோவலிமை, ஓயாஉளைப்பு, பொருளிட்டல் இவைகளால் ஆடவர்தாம் உயர்ந்தவரெனக் கருதக்கூடும். இவையெல்லாம் சுயநலப் பற்றுடனேயே நடத்தப்படுகிறது. ஆனால் பெண்களின் ஜீவியத்தை சிந்தித்துப் பார்ப்போமாயின், ஆடவரின் உன்னத வாழ்க்கைக்காக அவர்கள் தங்கள் வாழ்நாளை ஒப்படைக்கின்றனர். இவ்வொரு காரணத்தாலேயே மாதர் பெருமை மாசற விளங்குகின்றதென்பதை மறுக்கவியலாமே! நேர்மையான நடத்தையும் உயர்ந்த அறிவும் உள்ள ஆடவர் தங்கள் ஒப்பற்ற வாழ்வை உயர்வாக நடத்துவதில் மனையாள் என்ற ஸ்தானத்தினால் ஒரு பெண்பால் இல்லாதவரை ஒன்றுமியலாதென்ற உண்மையை ஒப்புக்கொள்ளாமலிரார்.

மனிதனுடைய ஆரம்பப் பருவமானது தாயின் மெய் அன்பாலேயே பாதுகாற்கப்படுகால், மனிதப்பிறவியில், மாதர் உயர்வுள்ளவர் என்பதில் ஆட்சேபிக்க இடமுண்டோ? ஓய்வின்றி, சலிப்பின்றி, முகவாட்டமின்றி அல்லும் பகலும் மனையாள் உழைக்காதவரை, ஆடவன் இல்லவாழ்க்கையில் இன்புற்றிருப்பது எங்ஙனம்?

காலகாலங்களில் ஊனுறக்கங்களையும் தவிர்த்து அன்பை ஆதாரமாகக்கொண்டு வாழ்பவர் பெண்களன்றோ? குடும்பம் செழிக்கவேண்டும், நற்கீர்த்தி பெருகவேண்டும், நன்மக்கள் பெருகவேண்டும், நல்வாழ்வு வாழவேண்டும் என்று சதாகாலமும் கடவுளை தொழுது பணிசெய்து துதிப்பவர்கள் பெண்மக்கள்தாம். பெண் மக்கள் மனப்பற்றாலும் கட்டுப்பாடுகளினாலுமே இல்லவாழ்க்கை

யில் தெய்வபக்தி செழித்து அழியாது விளங்குகின்றது.

இந்தியப்பெண்களின் உயர்வை ஆதாரமாக்கியே இந்திய சரித்திரங்கள் உயர்வுற்று விளங்குவதைக் காணின், மாதர் பெருமை பெற்றவர் என்பதை நிரூபிக்க வேறு சான்று வேண்டுமோ? சுயநலம் மறுத்து, அன்பையே உள்ளத்தில் தேக்கி, அன்பே உருவாக, அன்பே நோக்கமாக, அன்பே இயற்கைக்குணமாக, அன்பே மூலாதாரமாக, அன்பே பிறவிப்பயனாக, அன்பே ஆவியின் துணையாக, அன்பே கடமையாகக்கொண்டு நடப்பவரும், அவ்வன்புக்கு, அவ்வன்பைச்செலுத்தியபொருளுக்கு, அன்பின் ஆதாரமாகிய தன் கணவனுக்கோ அல்லது தமதருள் குழவிக்கோ, ஆபத்து நேரிடின் அவ்வன்பின் பிளவைத் தாங்காது உயிரை விட்டு விடக்கூடிய உள்ளன்பை பெண்களிடத்தில் மட்டுமே காணலாகும். குடும்ப நிரவாகத்திலுள்ள பல துன்பங்களையும் சகித்து பொருளிட்டல் நிமித்தம் உழைத்துத் திரும்பிய கணவனை அன்பு மொழியுடன் வரவேற்று, அன்பானமொழிகளை மொழிந்து, இன்பவுரைகளால் இன்னலைத் தணித்து, இளைப்பாறச் செய்யும் இல்லாள் இல்லாதிருப்பாளாயின், அவ்வில்லத்திற்கு அழகும் ஒளியும் உண்டாவ தெப்படி?

இயற்கையிலேயே உயர்ந்த அம்சம் பெற்று விளங்கும் மாதரின் பேரன்பினாலும், பேர்பெற்ற உளைப்பினாலும் ஆடவர் தங்கடனைச் செவ்வனே செய்து வாழ்க்கையை சீர்பெறச் செய்து கொள்ள வேண்டியிருக்குங்கால், பெண்கள் பெருமை பெற்றவர்கள் என்றுரைப்பதிலும், ஆண் பெண் என்ற இரு வகுப்பினரிலும் பெண் பிறவி உயர்ந்த தென்றும் சொல்வதில் குற்றமென்ன விருக்கின்றது? பெண்ணின் உளைப்பின்றி, பெண்ணின் நற்கருமமின்றி, பெண்மக்களின் கூட்டுறவின்றி ஆடவன் உலகில் இல்லற வாழ்க்கையினனாக, மானிடப்பெருமபேற்றை அடைந்தவனாக வாழமுடியாது. சகோதரர்களே! தேசாபிமானிகளே! ஸ்திரீ வித்தியாபிமானிகளே! சீர்திருத்தக்காரர்களே! நம் நாட்டுப் பெண்மணிகளின் உயர்வை அறிந்து, அதற்கேற்றவழியில் அவர்கள் மென்மேலும் விருத்தியடையக்கூடிய வழியை நாடுங்கள்.

அயல் நாட்டு இயல்பையும், அந்நாட்டுக் கல்விமுறையையும், வெளிநாட்டு சுதந்திரமுறைகளையும் உங்கள் பெண்களிடையே வளரச்செய்யின் தமிழ்மக்களின் பெருமைக்கும், இல்லறவாழ்க்கைக்கும் உலைவைத்தற்கொப்பாகும் என்பதைச் சிந்தியுங்கள்.

தேகாரோக்கியமும் பெண்மக்களும்.

என் அநுபவம்.

மாணிட வாழ்க்கைக்குத் தேகாரோக்கியம் அத்தியாவசியமானது. “நோயற்றவாழ்வே குறைவற்ற செல்வம்.” தேகாரோக்கியமின்றேல், எவ்வளவு செல்வமிருந்தும் பிரயோஜனமில்லை. தேகத்தில் சுகமில்லையெல், மனதில் உற்சாகமில்லை; மன உற்சாகமின்மையால் சோம்பலும், அதனால் முடிந்தால் பிரகாசமின்மையும், கைகாலுளைவு, ஓய்ச்சலும், யாவ்ருடனும் சிடுசிடு என்ற ‘பேச்சும் ஏற்பட்டுவிடுகின்றன.

தேகசுகம்ற்ற வாழ்க்கையை நரக வாழ்க்கையாகக் கூறவேண்டுமெயன்றி, நல்வாழ்க்கையாகக் கூறமுடியாது. நாகரிகம்பெருகுவரும் இக்காலத்திலுழங்கையும், ஆரோக்கியத்தையும் அயல்நாடுகளிலிருந்துவரும் மருந்துப்புட்டிகள் அளிக்கக் கூடுமென்ற நம்பிக்கையே, நம்மவர்க்குள் ஏற்பட்டிருக்கின்றது. சுகமில்லையென்றவுடன் பல மருந்துகளை வீட்டில் நிரப்புவதல்லாமல், தேக அசௌக்யத்திற்கான காரணம் யாது என்பதைக் கணவிலும் சிந்திப்பாரில்லையென்றே தெரிகிறது.

யார் வீட்டுக்குச் சென்றாலும் நம் பெண்கள், முதலில் “எனக்குச் சுகமுண்டி; குழந்தைக்குச் சுகமில்லை” என்ற இப்படியான பேச்சையே எடுத்ததும் பேசுகிறார்கள். எங்கும் வரிசைவரிசையாக மருந்துப்புட்டிகள் வைத்திராத வீட்டைக் காண்பதரிது. சிலர் அதையும் ஒரு பெருமையாக “இதோ பாருங்கள், எங்கள் வீடு ஒரு சிறு மருந்துச் சாலையாயிருக்கிறது” என்றும் சொல்லிக் கொள்ளுகிறார்கள். இப்படியே சாதுக்களாகிய நம்பேதைப் பெண்களின் தேகசுகத்தைக் கவனிப்போமாயின், மெத்தப் பரிதாபமேற்படுகின்றது.

அளவற்ற ஐஸ்வரியத்துடன் காலங்கழிப்பவளாயிருந்தும், உடம்பிற் சுகமில்லையெல், தேகத்தில் திடன்தான் ஏது? அப்படி இருக்கும்போது அவர்கள் வயிற்றிற் பிறக்கும் குழந்தைகளின் தேக உறுதியைச் சொல்லவும் வேண்டுமா? காப்பகாலத்திலும், அதற்கு முந்தியும் தாயார் குடித்துள்ள மருந்துகளையெல்லாம் உடம்பிலேற்றிக் கொண்டே அவை பிறக்கின்றன.

மாணிடர்க்கு சபாவமாய் உண்டாகும் நோயிலும், மருந்தினால் உண்டாகும் நோயே அனேகர்

இறந்துபடுவதற்குக்காரணமாவதாக, உலகமகான் “மகாத்மகாந்தி அவர்கள்” தன் “ஆரோக்கிய வழி” என்ற புத்தகத்தில் எழுதியுள்ளார். அத்துடன் ஆகாரம் வயிற்றுக்குப்போதாமல் சாப்பிடுபவன் எப்போதும் சுகதேகிய யிருப்பனென்றும், அளவுக்குமிஞ்சி நான்கு நேரம் வயிறுபுடைக்கச் சாப்பிடுபவன் நித்தம் நோயாளி என்றும் சொல்லியிருக்கிறார். நாம் அளவுக்குமிஞ்சி வீட்டில் சமைத்தாலும், இன்னொரு ஏழையினை சாப்பாட்டை நாம் திருடி கிடுவதாகச் சொல்லியிருக்கிறார்.

மேலும், நம் மூதாதையர் கிழமைக்கொரு முறை, இருமுறை, விரதமனுஷ்டித்ததும், இன்னும் கோயிலுக்குப்போய் மூன்றுதரம் கோயிலைச் சுற்றி விழுந்து குப்பிடுவதும், அடியழந்து கும்பிடுவதும், எல்லாம் ஆழந்தகருத்துடன், நம் தேகாரோக்கியத்திற்கு ஏற்றதாகத்தானே அமைத்துள்ளார்கள்.

முதலில் கடவுள் வழிபாடு என்பவற்றைக் கவனிப்போம். மனதை ஓர்மைப்படுத்தி பயபக்தியுடன் எம்பெருமானை தியானிப்பதால் ஏற்படும் சலனமற்ற மனவரைதி. விரதமணிஷ்டிப்பதால் வயிற்றிலுள்ள சகல நோய்களும் தீர்ந்து, வேலை செய்யும் கருவிகளெல்லாம் நல்ல ஓய்வெடுத்து, மறுபடியும் வேலைசெய்ய முழு பலத்துடன் காத்திருக்குமென்பது. நம்மால் அப்படி இருக்க இயலாவிடினும் 15 நாட்களுக்கு ஒரு முறையேனும் உபவாசமிருப்பது உடம்புக்கு மிகவும் சுகத்தைக் கொடுக்கும்.

மேலும், காலையில் கோயிலுக்குப் போகும் போது, அதிகாலையிலெழுந்து ஸ்நானம்பண்ணி எவ்வளவு புனிதமாகப் போவார்கள்? முக்கியமாக நம்சகோதரிகள் காலையில், அதாவது மணி ஐந்துக்குத்தான் எழும்ப இயலாவிடினும், மணி ஆறுக்காவது எழும்பிவிடவேண்டும். அப்போதான், பிள்ளைகளும் காலையில் எழும்பப் பழகுவார்கள். சில பெண்கள் தங்கள் புருஷர் உத்தியோகத்துக்குப் போய்விட்ட பின்னும், நித்திரையால் எழும்பப் பஞ்சிப்படுவதை நான் அறிவேன். அப்படிப்பட்டவர்கள் நித்த நோயால் வருந்துவதற்குக் கேட்கவேண்டுமா?

அத்தான் தேகத்திற்குப்போதுமான வேலையில்லாததும், தேகாரோக்கியத்திற்குப் பங்கமாகும். அதிகாலையிலெழும்பி வீட்டுவேலைகளைச் சறுசறுப்புடன் செய்துவந்தால், அதுவே நம் சகோதரிகளுக்குப் போதுமான தேகப்பயிற்சியாகுமே! நம் மூதாதையர் கோயிலுக்குப்போய் சுற்றிச்சுற்றி நமஸ்கரித்து, சுவாமி ஸ்தோத்திரத்தான் தேகத்திற்கும் நல்ல அப்பியாசத்தைச் செய்துவந்தார்கள். ஆனால் நம்மவரில் நாகரீக நங்கையரோ கோயிலுக்குப்போவதே அரிது. அப்படிப்போனாலும் விழுந்து கும்பிடுவது அநாகரீகமென்றே, வெட்கமென்றே, நட்ட மரம்போல் நின்ற நிலையில் நின்று கும்பிட்டுவிட்டுத் திரும்பி விடுகிறார்கள். அதுபற்றி இவ்விடம் எழுத இடமில்லையானதால், அதை இவ்வளவில் விட்டு, நம் சகோதரிகளின் தேகாரோக்கியத்துக்கு இன்றியமையாதனவற்றைக் கவனிப்போம்.

பெண்களின் தேக சுகக் குறைவினால் இயற்கையாயுள்ள அழகு குன்றிப்போய் செயற்கையழகைத் தேடவேண்டிய தூர்ப்பாக்கிய நிலை ஏற்பட்டு, அது நாளுக்கு நாள் பெருகியும் வருகின்றது.

முகத்திற் பிரகாசமும், சறுசறுப்பும், உற்சாகமும் சுயமாக அமைவதற்கு தேக சுகமே மூலகாரணமாகும். இம்மட்டோ! தேக சுகமின்மையால் குடும்ப நிர்வாகத்திலும் பெண்கள் படும்கஷ்டம் கொஞ்சமல்ல. உண்மையில் தற்காலச் சிறமிகளிடத்தில் திடமென்பது எள்ளளவுமில்லை. தமிழர் தம் தாய் மொழியைத் தள்ளிவிட்டமையால், கல்வியறிவற்றவர்களாகவே ஆய்விட்டார்கள். அயல் படிப்பைப் படித்து, அதிலேயே தங்கள் பெல்னையும் மூலையையும் செலவிட்டு, எங்கள் அனுஷ்டானங்களையும், முதியோர் அனுசரித்துவந்த பழக்க வழக்கங்களையும் அறியாதவர்களாய், அயல் நாகரீகத்தை அனுசரிப்பவர்களாகவே காணப்படுகிறார்கள்.

அயல் நாட்டவர் தங்கள் தேசப் பழக்க வழக்கங்களை தங்கள் தேசத்துக்கும், தேகத்துக்கும் ஒத்ததாகத் தங்கள் புஸ்தகங்களில் எழுதியிருப்பார்களல்லால், எங்கள் தேகஸ்திதிக்கேற்றதாக ஒரு சொல்லுத்தானும், எழுதுவார்களா? அதைப்படித்துவிட்ட நம் பெண்களோ, "குழந்தைகளுக்கு எண்ணை தேய்த்து முழுகுவார்ப்பது அனாவசியம்; பச்சைக் குழந்தைகளுக்கு மேலெல்லாம் எண்ணையைப்பூசி இளவெய்யிலில் கிடத்திவிடுகிறார்களே, இதுவென்ன மூடப்பழக்கம்?" என்பன போன்ற கொள்கைகளையுடையோ

ராய் நின்ற கொப்பையும் விட்டு, பற்றின கொப்பையும் பறிக்கொடுத்து, இரு தோணியில் கால்வைத்தவர்போல நின்றலைகிறதை நாம் நாளாந்தம் பார்க்கிறோம்.

எனது தாய்மாமன் மகள் நன்றாக ஆங்கிலம் கற்றவள். குழந்தைகளின் விடுமுறை நாட்களை கழிக்கும்பொருட்டு எங்கள் வீட்டுக்கு வந்திருந்தாள். எங்கள் வீடு மலைப்பாங்கான வீடானதினால் அவளுக்கும், குழந்தைகளுக்கும் தடிமன் பிடித்து விட்டது. கையுடன் ஏதோ "Aspro" என்றும், "Pastiles" என்றும், இன்னும் என்னென்னவோ விதம் விதமான மருந்துகள் கொண்டு வந்திருந்தானானதினால், எல்லாம் கொடுத்துப் பார்த்தாள். குழந்தைகளுக்கு கொஞ்சம் சளி குறைந்ததும் இருமல் பிடித்துக்கொண்டது. நான் "இந்த மருந்தெல்லாவற்றையும் நிற்பாட்டு" என்று சொல்லி கற்பூரவல்லி இலை அவித்து, அத்தான் கற்கண்டும் போட்டு மூன்றுநேரம் கொடுத்தேன். இருமல் அப்படியே நின்றுவிட்டது. எனது மச்சினியும், தடிமன், தடிமன் என்று நான்குநாளாய் என்னென்னவோ மருந்துகள் குடித்துக்கொண்டே திரிந்தாள். நானும் பார்த்துவிட்டு கொஞ்சம் எலும்பிச்சமில்லையென்று நன்றாக அவித்து அந்த ஆவியை முகத்தில் சரியாய்ப்படும்படி பாணைக்குக் கிட்ட முகத்தை வைத்துக் கொண்டு, கம்பினியால் மூடிக்கொண்டிருக்கும்படி சொன்னேன்.

அவள் முதலில் கர்னாடகம், பட்டிக்காட்டார் வழக்கமென்று, சம்மதிக்கவில்லை. பிறகும், என்னமோ இலையினால்தானே குழந்தைகள் சவுக்கியமானார்கள் என்ற நம்பிக்கையுடன் அரைமன தாய்ச்சம்மதித்தாள். முதலில் பிடித்த வேதுடனே சவுக்கியம் கண்டுகொண்டாள்போலும்; மற்ற நாள் தானாகவே கொஞ்சம் அவித்துக்கொடுக்கும்படி கேட்டாள். இப்படியே மூன்றாவது படுக்கைக்குப்போகுப்போது செய்துவந்தாள். தடிமன் துப்பரவாய் மாறிவிட்டது. இனிமேல் தான் மருந்தொன்றும் பாவிப்பதில்லையென்றும், இயற்கை வைத்தியம்தான் எல்லாவற்றையும்விட விசேஷமானதென்றும் சொல்லிப்போனாள். அங்குபோய் என்ன செய்தானோ ஆரறிவார்?

ஆனால் நான் மட்டும் தடிமன் வந்தால் வேது கூடப்பிடிக்கமாட்டேன். எனக்கும் இந்தமலை வீட்டுக்கு வந்த புதுசில் நெடுகத்தடிமன்தான். எல்லா வைத்தியமும் சரிவரச்செய்து பார்த்தாய் விட்டது. ஆங்கிலவைத்தியத்துடன், ஆயுள்வேத வைத்தியமும் சரிவரச்செய்து பார்த்தாய்விட்டது.

ஏதேதோ எண்ணை வைக்கச்சொன்னார்கள். எல்லாம் வைத்தாய்விட்டது. ஒன்றிலுமே சுகப்படும் வழியைக்காணோம். கடைசியில் என்பத்தா, “இந்த அவசரமற்ற மருந்தெல்லாவற்றையும் விட்டுப்போட்டு, நான் சொல்லுகிறபடிகேள். அதாவது படுக்கும்போது சாளரம் எல்லாவற்றையும் திறந்தவிட்டு நல்லகாற்றோட்டமான அறையில் படுத்துக்கொள். பின் அதிகாலையிலெழும்பி நல்ல பனியில் உலாத்திவரலாம் வா. இப்படியே பொறுமையுடன் ஒருமாசம் செய்துவருவாயானால், பின் உவை எல்லாம் பறந்துபோய்விடும்” என்றார். நான் எந்நாளும் குளிர், இந்தத் தடிமனுச்சப்படவே கூடாதென்று பயந்து நடந்தவள். குளிப்பதும் வெந்நீரில்தான். அதிகமேன்; காலையில் முகம் கழுவுவதுகூட வெந்நீரே. அப்படிப்பட்ட எனக்கு அவர் சொன்னது எப்படி ஒத்துப்போகும்! நான் சம்மதிக்கவேயில்லை.

பின் கொஞ்சநாள்திந்திரையில்லா வியாதியினால் கஷ்டப்பட்டேன். அப்போ, ஒரு புத்தகத்தில் “உலாத்தினால் நல்ல நித்திரை உண்டாகும்” என்று எழுதியிருந்ததைப் பார்த்தேன். முதல் என்பத்தா சொல்ல மறுத்தவிட்டு, பின் எப்படிக்கேட்பது என்று தயங்கினாலும், நித்திரையின்றி மிகவும் கஷ்டப்பட்டபடியால், “என்ன செய்வது, நீங்கள் சொல்வதுபோல் காலையில் உலாத்திபாவது பார்க்கலாமே,” என்று பக்குவமாய்ச் சொன்னேன்.

அவரும் எப்போதும் என் சுதந்தையே கோருபவரானதினால், ஒன்றும் பேசாமல் சரியென்று வெளிக்கிட்டார். முதலில் குளிர்க்குள் நடப்பது மிகவும் கஷ்டம் தான். இரா முற்பகுதிதான் நித்திரையின்றி கஷ்டப்பட்டாலும் இரண்டுமணிக்குப்பின்னால் கொஞ்சம் நித்திரை உண்டு; ஆனதினால் அதிலும் பார்க்கக் கஷ்டம், அதிகாலையில் கண்விழிப்பதுதான். என்ன செய்வது? இரவெல்லாம் நித்திரையில்லாமல் கஷ்ட

டப்படுவது பெரிய வேதனையாயிருந்தபடியால், பல்லைக்கடித்துக்கொண்டு ஒருமாசம் நடந்துவந்தேன். அதன்பின் எனக்கு இரவில் நல்ல நித்திரை உண்டாகிவிட்டது. அத்துடன் எனக்கிருந்த தடிமன் வியாதியும்மறைந்தததான் பெரிய ஆச்சரியம்.

இப்போ தப்பரவாக எல்லாம் மாறி நல்ல சுகமாக இருக்கிறேன். இப்போ வெந்நீர் பாவிப்பதை அடியோடு விட்டுவிட்டேன். பனிநீரும், தண்ணீருமே எனக்கு இப்போ மருந்து. கொஞ்சம் மூக்கடைத்து ஒருமாதிரியாயிருந்தால், தண்ணீரை தலையில் ஊற்றி விடுவேன்; எல்லாம் பறந்துபோய்விடும்.

சகோதரிகளே! கேட்டீர்களா எனது அனுபவத்தை! ஆனால் இரண்டாம் வாசக புத்தகத்திலிருப்பதுபோல், நாமும் அளவுக்கு மீறிக்கடும் சுரமாயிருக்குமபோது, தண்ணீரில் குளிப்பதல்ல. எடுத்ததற்கெல்லாம் வெந்நீர் பாவிப்பதினால் பிரயோஜனமெதுவுமில்லை. என்பதே எனது கருத்து. அத்துடன் அதிகாலையில் உலாவுவது உடம்புக்கு எவ்வளவோ சுகத்தைக் கொடுக்குமென்பதை உங்களுக்கும் அறிவிக்கவே இதை எழுதலானேன். சிறு குழந்தைகளுள் எவர்களுமும், அவர்கள் விழித்துக்கொள்ளாமல், அதிகாலையில் எழும்பி அரைமணி நேரமாவது உலாத்திவருவார்களானால், எவ்வளவோ நன்மையுண்டு. இயற்கை வைத்தியமே மனுஷருக்கு முக்கியமானது.

இப்படித் தேக பலமற்ற நம்பெண்மணிகளிடத்தில் கடமையென்றும், சிக்கனமென்றும், நிர்வாகமென்றும், குடும்ப காரியமென்றும், பிள்ளைவளர்ப்பென்றும் பேசுவதில் பிரயோஜனமென்ன? பெண்மக்களின் தேகாரோக்கியத்திற்குப் பொறுப்பாளிகள் புருஷரேயாதலால், அவர்களே உதவிபுரிதல் வேண்டும். இனியேனும் சிந்தித்து நடக்க ஈசன் துணைபுரிவாரென நம்புகிறோம். (தேவி)

மோரின் நன்மை.

பள்ளிக்கூடத்தில் எதோ கூட்டமாம். அகற்கு யாவரும் ஒரே மாதிரி உடை அணிப வேண்டாமாம். ஆதலால், பகல் பத்துமணிபோல் அவர்களுக்குத் துணிவாங்கக் கடைக்குப் போயிரந்தேன். வாங்கிக்கொண்டுவரும்வழியில் தான் சினேகிதியின் ரூபகம் வந்ததினால் பாததுவிட்டுப்போகலாம் என அவள் வீட்டில் இறங்கினேன். மணியும் பத்தரை அடித்தது. முன்பத்தலில் ஒருவரையும் காணவில்லை.

“தங்கச்சி, தங்கச்சி” என்று குழந்தைபைக் கூப்பிட்டேன். குழந்தைக்கு முன்று வயசுதான் இருக்கும். ஆனால் அதன் கதையும், கெட்டித்தனமும் யார்க்கும் வராது. அதன் தாயாகிய என் சினேகிதியும், மிகவுந் கெட்டிக்காரியே. குழந்தை ஓடிவந்து, “அம்மா அங்கேயில்” என்று அடுப்படிப்பக்கத்தைத் தன்னழகிய சிறுகையினால் சுட்டிச் சாண்பித்தது.

குழந்தைகளைக்கண்டால், எனக்கு அவர்களுடன் கதைக்கவேண்டுமென்று மிகவும் ஆவலாகிவிட்டது. சில குழந்தைகளை, போகிறவர்களுடன் கதைக்க அஞ்சித்தாய்க்குப்பின் ஒடி ஒழித்துக்கொள்ளும். இக்குழந்தை அப்படிப்பட்டதல்ல. வழமையில், தாயாரைப்போல் தாயாரளமாய் நின்று கதைக்கும் குணமுடையது. ஆதலால், இன்னும் அதோடு கதைக்கவும், அதன் கதை கேட்கவும், ஆவலுற்றவளாய் “அம்மா அந்தப்பக்கம் என்ன செய்கிறா? சமைக்கிறா” என்றேன். “அம்மா மோர்கடை” என்று சுருங்கச் சொல்லி முடித்துவிட்டது குழந்தை.

“ஓ மோர் கடைகிறா? நீயும் மோர் குடிப்பாபா?” என்று கேட்டுக்கொண்டே, அதன் கையைப்பற்றிக்கொண்டு, அந்தப் பக்கம் போய்ச்சேர்ந்தேன். குழந்தை சொன்னது போல் தாயார் மோர்தான் கடைந்தது போலும். நான் போகும்பொழுது ஒரு கிண்ணத்தில் மோரை ஊற்றி அதில் வெங்காயத்தை குறுணலாய் அரிந்துபோட்டுக்கொண்டிருந்தாள். என்னைக்கண்டதும் “வாவா! இப்படி உட்கார். இன்றைக்கு மோர் கடைய நேசமாய்ப்போய்விட்டது. காலையில் நான் எழும்பினதே சென்றுவிட்டது. அதனால் எல்லாம் பிந்திப்போய்விட்டது. இதை அனுப்பிவிட்டு வந்துவிடுகிறேன். நீ ஏது இந்த நேரத்தில் இந்தப்பக்கம் வெளிக்கிட்டது?” என்றாள்.

நான்: பிள்ளைகளுக்குத் துணிவேண்டவந்த நான்; உன்னையும் பார்த்துவிட்டுப்போகலாமென இங்கே இறங்கினேன்.

அவள்: (அவள் கையால் வேலைசெய்த படியே) அப்படியா! மிகவும் சந்தோஷம். என்ன அலுவலிலும் என்னை மட்டும் மறக்கமாட்டாய். அதிருக்க என்ன துணிவாங்கினாய்?

நான்: சும்மா, சும்மா பள்ளிக்கூடத்திற்கு தைத்துக் கொட்டவேண்டியதுதான். இப்போது ஒரு கூட்டமாம். பிள்ளைகள் யாவரும் ஒரேமாதிரிப்போடவேண்டுமாம். எத்தனைதான் தைத்திருக்கிறோம். அதுபோடக்கூடாதாம். இப்படித்தானே எங்கள் காசு செலவழிந்துபோகிறது. துணிதான் வாங்கியாய்விட்டது. இனிதைப்பதற்கு எவ்வளவு கஷ்டம்.

அவள்: நீ சொல்வதும் சரிதான். ஆனாலும் எல்லாப்பிள்ளைகளும் ஒரேமாதிரி உடை உடுத்துவதால் வறியவர், தனவந்தர், என்ற வித்தியாசம்

குழந்தைகளுக்குள் ஏற்பட இடமில்லையல்லவா? இப்போபார்! எங்கள் பிள்ளைகள் படிக்கும் பள்ளிக்கூடத்தில் இப்போ எல்லாப்பிள்ளைகளும் ஒரே உடுப்பு அணிந்து கொள்ளுகிறார்கள். அது குழந்தைகளுக்குமட்டுமல்ல, எங்களுக்கும் செளகரியமாயிருக்கிறது! இந்த உடுப்பு வருமுன், மற்றப்பிள்ளைகளை பார்த்துவிட்டு எங்கள் பிள்ளைகளும் விதம்விதமாகச்சட்டை போடவேண்டுமென்று தொந்தரவு செய்வார்கள். இப்போ எனக்கு எவ்வளவு சுகம். நான் மட்டும் இன்னும் எல்லாப்பள்ளிக்கூடமும் இப்படியே ஒரே உடை அணியும் முறையைக் கைக்கொள்ளவேண்டுமென்றே விரும்புவேன். எங்கள் ஊரிலும் இப்படியாக நடத்துவார்களானால் ஏழைகள், செல்வர் என்ற வித்தியாசம் தெரியாதல்லவா? என்று சொல்லிக்கொண்டே சமயற்காரனிடம் ஒரு போத்திலில் மோரும், வேறுமென்னவோ பலகாரமும் பள்ளிக்கூடத்திற்கு கொடுத்தனுப்பிவிட்டு காய்கறிகளுடன் வந்து என்பக்கலில் உட்கார்ந்து, கையால்வேலை செய்தபடி கதைக்கத் தொடங்கினாள். நானும் அவள் சொன்னதில் ஏதோ உண்மையிருப்பதுபோல தோன்றியபடியால் அதைப்பற்றி அத்துடன் நிறுத்திவிட்டு, உன் பிள்ளைகள் மோர்குடிக்குமா? குடித்தாலும் ஒத்துக்கொள்ளுமா என்றேன். இதற்கிடையில் என்னைவிடக்கு மறுமொழி சொல்லுமாட்போல் அவளின் குழந்தைவந்து “அம்மா நான் மோர்” என்றது.

உடனே அவள் “ஓ! நான் அவளுக்கு கொடுக்க மறந்துவிட்டேன். தமக்கைமாருக்குக்கொடுத்துவிடும்போது இவளும் குடிப்பது வழக்கம்,” என்று சொல்லிக்கொண்டே ஒரு சிறுகிண்ணத்தில் கொஞ்சம் ஊற்றிக்கொடுத்தாள். அதுவாங்கி விருப்பமாகக் குடித்துவிட்டுத்தாய் வெட்டக் கொண்டுவந்து வைத்தகாய்கறியுடன் வினையாடப்போய் உட்கார்ந்தது. தாயார் எனக்கும் ஒரு கிண்ணத்தில் கொஞ்சம் மோர் ஊற்றிச்சாப்பிடும்படி தந்தாள்.

“நான் ஒருநாளும் குடித்துப் பழக்கமேயில்லையே; என்ன செய்யுமோ தெரியாதே” என்றேன்.

அவள்: அது என்ன செய்யும்? மூளைக்கும் உடம்புக்கும் குளிரச்சியாயிருக்கும். “நெய் உருக்கி, மோர் பெருக்கி உண்பவர் தம், பேருரைக்கில் போமே பிணி” என்று பெரியோர் சொல்வது ஒருநாளும் கட்டி இருக்கவில்லையா? சும்மா பயப்படாமல் குடி

நான்: (நானும் இனித்தட்டுவது மரியாதையல்லவென்று நினைத்து வாங்கிக்குடித்தேன். ஆகா! எவ்வளவு ருசியாயும் மணமுமாயிருந்தது. தேவமிர்தம் என்பார்களே! அது இப்படித்தானிருக்கிறோ! என்று சொல்லத்தக்க விதமாய் அவ்வளவுநேரத்தியாயிருந்தது.) என்ன இவ்வளவு ருசியாயிருக்கிறதே! இவ்வளவுநாளும் தெரியாமல் விட்டுவிட்டேன். எனக்குக் கொஞ்சம் உறை கொடு; இனிமேல் நானும் தயிர், போடவேண்டும். நான் ஊரிவிருந்தபோது, அம்மாவின் தாயார் இது எல்லாம் செய்கிறவர். அப்போ நான் பார்த்திருக்கிறேன். ஆனால் என்னை மட்டும் சாப்பிட எனது தாயார் விடமாட்டா. ஆனதினால் தான் பின் அதைப்பற்றி நான் நினைக்கவில்லை.

அவள்: அப்படித்தான் சிலர் மூடத்தனமாய் குழந்தைகளுக்கும் மோர் கூடாதென்று சொல்லிவிடுகிறார்கள். ஆனால் இது குழந்தைகளுக்கும் எவ்வளவு நல்லது என்பதைப் பாவித்தபின் நீயே அறிவாய். குழந்தைகளுக்கு இரண்டிவயசு வரையும் பசும்பால், அந்தந்த வயசுக்கேற்றவிதமாய்த் தண்ணீர் கலந்து கொடுத்துவரலாம். மூன்று வயசு தொடக்கம் மோர் கொடுக்கலாமே. ஆனால், காலையும் மத்தியானமும் தான் தயிர்மோர் பாவிப்பது நல்லது. இரவுக்குப் பால்தான் விசேஷம். 'இந்தப் பால் மாக்கள், வாங்குவார்களே! அதன் சத்தெல்லாம் மோரிவிருக்கென்றுதானே அறிஞரும் எழுதியிருக்கிறார்கள். வீட்டில் நம் முதியோர் சொன்னால் நம்பமாட்டீர்கள். வேறாரும் கண்டுபிடித்தார்கள் என்று புஸ்தகத்திலிருந்தால் மட்டும், உடனே அது சரி என்று ஒத்தக்கொள்வீர்கள்.

தேயிலை, கோப்பி, கொக்கோ, என்று சொல்லப்படும் இந்தப் பானவகைகளினொல்லாம் ஏதோ விஷத்தன்மையிருப்பதாகச் சொல்லுகிறார்களே! இந்த மோமைட்டும் நம்முதியோர் எவ்வளவு நன்மையென்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆனதால் நான் என் குழந்தைக்கு மோர்தான் கொடுத்துவருகிறேன். இன்னும் 'சின்னமுத்து பொக்களிப்பான்' என்ற வியாதிகளுக்கு மோர் எவ்வளவோ நல்லதென்று நம் முதாதையர் கொடுத்து வந்தார்கள். அது வயிற்றிலுள்ள புண்ணையும் ஆற்றி, உடம்புக்கும் குளிர்ச்சியைக் கொடுக்குமாம்! அது மட்டும் பசியில்லாதவர்க்குப் பசிக்கொடுக்கும் மருந்தா. இப்படியே அதன் குணம் சொல்ல எனக்கு சக்தி போதாது. நம் முதாதைபரைப்போல் எல்லாம் செய்ய நம் மாலியலாவிடனும் இயன்றளவிலாவது செய்து

வருகிறேன் என்று அவள் சொன்னதும் மணியும் 12 அடித்தது. அவள் காய்கறியெல்லாம் வெட்டிக் கூட்டி அடுப்பில் வைக்கக் கொடுத்து விட்டாள். நானும் எங்கள் வீட்டுப்பாடும் எவ்விதமோ என எண்ணிக் கொண்டு மிகுதி கேட்க இன்னொரு நாளைக்கு வருகிறேனென்று சொல்லி வீடு வந்துசேர்ந்தேன்.

வீடு வந்ததும் துணியெல்லாம் மாற்றிக் கொண்டு நேரே குசனிப்பக்கம் போய்ப்பார்த்தேன். அவளின் புனிதமான குசனியைப்பார்த்த கண்களுக்கு எங்கள் குசனி ஏதோ குப்பைத் தொட்டிமாதிரி இருந்தது.

என், நானும் அவளைப்போல ஒரு பெண்பிள்ளைதானே! அவளுக்கிருக்கும் கெட்டித்தனம் எனக்கில்லையோ! அவளின் வீட்டோடு என் வீட்டை ஒப்பிட்டுப்பார்க்கும்போது, 'ஈ எனக்கேஎவ்வளவு அவமானமாயிருக்கிறது. இனிமேல் என் நானும் அவளைப்போல் என் வீட்டை வைத்திருக்க முடியாது? என எண்ணியபடி குசனிக்குள் போனேன்.

அங்கே எங்கள் சமையற்காறன் அந்தக் குப்பைத்தொட்டிபோன்ற இடத்தில் ஒருசட்டிக்குள் கூட்டினகறி கீழேயும், ஒன்று அடுப்பிலுமாக வைத்துக்கொண்டிருந்தான், அவன் அங்கும் இங்கும் நடக்க நடக்க, கீழேயிருக்கும் சட்டிக்குள் செத்தையும் தூசியுமாக விழுகிறது. இதைல்லாம்பார்த்த எனக்கு "ஐயோ இப்படியான செத்தையும், குப்பையும் தானே நாங்கள் சாப்பிட்டு வருகிறோம். மலைபோல் நல்ல சசு பெலத்துடனும், திடகாத்திரத்துடனும் நான் இருந்தும், இவ்வளவு நாளும் நான் இவை ஒன்றையும் பார்க்காமல் இருந்து விட்டேனே. இவ்வளவு நாளும் எவ்வளவு அழக்கையும், குப்பையையும் சாப்பிட்டோமோ! நினைக்கவும் சத்தி வந்துவிடும்தோலிருக்கே" என்று எண்ணியவாறு, சமையற்காறனைப்பார்த்து, "அடே கருப்பையா! எல்லாவற்றையும் தூக்கி மேசைமேல் வைபடா" என்று நானும்போய் மேலுக்கு மேசைமேல் அடைந்தபடி, இருந்த ஓட்டைச்சட்டி, உடைந்தமூடி, முறிந்த அகப்பை எல்லாவற்றையுமெடுத்து விசி, ஈரத்துணி போட்டுத் துடைத்து மேசைபைத்துப்பரவு பண்ணி, அதில் எல்லாம் எடுத்து வைத்துவிட்டு, இன்னும் மேலுக்குக் கீழுக்கு இருந்த பாத்திரமெல்லாம் கொண்டுபோய் குழாயண்டை போட்டுவிட்டு, குசனியின் மூலை முடிக்கெல்லாம் கூட்டித் துப்பரவு பண்ணிவிட்டு, பாத்திரங்களெல்லாம் அழகுறத் தேயத்துக் கொண்டுபோய் அடுக்கினேன்.

வெற்றியாருடையது.

[முற்றொடர்ச்சி.]

நான்: ஏன் இப்படி, வருந்துகிறாய் கமலா? நீதான் உன் வாழ்நாளை அவர்களுக்காகத் தத்தம் செய்தவள் ஆயிற்றே! அப்படியிருந்தும் பின் என்ன நேர்ந்தது?

கமலா: என் தகப்பனார் என் விஷயத்தில் தான் பாராமுகமாய் இருந்தாலும், தனது ஆண்மக்கள் விஷயத்தில் அப்படிக்கில்லாமல் வெகு சிரத்தையுடன் படிப்பித்து வந்தார்.

நான்: ஐயோ பாவம்! அவர் தான் தன் மனைவி இறந்தநாள் தொடக்கமாகப் பரதேசி போலிருந்தார் என்றாயே! அந்த நாட்களில் அவர்தான் என்ன செய்வார்! பிறகு சிறிது சிறிதாக, துக்கம் மாறுவது இவ்வுலக இயற்கைதானே. அந்த மறதி என்பதையும் எம்பெருமான் உண்டாக்கியிராவிடில், ஒன்றையே நினைந்து நினைந்து, இவ்வுலகம் உக்கியேமாண்டு போயிருக்குமே. உன் தாயிறக்கும்போது, நீதான் சிறியவளாயிற்றே; அப்போது முதல் உனக்கு வயசு வரும்வரையும் உங்கள் குடும்பத்தைப்பார்த்து வந்தது யார்.

கமலம்: எங்கள் பக்கத்து வீட்டில் ஒரு கிழவி இருந்தாளாம். அவள் எங்கள் பரிதாபத்தைப் பார்த்து சகிக்காமல் உதவிபுரிந்து வந்தாளாம். நான் எட்டு வயசு தொடக்கம், சமையல் வேலையையும் அவளிடமே கற்றுக் கொண்டு, எங்கள் குடும்பத்தையும் நடத்திவந்தேன். என் தம்பி

மாரையும் அன்புடன் வளர்த்து வந்தேன். எட்டு வயசு வரையும் எங்கள் ஊர் பிறப்பள்ளிக் கூடத்தில் முன்றாவது வகுப்புப் பேருக்குப்படித்ததுதான்.

நான்: என்ன! எட்டு வயசிலா குடும்பத்தை நடத்தினாய்! என்ன ஆச்சரியம்! நான்சடங்கு செய்யும்போது 15 வயசு; அப்போ கூட எனக்கு ஒன்றுமே தெரியாதே? இந்தப் படிப்பு விஷயம் திகாஞ்சம் புரிந்ததேயொழிய, மற்றதெல்லாம் என் விஷயத்தில் சூனியம்தான். நீ எல்லா விதத்தாலும் கெட்டிக்காரிதான்.

கமலா: ஓம்! ஓம்! கெட்டிக்காரிதான்! மூடம் என்று பரிகாசம் பண்ணினது போதும்; அவ்வளவில் நிறுத்திக்கொண்டு என் கதையைக் கேள். இல்லாவிடில் நான் போகிறேன்.

நான்: என்ன கமலம் உண்மையைச் சொன்னால் கோபித்துக் கொள்ளுகிறாயே. உன் கதையைக் கேட்கத்தான் ஆவலோடு காத்திருக்கிறேன்.

கமலம்: தம்பிமாரும் வளர்ந்து பள்ளிக்கூடம் போய் படிக்கத் தொடங்கினார்கள். அவர்கள் எப்போது பள்ளிக்கூடத்தால் வருவார்கள் என்று காத்திருந்து அவர்களுடன் தகப்பனருக்கும் சாப்பாடு கொடுத்து, மற்றும் வீட்டுக்கரும்புகளும் நானே பார்த்து, கதையைவளர்ப்பானேன், ஒரு தாய்போல்வே நான் குடும்பத்தை நடத்தி

இதெல்லாம் பார்த்த சமைபற்காறனும் ஒன்றும் விளங்காமல் மலைத்தபடி எனக்கு உதவி புரிந்தான்.

எல்லாம் முடித்துவிட்டு ஒடிப்போய் அவசரமாகச் குளித்துவிட்டு வந்து பார்த்தேன். ஆகா! எவ்வளவு புனிதமாயிருந்தது. பார்க்கப் பார்க்க எவ்வளவு ஆனந்தமாயிருந்தது. ஒருமணி அடிக்க என் நாதரும் பிள்ளைகளும் வீடு வந்துசேர்ந்தார்கள்.

அந்த மினுக்கிய பாத்திரங்களிலேயே சாப்பாடு எடுத்துவந்து வைத்தான். பளபள என்று பவுண்டிப்பால் மினுங்கும் செம்பில் தண்ணீரும் கொண்டு வந்து வைத்தான். இதெல்லாவற்றையும் பார்த்த பிள்ளைகளும் தகப்பனும், ஏது இன்றைக்கு எல்லாம் இப்படித் துலங்குகின்றதே என்று கேட்டார்கள். நானும் நடந்ததைச் சொன்னேன்.

இது கேட்ட என் பத்தா "அப்படியா! அவளிடமிருந்தா இதெல்லாம் கற்றுக்கொண்டாய். அப்படியானால் அவளிடம் இன்னும் சிக்கனமும் கற்றுக்கொள். எல்லாம் அவளைப் போல் கெட்டித்தனமாகவும், செட்டார்களும் நடந்து வந்தாயானால் எனக்கு இனிகஷ்டமென்ன. நான் வேலைக்குப்போனபின் காடி அனுப்பிவிடுகிறேன். கொஞ்சநேரம் உன்சினேக்கியோடு போயிருந்து எல்லாம் கற்றுக்கொண்டுவா" என்றார்.

நானும் சந்தோஷத்துடன் ஒப்புக்கொண்டேன். இப்போ நான் கொண்டுவந்த மோரில் உறைபோட்டு எங்கள் அபல் வீட்டுக்காறருக்கும் கொடுத்து யாவரும் போட்டுவருகிறோம்.

அடுத்தமாசம் என் சினேக்கியிடமிருந்து கற்றவற்றை எழுதுவேன்.

—சுரஸ்வதி.

வந்தேன். இப்படியே நாட்கள் மாசங்களாய், மாசங்கள் வருஷங்களாய், எனக்குப் பதினெட்டு வயசும், என் தம்பி மூத்தவனுக்கு 15 வயசும், இளையவனுக்கு பதினமூன்றும் ஆய்விட்டது.

நான்: இவ்வளவும் சொல்லிவந்தாய் சரி. இவ்வளவுக்கும் உன் தகப்பனாரின் தொழில் என்ன என்று சொல்லவில்லையே? என்று இடை மறுத்துக் கேட்டேன்.

கமலம்: அவருக்கு கமத்தொழில்தான். அவருக்கும் காணி கொஞ்சமுண்டு. அத்துடன் எனது தாயாருக்கும் ஏராளமான வயல், தோட்டம் உண்டு. அவற்றையே பார்த்து வர நேரம் போதாமல், வேறு ஆட்களையும் வைத்துப் பார்பித்து வந்தார். அந்த வரும்படியிலிருந்து நான் தம்பி மாரையும் படிப்பித்து வந்தார்.

நான்: உனக்கு எத்தனை வயசில் கலியாணமானது. எப்போ இவ்விடம் வந்தாய்?

கமலம்: அது தான் சொல்லவந்தேன். 18 வயசில்தான் எனக்கு கலியாணமானது. இவ்வூரிலிருந்து 7 மாசலீவில் என் புருஷன் ஊருக்கு வந்தாராம். வந்து எங்கெங்கோ எல்லாம் பேசிக் கடைசியில் எனக்கு விதியிருந்தது போலும்! என் கழுத்தில் தாலியைக் கட்டிவிட்டார். நாராருக்காகவே பாடுபடும் அவருக்குக் கலியாணம் ஏனோ தெரியவில்லை. இதெல்லாம் எனக்கு அப்போ தெரியவில்லை. நானும் ஏதோ அதிரஷ்டக்காறிதான் என்று எண்ணிவிட்டேன். சடங்கு முடிந்ததும் கூட்டிவரவே எண்ணினார். ஆனால் என் தம்பிமாரையும், தகப்பனையும், எப்படி விட்டுப் பிரிவது என்று நானே வரவிரும்பவில்லை. இவரும் அவ்வளவாக தெண்டிக்காமல் வந்துவிட்டார்.

நான்: சொல்லுகிறேனென்று கோபங்கொள்ளாதே கமலா! உன் புருஷன் மகா இரக்கவாணத்தினால்லவா உன்னை, அவர்களை இன்னும் கொஞ்சக்காலமாவது பார்த்திருக்கும்படி, விட்டு வந்தார். மற்றவர்களானால், எவன் எக்கேடு கெட்டாலெனக்கென்ன என்று, உடனே கையுடன் கூட்டிவராமலா இருப்பார்கள்? உன் புருஷன் எல்லா விதத்தாலும் தன் சுகத்தை விட்டும், மற்றவர்களுக்கு நன்மை செய்வதில்லவ்வா, கருத்துள்ளவர்.

கமலா: சரிதான், அவர் மற்றவருக்கு நன்மை செய்வவரேயொழிய, தன் பெண்சாதி பிள்ளை எக்கதியானார் என்று கூடப்பார்க்காமல்பாடார்.

அதிருக்கட்டும்; இவர் விட்டு வந்தபின் எனக்கு அப்போ இவர் நினைவாவது கவலைபாவது ஒன்றுமே இல்லை. மாசம் மாசம் பணமனுப்பிக் சடிதமும் எழுதி வருவார். கடிதத்தை தம்பியே வாசித்து விளங்க வைப்பான். மறு மொழி போடுபவனும் அவனே. நான் படித்ததைப் பாவித்துக்கொண்டு வராததால் எல்லாம் மறந்து ஒன்றும் அறியாதவளாகவே ஆய்விட்டேன். இதை அறிந்த என் புருஷன், எப்போதும் “தம்பியிடமாவது, இரண்டெழுத்து வாசிக்கக் கற்றுக் கொள்” என்று ஒவ்வொரு சடிதத்திலும் எழுதி வருவார். நான் அதைப்பற்றி ஒன்றும் சிரத்தையெடுக்காமல், அப்படியே விட்டுவிட்டேன். இப்படி நடந்து வரும்போது என்னருமைத்தம்பிக்கு, கடும் ஊரம் கண்டு ஐயோ! நாங்கள் படாத பாடெல்லாம் பட்டும், அவனும் எங்களுக்குச் சந்தெய்து மறைந்துவிட்டான். அவனின் வருத்தத்திற்கு நானும், என் தகப்பனாரும், பட்டாரும், வேண்டின வேண்டிதலும் ஊற்றின கண்ணீரும், அந்தக் கடவுளுந்தான் பார்த்திரங்காமல், அவனையும் எங்களிடமிருந்து பறித்துக்கொண்டார். என்று சொல்லி விம்மி விம்மி அழுத்தொடங்கிவிட்டாள்.

நான்: ஐயோ கமலா! தெரியாததனமாகப் பழங்கதையை கிளறி விட்டு விட்டேன், அழுது தான் இனி என்ன பலன். உனது கதையோ புஸ்தகங்களிலும் படித்திருக்காத அவ்வளவு சோகரசமாயிருக்கிறது. என்னால் கேட்கவே முடியவில்லை. நீ அதை எனக்குச் சொல்லாதே. “என்ன அக்கா அப்படிச் சொல்லுகிறீர்கள். மனதிலிருப்பது கொஞ்சமாவது வெளியில் சொன்னால்தானே, ஆறுதலாயிருக்கும். துவக்கிப்போட்டு நடுவில் விடுவது நல்லதல்ல. நீங்கள் கேட்பதாயிருந்தால் சொல்லுகிறேன்.” என்று சொல்லிக் கண்ணைத் துடைத்துக்கொண்டு மறு படியும் கமலம் சொல்லத்தொடங்கினாள். அவளது குழந்தை வந்து “அம்மா ஐயா வந்துவிட்டார். நீங்கள் இங்கே இருப்பதாகச் சொன்னேன். அவசரமாய் வெளியே போகவேண்டுமாம். உடனே கூட்டி வரும்படி சொன்னார்” என்றது. அவளும் உடனே எழுந்து “என்ன, நேரம் போனதே தெரியாமல் போய்விட்டதே. காடிச்சத்தம் கூடக் கேட்கவில்லையே! மிகுதியை வசதியானால் நானேக்கு சொல்லுகிறேன்” என்று சொல்லிப்போய்விட்டாள்.

அவள் போனதும் நானும் எண்ணாததெல்லாம் எண்ணி மனம் புண்ணானேன். “வாக்கு நயத்தாலன்றிக் கற்றவரை மற்றவரை ஆக்கை நயத்தாலறியலாகாதே,” என்பதுபோல் உலக

வெளிமயக்கைக் கண்டு உள்ளிருப்பதை ஆராய முடியுமா? இவ்வளவு நாகீகமாயிருப்பவள் படிக்கவில்லையென்றால் யார் நம்புவார்கள். படிக்காதவளாயிருந்தும், பட்டிக்காடு போன்ற இடத்தில் இருந்து வளர்ந்தவளாயிருந்தும், இவ்வளவு நாகீகமாயிருக்க எப்படித்தான் கற்றுக்கொண்டாளோ? பாவம்! என்னதான் அவள் வெளியில் மீனாக்கிக் கொண்டாலும், அவள் மனமோ கொஞ்சமும் சந்தோஷமாக இல்லை. ஏனோ எல்லாம் நாளைக்குக் கேட்டுக்கொள்வோம்” என்று, மனதைச் சரிப்படுத்திக்கொண்டு, எனது வீட்டு வேலையில் கவனம் செலுத்தலானேன். இதற்கிடையில் எனது விருத்தாந்தத்தையும் அறியவிரும்புபவர்களானதினால் அதையும் சுருங்கச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

நானும் நாலு சகோதரர்களுடன் பிறந்தும் கடைசியில் தனித்தவளானேன். யாவரும் என்னுடனிருக்க விருப்பமற்றவர்களாய் என்னைத் தனியே விட்டுப் பதமபதஞ்சென்று விட்டார்கள். எனது பெற்றோரும் “பதினைந்து வயது சென்று விட்டது; இன்னும் வீட்டில் வைத்திருப்பதா” என்று தங்களுக்குள் யோசித்து வரன்தேடித் திரிந்தார்கள். முதலென்னை இவ்வருக்கு அனுப்பப் பிரியப்படவில்லை. ஆனால் “விதியை வெல்லயாராலும் ஆகுமா!” வேறு வகையில்லாமல், எனது மாமன் மகனுக்கே வாழ்க்கைப்படுத்திக்கண் கலக்கத்துடன் என்னை இவ்வூர் அனுப்பி வைத்தார்கள். எனக்கு அவ்வளவு பொருள் கொடுக்காவிடினும் கொஞ்சம் கல்விப் பொருளையாவது கொடுத்து விட்டதற்காக அவர்களுக்கு மிகவும் நன்றியறிதலுள்ளவளாயிருக்கிறேன்.

எனக்கு ஒரு ஆணும், ஒரு பெண்ணுமாக, இரு குழந்தைகள் உண்டு. எனது பர்த்தாவோ என்மேல் மிகவும் அன்புள்ளவர். ‘என்ன செய்வது, சாப்பாட்டிற்கு உழைக்கவேண்டுமே’ என்பதற்காக உத்தியோகம் செல்பவர். இல்லாவிடில், அதற்கும் போகாமல் சதா என்னுடனே இருந்து விடுவார். ஆனால், நான் அத்தனைக்கும் நன்றி கெட்டவள். ‘இக்கரை மாட்டுக்கு அக்கரை பச்சை’ என்பதுபோல், கமலத்தின் புருஷன் எந்நேரமும் வெளியில் அலைந்து சங்கங்களென்றும், சத்திரங்களென்றும், கஷ்டப்பட்டு உழைக்கிறாரே; எனது பர்த்தாவும் ஏன் அதில் பங்கெடுத்துக் கொள்ளக்கூடாதென்று, கொஞ்சம் கொஞ்சமாகச் சுட்டிக்காட்டி வருவேன். எங்கள், சிறு குடும்பத்துக்கேற்ற வீடும் மிகச்சிறியதே. அன்றும், எனது பர்த்தா வழக்கப்படி 4-மணி அடிக்க, வீடு வந்து சேர்ந்தார். பிள்ளைகள் வழமை

போல் ஐயா, ஐயா என்று கத்திக்கொண்டு ஓடினார்கள். அதுகேட்ட நான், பரபரப்புடன் எழும்பி அவருக்கும், குழந்தைகளுக்கும் தேநீர் சரிக் கட்டிக் கொடுத்துவிட்டு, என் சினேகிதியின் கதையை ஒரு கதையாய் எழுதி வைக்கலாமெனத் தொடங்கினேன்.

என் நாதரும் தேநீர் சாப்பிட்டுவிட்டு சாய்வு நாற்காலியில் சாய்ந்து இருந்துகொண்டு பிள்ளைகளுடன் விளையாடிக்கொண்டிருந்தவர், பத்து நிமிஷம் வரையில் இருந்துவிட்டு “கனகம்! என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறாய்?” என்றார். (என்பெயர் கனகம் என்று வாசகர்களும் அறிந்துகொள்வீர்கள்.) கொஞ்சம் எழுதுகிறேன், வந்துவிட்டேன் என்றேன்.

அவர், என்ன எழுதுகிறாய்? என்னேரம் பார்த்தாலும் வாசிப்பும், எழுத்தும் தானே வேலை! மனுஷர் வேலையால் களைப்புடன் வந்தால் கொஞ்சமாவது களைப்பாற்ற எண்ணாமல் நீ எழுதத் துவங்கிவிட்டாயா? என்று கோபித்துக்கொண்டார். அப்போ நான் அதை அவ்வளவில் மூடிவைத்துவிட்டு இல்லை பாருங்கோ, இன்று என் சினேகிதி வந்திருந்தாள். ஒரு நாளும் இல்லாமல் தன் குடும்ப சரித்திரத்தைச் சொன்னாள். பின் மறந்துவிடுகிறென்று அதைக் குறித்து வைக்கலாமென் எண்ணினேன். இதற்காகக் கோபித்துக் கொள்ளுகிறீர்களே என்றேன்.

அவர்: ஓகோ! கதை எழுதத் தொடங்கிவிட்டாயா? நாவலாசிரியராகவும் வரயோசனை போலும். இனிமேல் நானும் பிள்ளைகளும் அந்தரமதானே?

நான்: உலகில் மானிடராகப் பிறந்த எவ்வளவுபேர் உலகத்திற்காகவும் தங்கள் சகோதரருக்காகவும் பாடுபடுகிறார்கள். எவ்வளவுபேர் சங்கமென்றும், கூட்டமென்றும் உண்டாக்கித் தேசாபிமானிகளாய் விளங்குகிறார்கள். நீங்களோ, மணி 4 அடித்ததும் வீடே கதியென்று வந்து சேர்ந்து விடுகிறீர்கள். நான் எழுதினாலும் அதுவும் உங்களுக்கு பரிசாசமாயிருக்கிறது.

அவர்: அப்படியா! நான் நேரத்திற்கு வீட்டுக்கு வருவது உனக்கு பிடிக்கவில்லையோ?

நான். அப்படியல்ல கோபித்துக் கொள்ளாதீர்கள்; உலகில் எல்லா விஷயங்களைப்பற்றியும் கூடிச் கற்றுக்கேட்டு அறிவது மேன்மை. அப்போதான் நாம் வாழும் இவ்வுலகம் எமக்கு இன்பத்தையும் திருப்தியையும் கொடுக்கும். மனமும் மூட நிலைபயபடையாது பிரகாசமாயிருக்கும். மற்றையோர்க்கு வந்த கஷ்டங்களில் நாமும் பரிதா

பத்துடன் பங்கெடுத்து அதை நீக்குவதற்கு வேண்டிய உதவி பரியவேண்டும். அப்போது நமது மனமும் சந்தோஷப்படாமல்லவா? இவ்வாறு வாழ்ந்தால், உலகமும் நமக்கு அலுப்படையாது. பூமிதேவியும் நம்மைச் சமப்பதற்குத் திருப்தியடைவாள்.

அவர்: என்ன! நீ வெறுப்படைவாயென்று பூமியும் வெறுக்குமா? மற்றவர்களைப்போல கடுதாசி விளையாட்டுடன்றும், குதிரைப் பந்தயமென்றும் நான் போகாமல் நேரே வீட்டுக்கு வருவது உனக்குப் பொறுக்கவில்லையோ! எத்தனையோ பெண்கள் தங்கள் புருஷர் நேரத்துக்கு வீட்டுக்கு வருவதில்லையென்று கோபிக்கிறார்களாம். இன்றும் என் சினேகிதன் சொன்னான் வீட்டில் சண்டையாம், தான் நேரத்துக்கு வீட்டுக்குப் போகவில்லையென்று. நேற்று வீட்டுக்குப்போகும்போது, காலடிப்பந்து விளையாடினார்களாம்; அதைப்பார்த்துக்கொண்டு கொஞ்சநேரம் நின்று விட்டாணும். வீடுபோக அவன் தர்மபத்தினி அவனுடன் பேசவேமாட்டேனென்றுவிட்டாளாம். பின், எவ்வளவோ எல்லாம் சொல்லிக் கடைசியில் சமாதானப்படுத்தினாணும். ஏன் உன் சினேகிதியும், வீட்டில் புருஷன் நேரத்துக்கு வருவதில்லையென்று மனவருத்தப்படுவதாக, நீயே பல தடவை என்னிடம் சொல்லியிருக்கிறாய். அப்படிப் பெண்களிருக்க, நீயோ நான் வீட்டுக்கு வரும் நேரமெல்லாம், சங்கத்தை உண்டாக்கு, உலகத்துக்கு நன்மை செய் என்றே உளறுகிறாய். சங்கத்தலைவரென்றும், தேசத்தலைவரென்றும் இருப்பவர் படம்பாட்டையும், வாங்கும் ஏச்சையும் பார்த்தால் நீ இப்படி எல்லாம் சொல்லவேமாட்டாய்.

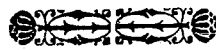
நான்: அப்படி சங்கத் தலைவர்கள் மற்றவர்களுக்காக எவ்வளவு கஷ்டங்கள் படவும், இன்னும் அவர்கள் அறியாமையால் சொல்லும் எல்லாவற்றையும் தாங்கி, அவர்களுக்கு இரக்கங்காட்டவும், ஆயத்தமாயிருப்பதை உலகமே அறியுமே. விரோதம் பாராட்டி ஏசித்திரிபவர்கூட, ஒருசம

யம் அவர்கள் படுங்கஷ்டத்தைப்பார்த்து, மனம் ரங்காமலிருப்பார்களா? ஒரு காலமில்லாவிடில் ஒருகாலம் உலகம் அறிந்து மேன்மைப்படுத்தும். நீங்களும் அப்படியான பேருடன் எப்போ வெளி வருவீர்களென்று நான் காத்திருக்கிறேனென்று சொன்னதல்லால், வீட்டுக்குவரவிரும்பாமல் சொன்னதாக விளங்கிக்கொண்டீர்களே. என்ன உங்களையோசனை. சங்கத்தை உண்டாக்கச்சொல்லி நான் சொல்லவரவில்லை. ஏதோநாலுதேசாபிமானிகள் சேர்ந்து நின்று எங்களுக்காக உண்டாக்கி இருக்கும் சங்கங்களுக்கு, நீங்களும் ஒரு அங்கத்தவராக சேர்ந்து, உதவி புரியலாகாதா? மனுஷராய்ப் பிறந்ததற்குக் கலியாணம் கட்டினோம். மனைவியாச்சு, பிள்ளையாச்சு, அவர்களைக்காப்பாற்றுவது மட்டுமே கடனென எண்ணி இருந்தால் போதுமா? எமது தகுதிக்கேற்ப நாம் மற்றச்சீவன்கள் மீது இரக்கம் காட்டாவிடில், நாம் இருந்தும் இல்லாதவர்களாய், பிறந்தும் பிறவாதவர்களாய், வாய்பேசாமல் தனது சாப்பாட்டையே எண்ணித் திரியும் மிருகசாதியில் ஒன்றாய் எண்ணப்படுவோமல்லவா? அறியாமை இருளால் மூடப்பட்டிருப்போர்க்கு அறிவை ஊட்டல், கஷ்டத்தால் கவலையடைவோர்க்கு சுகத்தையளித்தல், கலகத்தினால் அல்லல் ஏற்படுங்கால் சமாதானத்தை நாட்டல், அறியாமை காரணமாகப் பிழை செய்தோர்க்கு விரோதம் பாராட்டாது அன்பு காட்டல், இன்னும் ஏழை மக்களுக்கு இயன்ற புத்திமதியைப் போதித்து, அவர்களைப் பஞ்சமா பாதகங்களிலிருந்தும் விலக்கல், இன்னும் இவைபோன்ற எவ்வளவு கைக்கரியங்கள் ஆற்ற இடமிருக்கின்றது. இதுவே கடவுளின் விருப்பமுமென்றே என் மனச்சாட்சி கூறுகின்றது.

அவர்: கடவுளின் விருப்பத்தையும் நீ கண்டு வந்தவன்போல் பெரிய வேதாந்தம் கூறுகிறாய். கடவுளின் விருப்பப்படி தொண்டாற்றல் மனுஷரால் சாத்தியப்பட்ட காரியமா?

—கனகம்

(தொடரும்)

* உத்தமியார்? *

(1) ஓர் தனி வீடு. மாலை 5 மணி இருக்கும். லீலாவதி ஓர் நாற்காலியில் வீற்றிருக்கிறாள். முகம் பல மாறுதல்களைக் காட்டுகிறது. பெலத்த யோசனை. காரணம்? புருஷனது கட்டுதிட்டமான கண்டிப்பே. எவரிடமும் லீலாவதி பேசக்கூடாது. பெட்டிப்பாம்பாக நடக்க வேண்டும்,

யாரிடமேனும், நின்று, சிரித்துப் பேசவாளையாகில், அவளது முதுகின்தோல் உரிபட்டு, தம்பட்டமடிக்க உதவி விடுமென்பது அவளுக்குத் தெரியும். அதனால் எவரிடமும் நிதானமாக நடந்து கொள்வாள். இவ்வித பயமே, அவளது பிரத்யேக ஆசைகளில் மண்ணைக் கூடை கூடையாகக்

கொட்டிவிட்டன. அருமை நண்பரானாலும் அறவே வெறுத்தாள். லீலாவதியைப் பிறரும், ஓர் உத்தமியென்றே பேசலானார்கள். அவர்களுக்கு, “லீலாவதி புருஷனுக்குப் பயந்துதான் அவ்வாறு நடக்கிறாள்,” என்பது தெரியுமோ, என்னவோ? பேருக்கு உத்தமிதான்.

(2) காமாட்சி கொஞ்சம் பேச்சுக்காரி. நளின பாஷணி. நல்ல வடிவழகி. கண்டவர் காமுறந்தோற்றமுடையவள், எனச் சுருங்கச்சொல்லலாம். கணவன் கண்டிப்பானவனே. எனினும் மனைவியுடன் தயாராகுணத்தோடு பழகுஞ் சபாவமுடையவன். வேழா வேழைகளில் விஸ்வாமித்திர அவதாரமு மெடுப்பதுண்டுதான். காமாட்சிக்கோ, “ஆண்களில் தாகூண்யமுடையோர்கள் கடன்காரர்களாகவும், பெண்களில் தாகூண்யமுடையோர்கள் விபசாரிகளாகவும் ஆகிவிடுவார்கள்” என்பது தெரியும். அத்துடன் புருஷனது உக்கிர தரிசன முக்கடி அம்மமயிலானே, எவரிடமும் ஜாக்கிரதையாக நடந்துகொள்ளும்படி செய்துவிட்டது. கணவனிடமும் கணக்குடன் உறவாடி வந்தமையால், கண்ணகிப் பட்டம் கடிதே பெற்றாள்.

(3) மாலை நேரம். கதிரவன், முன் கோபக்காரர்கள் தாண்டவமாடித் தணிந்த பின்பு அடையும் நிலைக்கொப்ப கிரணப்பிராப்தியாகி இருந்தான். கன்னியரும், காணையரும் கைகோர்த்து உலவும் வேளை எனச்சொல்லவும் வேண்டுமா! கமலாம் பாளே சலனமுற்ற சிந்தையினளாய், ஓர் அசைவு நாகாலியிலமர்ந்து முன்னும் பின்னமாக ஆடிக் கொண்டிருந்தாள். நிமிடத்திற்குக்கோடி, கோடியான எண்ணங்கள் தோன்றி மறையும் கோடுகளை நெற்றி தானாகவே கீறிக்கொண்டிருந்தன. ஏன் இவ்வளவு சிந்தனை? எவருக்குத்தெரியும்! பொற்கொடி கமலத்தையே வினவுங்களேன்? வேண்டாம். எனக்குத் தெரியும். நானே சொல்லிவிடுகிறேன். கமலம் பெயருக்கேற்ப கமல மலர் வதனியே. ஆம்படையான் ஓர் அசடு. அம்மங்கை நல்லாளுக்கு ஜோடியாக எவ்விதத்தும் பொருந்தாதவன். இதுவேபல போச்சனைகளுக்குக் காரணம். ஒத்த குணமும், ஒத்த கல்வியும், ஒத்த நலனும், ஒத்த பண்பும் படைத்த தம்பதிகள், கூடிக்குலவி, கைகோர்த்து உலவுங்காட்சி, நமது கமலத்தைப் பாகாயுருக்குகின்றன. தற்கால நாகீகப்படி விவாஹ ரத்தோ, கொண்ட புருஷனைவிட்டு மனம் பிடித்தவனோடு சென்றுவிடுவதோ போன்ற முறையைப் பின்பற்றி ஏன் நிம்மதியடையக் கூடாது? எனக்கேட்டுவிடாதீர்கள். நம் கமலம் அவ்விதச் செயல்களுக்கு மிகவும் புறம்பானவள் என்பது எனக்குத்தெரியும். எப்படி? அவள் சொன்னால் அவளது வாய்மொழியை அப்படியே ஒப்புவித்து

விடுகிறேன். “பாட்டியம்மா! நான் என் விதியைத் தான் நோகவேண்டும். இச்சென்மத்தில் கொடுத்துவைத்தது இவ்வளவுதான். பொருந்தாப் புருஷனாக இருப்பினும், எனது நடத்தை பேதப்படுமேல் ஊரார் எவ்வழவு பழிப்பார்கள்! சமூகத்தான் என்ன சொல்லு! கல்லென்றாலும் கணவன்; புல்லென்றாலும் புருஷன்.”

இதுதான் அவள் சொன்னால். “ஆ! கமலமா! பத்தினியல்லோ.” என்று எல்லோரும் பேசிக் கொள்கிறார்கள்.

(4) ஓர் கலாசாலையைப்படுத்த தனிவீடு. அதுவும் வைத்தியக் கல்லூரி. நமது குஞ்சிதம் பயின்றது அவ்விடமே. இப்பொழுது மனதுக்கினிய மனோடுனாடு, இன்ப வாழ்க்கையிலீடுபட்டு சுமார் ஈராண்டுகளேயாகின்றன “கோடி ஒரு வெள்ளைக்கு, குமரி ஒரு பிள்ளைக்கு” என்பது நாடோடியின் பிதற்றல். அதன்படி நமது குஞ்சிதமும், குமரிப்பட்டம் நீங்கி ‘தாய்’ப்பட்டம் பெற்றிருந்தாள். புருஷன் ஓர் ஷோக் பேர்வழி. பக்கத்தில் தனது கண்களைச் சுழட்டியெறிய ஆரம்பித்தான். குஞ்சிதத்தின் மனமும் பொறாமைச் சாத்தானால் பேதழிக்கப்பட்டது.

புருஷன் படுக்கையறையில் சயனித்தவண்ணம், ஏதோ எண்ணமிட்டுக்கொண்டிருக்கிறார். பக்கத்து அறையில் தூக்கத்தினின்றும் விழித்துக்கொண்ட குழந்தை சீலு கத்தினான். வாரியெடுத்து மடியிலிருந்தி அன்பு முத்தங்களளி விசி நமது குஞ்சிதம் கூறுவாள்.

“எண்டா மகனே! உனது அப்பனென என்னை எண்ணினாயோ; உரலுக்கு உடுத்தியிருப்பினும், உறுட்டிப் பார்ச்சும் ஊதாரித்தனம் உனது யெளவன காலத்திலாவது கிஞ்சிற்றும் நாடவிடாதே. நான் வைத்தியக் கல்லூரி மாணவன். சுகாதார முறைகளையும், திரேக தத்துவ சாஸ்திரத்தையும் நன்கு பயின்றவன். கண்டசண்ட எச்சில்களில் இச்சையுற்றால், திரேக நலங்குன்றி, நோய்வாய்ப்பட்டு நடைப்பிணமாக வேண்டுமென்பதை நீயாவது அறிந்துகொள். கண்டதைப் புசிக்க எண்ணினால் எனக்குமட்டும் அரிதாகியாவிடும்! “தேளுக்கு வாலிலே விஷம்”, தேவடியானுக்கு உடம்பெல்லாம் விஷம்” என்பதை நீயாவது அறிந்து நடந்து என்னை இன்புறச் செய். இக்கரை மாட்டுக்கு அக்சரை பச்சைதான். நேரில்பார்த்தாலல்லவா உண்மை விளங்கும். ஜாற்றதை. நீ நடந்து கொள்ளும் மாதிரியே, எனக்கும் பாடமாகப்போகிறது. அழாதே மகனே” என விடுகதை போன்று விட்டாள் பாணவரிசைகள். கேட்டார் புருஷன் இரண்டொரு வாக்கியங்களை. உணர்ந்

தார்தப்பை. குடும்பம் பழைய வாழ்க்கையை முன்னிலும் இனிப்பாக்கிக்கொண்டன. இல்லை, இல்லை. உப்பாக்கிக்கொண்டன. இனிப்பைப் பிறர் ஆசை! பொறாமை!! குஞ்சிதமும் குலவிளக்கெனப் பேர்படைத்தாள்.

(5) பதமாவதி ஓர் மத்தியகர அழகுடையவள். புருஷனே! தன்னைக் கண்ட மாதர்களின் கருத்தழிந்து சிதைத்துபோம்படியான வனப்பு மிக்க திரேக காந்தியுடையவன். புராணக்கூற்றின்படி “மன்மதன்” என்று நாமும் சொல்வோமே. வாய்ச்சொல்லுக்குக்கூடத் தரிசுதிரமா? ஆனால் உண்மையாச் சொல்லுகிறேன்; பதமாவதி மட்டும் “இரதி” இல்லை. இதுநிச்சயம். தனது புருஷனைப்பார்த்த கண்களுக்கு வேறு எப்புருஷனும் பிடிக்கவில்லை. அதில் அவளுக்கே கர்வம். அக்கர்வமானது பிறப்புருஷரை கொஞ்சமும்மதிக் கவும், லக்ஷியஞ் செய்யவும் இடமளிப்பதொழித்தது. இதுகுணவிசேஷமே இவளையும் ஓர் துரோபதைபாக்கிவிட்டது.

(6) ஓர் சிறுவன். சுற்றிலும் சின்னத்தோட்டம். குடியிருப்பு ஆண், பெண் இருவர்தான் அவ்விட்டில். புருஷன் மனைவிதான்போலும். அப்படிபாகத்தான் இருக்கவேண்டும். ஓர் நாள் இரவு சமார் 9-மணியிருக்கும். சந்திரன் மேகங்க ளினூடே போர்புரிந்து தனது கிரணங்களை பூமியில் பாய்ச்ச கும் பிரயத்தினப் பட்டுக்கொண்டிருந்தான். அவ்விட்டில் ஒரேவிளக்கு சுமாராக எரிந்துகொண்டிருந்தது. இருவர் குரல் வீட்டின் முன் கட்டில் கேட்டது. புது மனுஷனோடு பேசுவது போன்ற வார்த்தைகளடிபட்டன.

ஒருவர் பிரதான தோட்ட வாயிலில் நின்று நுந்தார். ரஸ்தாவில் ஓர் இரட்டை மாட்டுவண்டி, இல்லை, இல்லை, குதிரைவண்டி; அடபாமும் மனமே. மாந்தரிட்டு என் உளறுகிறாய், மோட்டார் கார்; தமிழ் பதங்களில்ச் சொன்னால் “நவீன இயந்திரவண்டி” ஒன்றுநின்றிருந்தது. சிறிதுநேரத்தில் “நான் கேட்ட பணத்தை, நீ ஒப்புக்கொண்டபடிமுன் கூட்டித் தரவிட்டால் காரியம் பலி யுரது; கிளம்பேன் இதைவிட்டு” என்ற ஒரு குரல் கேட்டது. பின்னும் சிறிதுநேரத்தில் மல்யுத்தம் நடப்பது போன்றும் தோன்றிற்று. நிமிஷ நேரம் பொருத்த ஒருவர் ஓடி, ஓர் ஆம்மாள் துட்பச் சிலம்பம் துடியாக ஆடப்பார்க்க தமாஷாத இருந்தது.

மறுநாள் காலை கடைத்தெருபக்கம் சென்றிருந்தேன் “எண்டி காழு! தன்பாக்கியம் என்ன ஒரு மாதரியிருக்காள்!” என்று, ஓர் பணிப் பெண்ணைப்பார்த்து இன்னொருபெண் கேட்டாள்.

அப்பணிப்பெண், “எங்கள் எஜமானி பணஞ் சம்பாதிக்க மிகவும் ஆசைப்பட்டு, இக்காலத்தில் சிலர் செய்துகொள்வதைப்போல் “ஒன்று” செய்துகொள்ள எண்ணினாள். அது, “முதல் கோணல் முற்றிலும் கோணல்” என்றபடி பெரும் போராக முதல் நாள் முடிந்துவிட்டது. அதிலிருந்து, “ஆண்களை நம்பாதே மனமே! அதிலும் காமுநரைக் கனவிலும் கருதாதே! “போது மென்ற மனமே பொன் செய்யும் மருந்து” என்பதை உணர்ந்துநட!” என்று தனக்குத்தானே வாய்விட்டு அடிக்கடி சொல்லிக்கொள்வதோடு, மிகவும் கண்டிப்புக் காரியாகிவிட்டாள்” என்றாள். கண்டிப்பு முற்றி தெண்டிப்புடையவளானாள். சண்டி-விரண்டால் காடுகொள்ளாதல்லவா? தன்பாக்கியம் இவ்வளவால் பதிவிரதா பாக்கியமானாள்.

“முடித்தபணம் கேட்டபடி

முன்கூட்டி ஈயாதான்

தடித்த முளுமுடனவன்

தள்ளென்றான் தன்பாக்கியம்”

என்று நானுஞ் சொல்கிறேன். இதிலென்ன குற்றம்!

(7) என் கண்ணே! என்றது ஓர் குரல். ஆசை அலைகளால் அடித்துந்தப்பட்டு அணைந்து கொண்டது ஓர் உருவம். இன்ப முத்தங்கள் எத்தனையோ! ஆனால் அன்பு முத்திகள் அனந்தமே. ஓர் வரம் என்றது ஓர் வாய். எத்தனை வேண்டும்? என்றார் நமது சிலர். ஒன்றே என்றாள் சாவித்திரி. என்னவோ அது? தந்தேன் என்றால் விள்வேணிப்போ. அப்படியே.

என்னைத்தவிற தாங்கள் பிறரைக் கண்ணெடுத்தும் பார்க்கப்படாது. நீயும் அப்படித்தானே. ஆம்! சந்தைகமென்ன! இவ்வொப்பந்தத்திற்கு சாக்ஷியாவர்? நம்மிருவரது அன்பும், மனமுமே. பழையபடியும் அணைப்புள்ள, மோதல்கள், இதங்களின் முத்திரைகள். அட்டா! என்ன அன்பு!

உடன்படிக்கை மீறப்படவே இல்லை. சாவித்திரிக்கு சிலசமயம் சோதனைகளும் ஏற்படுவதுண்டு. எளிதும், புருஷன் மீறும்வரை தானும் ஒப்பந்தத்தை மீறக்கூடாதென உறுதி பூண்டாள். இவ்வுறுதியே அவளையும் உத்தமியாக்கிற்று.

(8) சித்திரா பெளர்ணமி. நோன்புநாள். சித்திரபுத்திர நயினர் கதை மிகவும் விமரிசையாகப்படிக்கப்படுகிறது. பாவஞ்செய்தவர்களை எமலோகத்திலே செக்கிலிட்டு ஆட்டுவதும், நரகக்குழியில் தள்ளுவதுமான பாகத்தை அதிக ஆர்வத்துடன் ஒருவர் படிக்கிறார். இளமங்கை

16. அல்லது 17 வயதேயிருக்கும். பெளவனமும் அளகுஞ்சார்ந்த நலமுடையாள். புதுமணப்பெண். கதைகேட்கிறாள். “விபசாரஞ் செய்கிறவர்களை, பழுக்கக்காய்ச்சிய இரும்பு பொம்மையுடன் கூடச் செய்து சித்திரவதை செய்யப்படும்” என்ற கருத்துடைய வாக்கியத்தை, இராக ஆலாபர்னத்துடன் படிக்கிறாள் கதைபடிப்போர். “கமலகன்னி” இளகியமனமுடையவள். அத்தைமகன் அருணகிரியின்மேல் கொஞ்சம் ஆசை. ஆனால் பூர்த்தி செய்துகொள்ளசமையம் வாய்க்காமலிரந்தது. இக்கதையையுட்கேட்டுவிட்டாள். மேலுலகச் செக்கினிலேமெய் நொறுங்க ஆட்டுப்படவும், பழுக்கக்காய்ச்சியபொம்மையுடன் அணையப்பட்டுசிறம்படவுட வேண்டுமே என்று நினைக்கவே உடல் தானாகவே பதறியது. வேர்வை சூப்பென்று பொங்கியது. அறவே வெறுத்தாள் அருணகிரியின் உறவை. புருஷனை தஞ்சமென்று சொண்டாள். யாவராலும் நளாயினியெயென்ப போற்றப்பெற்றாள்.

(9) ஓர் அம்மாள்! அம்மாள் என்ற உடனே, பகிடிபண்ணுமாப்போலிருக்கே என்று கேட்டுவிடாதீர்கள். அம்மாள், அம்மாள் தான். லக்ஷணமோ எட்டேகாலக்ஷணந்தான். திரேகக் கட்டோ எமனேறும்பரிதான். நிறமோ அவித்த நெருப்புத்தான். பார்வைக்கோ பத்திரகாளிதான். இன்னும் என்ன குறை. இவர்கள் போதான் கட்டழகி. மன்மதனே உயிர்பெற்று வந்தாலுங் கூட ஏறிட்டுப்பார்க்கமாட்டார்கள். ஏன்? எவராவது தன்னை ஏறெடுத்துப்பார்த்தால்தானே! அப்படி எவரேனும் அகஸ்மாத்தாகப் பார்க்கநேரிடினும் அடிவயிறு தொண்டைபைத் தொடும்படி காரித்துப்புகிறார்கள். இச்சமையத்தில் நமக்கு ஒரு பாட்டுக்கூட ஞாபகத்திற்கு வருகிறது.

எட்டே காலக்ஷணமாய்
எருமையுடல் கொண்டவளாய்
எட்டி நின்று பார்ப்பதற்கும்
எறகாத மோகினியாய்

கட்டழகி கட்டமைந்து
கரையரை பறவெறுத்தாள்
கட்டழகர் தனை வெறுத்து
காரியுமிழ்ந்துற்றியதால்.

இதை யார் பாடினார்கள்? ஞாபகம் வரவில்லை. ஒரு வேளை நான்தான் பாடிப்பிதற்றினேனோ என்னவோ.

இத்தியாகி வைபவங்களால் நமது கட்டழகி எல்லா ஆடவர்களையும் அறவே வெறுத்து பதவிரதைப்பட்டம்பஷ்டமாகப்பெற்றாள். இதில் என்ன குற்றம்! சிரிக்காதீர்கள்.

(10) வெண்மதி முகத்தாள். பசும்பொன்னை நிகர்த்த மேனியள். வண்டுகள் மொய்க்குங்கருங்குந்தலாள். சம்மா ஏனம்மா அளக்கிறது! நல்ல லக்ஷணமான பெண். அப்பதான் கலியாணமாயிருக்கிறது. புருஷனும் பறவாயில்லை. புராணம், இதிகாசம் கொஞ்சம்வரும். அவருடைய தாயாருக்கு புதுமருமகன் பேரில் கொஞ்சம் பிரீதி அதிகம். வேலை முடிந்த உடன் மருகிபைப் பக்கத்திலமர்க்கிக் கொண்டு, நளாயினி, தமயந்தி, திரோபதை, சீதை, அனுசூயா, வண்டோதரி முதலியோரின் வாழ்க்கைச் சரிதத்தை கதைபாகச் சொல்லுவாள். மருமகன் இரத்தினம் பாளும் கவனமாகக் கேட்பான். நாமும் அவர்களைப்போல் நடந்து பதிவிடாதாலிஷ்டிலே ஏன் தாக்கலாகக் கூடாது என எண்ணுவாள். இவ்வெண்ணமே, நளாவட்டத்தில் பிற ஆடவரை வெறுத்து, பதிவிரதையென்னும் பட்டமும் பெற துணையாய் நின்றது.

நமது “வழிகாட்டி”யின் வாசக சகோதர, சகோதரிகளுக்கோர் விஞ்ஞாபனம். மேல்ச சொன்னபதின்மரில், உண்மையான “உத்தமியார்” என்பதை, அடுத்த சஞ்சிகையின் மூலம் தெரிவிக்கமுடிய வேண்டுகிறேன்.

— ஆராய்ச்சிக்கிழவி.

மாமியின் புத்திமதி.

(முற்றொடர்)

மாமி சென்றதும், எனது கைகளைத் திருப்பித் திருப்பிப் பார்த்தேன். என்ன! நான் வேலைசெய்வதா? ஐயோ! என்னால் முடியாது. எவ்வளவு அழகாயிருக்கிற எனது கைகள் அழகு குறையாதா? எனது கைகள் பூப்போல் இசுப்பதாக மாமியும் அன்று சொன்னார்களே!

வேலைசெய்தால் அழுக்குப் படியாதா? நகம் சூதயந்துபோனால் பார்வைக்கு எவ்வளவு அசங்கியமாய் இருக்கும் என்ற யோசனை ஒருபுறம். நான் வேலைசெய்வதால் மாமிக்கு என்னலாபம்? எல்லாம் என்று நன்மையைக் கருதித்தானே சொல்லியிருப்பா. இருந்தாலும் மாமி கூட

டிக்காறிதான். நான் அவவைப் பரிகாசம் செய்யலாமென்றல்லவா நினைத்தேன். மாமி கொஞ்ச மாவது பிடிக்கொடுக்கவில்லையே.

என்ன! இவவுக்குப் படிப்பில்லையா? அப்படியானால் இவ்வளவு புத்திசாதுரியம் எங்கிருந்து வரும். இருந்தும் என்ன? பாவம்! நாகீகம் என்பதுஎன்ன என்றுதெரியாதாக்கும். என்னைப்போல் படித்து தற்கால நாகீகத்தில், முதூர்ந்து இருந்தால் இப்படி எல்லாம் வேலை செய்வார்களா? பாவம் கரிச்சட்டி முதலாய்த் தேய்க்கிறா. ஒருவேளை மாமியின் புருஷன் செலவாளியோ, அல்லது சம்பளம் குறைவோ, இருக்கட்டும்; மறுமுறை சந்திக்கும் பொழுது கேட்டுவிடுகிறேன் என்று யோசித்த படி அன்று இரா படம் பார்க்கப் போய்விட்டேன்.

மறுநாள் விடிந்ததும் எனது கால்களை முடித்துக்கொண்டு, மாமி வீட்டிற்குப் போனேன். சதவு பூட்டியிருந்தது. எங்கே போனார்களோ தெரியவில்லை. அன்று சாயங்காலம் மாமிவீட்டு வாசலில் யாரோ கூப்பிட்ட சத்தங்கேட்டு, யாரென்றறியப்போனேன். வந்தவ மாமியின் தோழி. அவவை முன்னொருநாள் மாமிவீட்டில் பார்த்தது ஞாபகம். வந்தவ மாமி சென்றவிடம் தெரியுமா? என்று என்னைக் கேட்டா. நான் தெரியாது என்று சொல்லிப்போட்டு எங்கள் வீட்டிற்கு வருகிறீர்களா? என்று கேட்டேன். அவவும் சரியென்று வந்துவிட்டா. (மாமியைப் பற்றி விசாரித்தறிய சரியான ஆள் கிடைத்ததுபற்றி எனக்கு இறம்பச்சந்தோஷம்) அவவுக்கு நாற்காலிகொடுத்து இருக்கச்செய்து அவவின் இருப்பிடமும் விசாரித்தறிந்தபின், மாமியை இறம்பக்காலமாய்த் தெரியுமா? என்று கேட்டேன்.

மா. தோ. தெரியாமலென்ன. அந்தம் மாள் தங்கமான மனுஷி. தானும் தன்பாடும். பெண்களுக்குரிய கடமைகளைத் தவறாது செய்வா. மற்றும் பெண்களைபோல் வீண்ணேரம் போக்கா. கடவுளால் கொடுக்கப்பட்ட விலையேற்பெற்ற ஒவ்வொரு நிமிஷத்தையும் வீண்போக்காது, ஏதும் பிரயோசனப்படுத்தி கொள்வா.

நான்: தெரியுமோ என்று கேட்கவே இவ்வளவு சொல்கிறீர்களே! இன்னும் என்னென்ன தான் சொல்வீர்களோ! பாவம் மாமி ஓய்வின்றி உளைக்கிறா. (என்று மெதுவாய்க் கதையைத் தொடங்கினேன்.)

மா. தோ: ஐயோடியம்மா, அது மாத்திரமா! தான் படித்தவள், பணக்காரி, பெரிய சம்பளக்காரனுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டவள், என்ற பெருமையோ, எண்ணமோ, கொஞ்சமேனும் இல்லை. என்னைப்போல எத்தனை பெண்கள் ஆங்கிலம் படித்திட்டால் (பிறபாஷை படித்தால் அதில் இருக்கும் நன்மைகளை ஆராய்ந்தறிவதற்குப்பதிலாகச் சிலர் தங்கள் ஆசாரத்தை விட்டு தாங்களே ஆங்கிலேயராய் மாறிவிடத் தெண்டிக்கிறார்கள். அது எவ்வளவு பிசகு.) அடுக்களை வேலைசெய்யப்படாது என்ற எண்ணத்தால் மாடியைவிட்டும் இறங்கார்கள். இந்தம்மாள் உப்படியல்ல. ஏட்டுப்படிப்புடன் நிற்காது அனுபோகத்தில் எது ஏற்றது, எது ஏற்காதது என்பதை ஆராய்ந்தறிந்து செய்வார்கள். இன்னும் தான் மாத்திரம் நல்லாயிருந்தால் போதுமென்றிராமல் தான் அறிந்த முறைகளை மற்றவர்களுக்கும் சொல்லுவா. அந்தம்மாள் என்னைப்போல், உங்களைபோல் எத்தனை பேருக்குப் புத்திமதி சொல்லித் திருத்தி யிருக்கிறா!

நான்: அப்படியா சங்கதி. எனக்கு இவ்வைக் கொஞ்சகாலமாகத்தான் பழக்கம். இருந்தும் அவவின் குணம் எனக்கும் பிடித்திருக்கிறது.

மா. தோ: நல்லது வந்தும் இறம்ப நேரமாய் விட்டது; வீட்டில் வேலையிருக்கு; சென்று வரட்டுமா? நான் வந்ததாய் மாமிக்குச் சொல்லுங்கோ.

நான்: இப்போதானே வந்தீர்கள்; அதற்கிடையில் என்ன அவசரம்; ஏன் வீட்டில் வேலையாளில்லையா?

மா. தோ: எனது புத்தியின்மையாலும் எனது பெலவீனத்தாலும் ஒன்றுக்கு மூன்றாள் வைத்திருந்தேன். இந்த மாமி வரும்போதெல்லாம் எனக்குவேண்டிய புத்திமதி சொல்லுவா. எனக்கு வேலைசெய்து பழக்கமில்லாததால் வேலையாட்களைத் திடீரென நிற்பாட்ட முடியவில்லை. மாமியின் சொல்லுக்கு மரியாதையாக ஆயானே நிற்பாட்டிப் போட்டேன். இப்போ எனக்கு ஆறுதல்தான். அவளுக்குக் கொடுக்கும் பதினைந்து வெள்ளியும் சாப்பாடும் மிச்சமாச்சு. பிள்ளைகளும் தங்கள்பாடு தாங்கள் பார்க்கிறார்கள்.

நான்: நல்லது நீங்கள் போய்வாருங்கோ. மாமிவந்ததும் நீங்கள் வந்ததாகச் சொல்லுகிறேன் என்றேன்.

மாமியின் தோழி போய்விட்டா. நான் மாமியைப்பற்றி எண்ணிய எண்ணம் பிழையென அறிந்தேன். பெண் என்றால் அப்படியல்லவா.

இருக்கவேணும்! நான் என்னபெண்? உண்பதிலும், உடுப்பதிலும், கண்டு களிப்பதிலும், நேரத்தைக் கடத்திவிட்டேன்! என்று யோசிக்கலானேன். இருந்தும் வேலை செய்கிறது என்ற எண்ணத்தைக் கொஞ்சம் பின்போடுவோம். இந்நாட்டில் நான்தானே இப்படி? இன்னும் என்னப்போல் எத்தனைபேர் இருக்கிறார்கள்! சொற்ப சம்பளக்காரருடைய மனைவிமாரே வேலையாள் வைத்திருக்கும்பொழுது என்போன்றவர்கள் வைத்திருப்பதில் என்னபிழை? ஏன் அவர்களிலும் நான் குறைந்தவளா? வேலையாட்களை நிற்பாட்டினால், ஊரார் பார்த்துக் கதைக்கார்களா? எங்களுக்கு மரியாதை வேண்டாமா? படம்பார்க்கப்போக நேரம் கிடைக்குமா? பக்கத்து வீட்டாருடன் கதைக்கத்தான் முடியுமா? என்று யோசித்தபடி உட்கார்ந்துவிட்டேன். எனது புருஷன் கந்தோரால் வந்ததையும் கவனிக்கவில்லை. ஒருநாளாமில்லாத திருநாளைப்போல், நான் யோசனையிலிருப்பதை அவர் பார்த்துவிட்டார். கேட்டும் விட்டார். நான் மாமியின் புத்திமதியை அப்படியே சொன்னேன். அதற்கு, அவர் போ! மடைச்சி! இதற்காகவா இவ்வளவில் மூனையை விடுக்கிறாய்! கடவுளையென்று என்காயம் இருக்கும் வரையும், உனக்கும், பிள்ளைகளுக்கு மன்னகுறை? ஒரு தளர்ச்சியுமின்றிக்காப்பாற்ற மாட்டேனோ? என்று சமாதானம் சொன்னார். அவரின் அன்பை நினைத்த உடனே சந்தோஷப்பட்டாலும், மாமியின் சொற்கள் காதில் ஒலிக்கிறது. கொஞ்சநேரம் எழுந்து உலாவினேன். எனது புருஷன் சொன்னதை யோசித்தேன். “நான் இருக்கும் வரையும் உனக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் என்னகுறை” இவரின் எண்ணம் தான் என்ன? கேட்டுப்பார்போமென்று எண்ணி, என்ன! நீங்கள் இருக்கும் வரையுமா? அது எனக்கு விளங்கவில்லையே? என்றேன்.

எ. பி: அப்படித்தான் சொன்னேன். அது விளங்கவில்லையா? இன்னும்தான் சொல்லுகிறேன்; நான் இருக்கும் வரையும் உனக்காவது, பிள்ளைகளுக்காவது ஒரு குறையும் வரவிடேன். இது உண்மை.

நான்: இல்லைப்பாருங்கோ, நான் இருக்கும் வரையுமென்றீர்களே; அதன்பின்? நான் தான் ஒருவேளை உங்களுக்கு முந்திவிட்டால் பிள்ளைகள்பாடு எப்படி! (மாமியின் சொற்களில் என் மூலை சென்றுவிட்டது.)

எ. பி: ஏன் அவர்களை படிப்பிக்கவில்லையா? கடவுளையென்று பிள்ளைகள் எல்லோரும் படிக்கிறார்கள்; இன்னும் படிக்கட்டும்; பிறகு கடவுள் வளிவிட்டால் ஏதாவது ஒரு உத்தியோகத்தில் அமரட்டும்.

நான்: உத்தியோகம்தானே இப்போ குறைக்கொம்பாய்விட்டதே! கடவுள் விட்டவளியா? நல்லாயிருக்கு யோசனை! கடவுளில் பாசத்தைப் போட்டிட்டு நீங்களும் நானும் “கண்டதே காட்சி கொண்டதே கோலம்” என்ற வகையில் செலவு செய்தால் பிள்ளைகள் பின்னுக்கு என்ன செய்வார்கள்! இன்னும் கடவுள் விட்டவளி என்று போட்டு, மனிதர்முயற்சியின்றி இருந்தால் உலகம் இவ்வளவு முன்னுக்கு வந்திருக்குமா? நீங்களும் உங்களைப்போன்ற மற்றவர்களும், பொதுவாக ஒருவருமே தொழில் செய்யத் தேவையில்லையே! மூங்கைப்பிடித்துக்கொண்டு “சிவசிவ” என்று இருந்துவிடலாமே?

எ. பி: ஏது இன்று இவ்வளவில் தாக்கக்கிறாயே! என்ன சங்கதி?

நான்: இ...ல்...லை. மனுஷருடைய காயம் நிட்சயமா? நல்லாங்குபோல் ஒரு பொல்லாங்கு சம்பவித்தால் என்ன செய்வது என்றதான் யோசிக்கிறேன். இது பற்றி நேற்றுள்ளிரும் நான் எண்ணவேயில்லை; ஏதோ மாமி உளறுகிறா என்றிருந்தேன்; உன் பிள்ளைகள் பின்னுக்கு என்ன செய்வார்கள் என்று அவசொன்னதில் கருத்து இருக்கு என்றது இப்போதான் என் மூனையில் ஏறுகிறது. நாங்கள் வரவுக்குமேல் செலவு செய்வதைப்பற்றி அறிந்து விட்டாவாகும்; அதுதான் அப்படிச் சொன்னாலோ என்னவோ. அல்லது முன்னுள்ள இடத்தில் ஓராளாகுதல் வைக்கச் சொல்லாமல், பாத்திரம் கழுவ ஆள் வைத்தால் போதுமென்று துணிந்து சொல்வாவா.

எ. பி: இக்கேவா! சம்மா யோசிக்கதே. மாமியின் புத்தியை மாத்திரம் எடுத்தால் எங்களுக்குக் கௌரவமா? பார்த்த மனுஷர் என்ன நினைப்பார்கள். இந்தப்பெரிய சம்பளக்காரன், பெண்சாதியைக்கொண்டு வேலை செய்கிறா என்று ஏளனம் செய்யார்களா? இதனால் உயிரி இருக்கும் உன் பெற்றோருக்கு அவமானமல்லவா? அவர்கள் என்னைத் திட்டார்களா? ‘ஐயோ உத்தியோக மாப்பிள்ளையென்றும், என் பெண்ணை நல்லாய் வைத்திருப்பானென்றும், நம்பி உள்ளபணமெல்லாம் சீதனம் கொடுத்தும் என்னமிச்சம்’ என்று வயிறெரியார்களா? எனது உத்தியோகத்திற்குத் தக்க மரியாதையாய் செலவு செய்தால்தானே நாலுபேர் மெச்சுவார்கள். இன்னும் மாமி சொன்னதுபோல் நீ வேலைசெய்ய, நான் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறேன். பிள்ளைகளைக்கொண்டு வேலைசெய்க்கலாமென்ற யோசனையை மாத்திரம் விட்டுவிடு. ஏதோ அவர்கள் என்னோடு இருக்கும் வரையும், கண்டு களித்து, உண்டு உடுத்தி, சந்தோஷமாய் இருக்கட்டும். பிறகு வரு

கிறவன் நல்லவனே, கெட்டவனே யார் கண்டார். இதற்குள் என்னை வாங்கப் போயிருந்த மோட்டாருள் வந்து வட்டது. மணியும் ஐந்தேழுக்காலாய் விட்டது. “பக்த குசேவர்” படம் பார்க்கப் போய்விட்டோம். என்ன இருந்தாலும், அந்தப்படம் பார்க்கிற விஷயத்தை மாத்திரம் மறக்கமாட்டேன். நான் மறந்தாலும் என் பிள்ளைகளும், புருஷனும் மறக்க மாட்டார்கள். படக்காட்சியும் தொடங்கிவிட்டது. ஐயோ! என்ன பரிதாபம்! குஞ்சும் குழந்தையுமாகக் குசேலரும், அவர் மனைவியும், பட்டபாடும், பணச்செருக்குப் பிடித்தவர்களின் அட்டகாசமும், எளிபாரை அவமதிக்கும் மாதிரியும், அதே எளியவனுக்கு பணம் கிடைத்தவுடன் செய்யும் தடல் புடலான மரியாதையும், பார்த்துக் கண்ணீர் விடாமலிருக்க முடியவில்லை. உலகத்தின் போக்கு இப்படியா? என்ற எண்ணம் மனதைப் பாதிக்கத் தொடங்கிவிட்டது. படக்காட்சியும் முடிந்தது. வீடுவந்ததுதான் தாமதம், சாப்பிடவும் மனசில்லாது, படுத்துவிட்டேன். தூக்கம் என்னவோ கிட்டவும் வர மறுத்துவிட்டது. உறுண்டு பிரண்டு இரவைப் போக்கினேன். விடிந்தது. எனது பிள்ளைகள் பள்ளிக்கூடத்திற்கும், புருஷன் கந்தோருக்கும், போனபின்னும் பழைய யோசனையே திரும்பி வந்துவிட்டது. மாமியாவது வீட்டிலிருந்தால் கேட்டுத்தெரியலாம். அவவும் இல்லையே என்று யோசித்துக்கொண்டிருக்கையில், மாமியின் மோட்டாரின் சத்தங்கேட்டு யன்னலால் பார்த்தேன். மாமிவந்துவிட்டது கண்டு சந்தோஷத்துடன் குளித்துப் பசியாறிக்கொண்டு, எப்போ மணி பதினொன்றாகும் (அப்போதான் மாமிக்கு வசதியான நேரம்) என்று எண்ணியபடி ஒரு கதைப் புத்தகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்து விட்டேன். வழக்கம்போல் அடுக்களைக்குப் போகவும் மனசில்லை. புத்தகத்தைப் பார்த்தேனையல்லாது மனமதிற் செல்லவில்லை. அது தன் போக்காய்ச் சென்று விட்டது. ‘என்னடியம்மா அன்றும் வரும்பொழுதாய் யோசனை! இன்றும் வரும்பொழுது யோசனை! என்ன கதைப் புத்தகத்திலுள்ள விஷயம்பற்றியோ?’ என்ற சப்தம் கேட்டுத்திடுக்கிட்டேன். வாருங்கோ! வாருங்கோ! உங்களைப்பற்றித்தான் நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன்; நீங்களும் வந்துவிட்டீர்கள்; உங்களுக்கு நூறுபுகு; என்று வாழ்த்திப்போட்டு ஆசனங்கெடுத்து உட்காரவைத்தேன்.

மாமி: என்னடியம்மா! என்னைப்பற்றிப் பா நினைத்தாய்? நான் பாக்கியசாலி சான்.

நான்: யார் பாக்கியசாலி என்பது பற்றிப் பின்னூற்றுப்பார்த்துக்கொள்ளுவோம்; அது இருந்

கடும். மாமி! இப்போ இரண்டு நாட்களாய் எங்கே போயிருந்தீர்கள்?

மாமி: அதைச் சொல்லத்தான் வந்தேன். நீயும் கேட்டுவிட்டாய். என் தங்கை கமலம் இருக்கிறாளல்லவா, அந்தக்கண்ணிருவியை என்ன வென்று சொல்வது. உடம்பு மெலிந்து குச்சியைப் போலாய் விட்டாள். வீட்டில் குழந்தைக்கும் சுகமில்லை. அவளுக்குப் பெலவீனம் என்று என்னை வருப்படி ஆள்விட்டிருந்தார்கள். போனேன். என்னைக்கண்டவுடன் கட்டிக்கொண்டு அழுத் தொடங்கிவிட்டாள். எனக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை. சமாதானம் செய்து, என்ன சங்கதி என்று விசாரித்தேன். அவள் மௌனமாய் நின்றுவிட்டாள். அவளின் புருஷனைக்கேட்டேன். அவளுக்கு கோபம் ஒரு புறம், வெட்கம் ஒரு புறமாகப் பதில் சொல்லத் தொடங்கினார். உங்கள் தங்கையால் எனக்குப் போதுமென்றாய்விட்டது. தாயார் ஊருக்குப்போன அன்றே தொடங்கிவிட்டது அழுகை. சாப்பிடச் சொன்னாலும் எனக்குப் பசிக்கவில்லை என்றிட்டு அதை இதை எடுத்துக் கொறித்துப் பசியைத் தணித்துப்போடும். சமையலாள் சமைப்பது ருசியில்லையாம். அம்மா என்றால் என்னமாதிரிச் சமைத்து, இந்தாடி மோனை சாப்பிடு என்று தருவா! இவனென்ன குப்பையவியல் அவித்தால், இதை எப்படிச் சாப்பிடுவது என்று சொல்லிப்போட்டுப் படுத்திடுவா. நீ போய் சமைத்துச் சாப்பிடுவான் என்றால், அழுகை. என்னை அம்மா அப்படியெல்லாம் பழக்கிவைக்கவில்லை என்று பெருமையாகச் சொல்லுகிறா. இனி குழந்தைக்கு குளிக்க வார்க்கத் தெரியாது. முனியம்மா வந்து குளிக்க வார்த்துக் கொண்டிருந்தவள், இப்ப இரண்டு நாட்களாய் அவளுக்கும் சுகமில்லை. இவ குளிக்க வார்த்ததால், குழந்தைக்குத் தடிமன் காச்சல் வந்துவிட்டது. அதுதான் உங்களுக்கு ஆள் விட்டேன். உங்கள் தங்கையால் எனக்கு ஆறுதலேயில்லை. வேலை செய்து களைத்து வீட்டில் ஆறலாம், என்று வந்தால் இங்கே இப்படி. இனிமேல் நான் அடுக்களைக்குப் போய் சமைத்துக்கொடுக்கிறேன்; அவ சாப்பிட்டும். இப்படி சமைக்க, சாப்பிட, பிள்ளை வளர்க்க, மற்றும் கடமைகள் செய்யத்தெரியாத மனைவியுடன் வாழ்ந்து நான் எப்படி முன்னுக்கு வாழ்வது? நீங்கள், உங்கள் தங்கைக்குக் கொடுத்த சீதனப் பணத்திற்குப் பதிலாக, தன்பாடு பார்க்கக் கூடியதாய் பழக்கியிருந்தால், இப்போ எனக்கு இந்தக்கவலையேன். நீங்கள் கூட்டிக்கொண்டு போங்கோ என்று கோபத்துடன் சொன்னார். நான் ஒன்றுமே பேசவில்லை. என் தங்கையிடம் போனேன்.

அவள் அழுத, கண்ணும் சிந்திய மூக்குமாய், இருந்தாள். நான் கோபத்தை அடக்கிக்கொண்டு நயத்திலும், பயத்திலும், வேண்டிய புத்திமதி சொல்லிப்போட்டு, வரவேளிக்கிட்டேன். எனது மைத்துனர் விரும்பவில்லை. பிள்ளைகளையும் அங்கே கூப்பிட்டு இரண்டு நாட்கள் தங்கி அவளுக்கு சமையல் கொஞ்சம் பழக்கவிடும்படி கேட்டார். அவரின் வேண்டுகோளை மறுக்க முடியாததால், அங்கேயே நின்று, அவளுக்குத் தேள்வையான் தைக் காட்டிக் கொடுத்திட்டு, இன்று காலமே வந்தேன். அதுநிற்க என்னைப்பற்றி ஏன் நினைத்தாய். இனிப்பாவது சொல்லேன்.

நான்: உம்.....எனக்குப் படிப்பனைக்குத்தான் கடவுள் உங்கள் மூலமாய் எல்லாம் காட்டுகிறார்.

மாமி: என்னடியம்மா உனக்கு என்ன சம்பவித்தது. எனக்கு ஒன்றுமே விளங்கவில்லையே.

நான்: மாமி அன்று நீங்கள் ஏதோ சொன்னீர்களல்லவா? அன்று தொடக்கம் அதே யோசனையாயிருக்கு. என்ன செய்வதென்றும் தெரிவில்லை. ஆனால் உங்களைப்போல்வேலை செய்யவும் முடியவில்லை. பிள்ளைகளின் உதவியும் பெற முடியாது. (எனக்கும் எனது புருஷனுக்கும் நடந்த சம்பாஷணையை அப்படியே மாமிக்குச் சொல்லி) இதற்கு நீங்கள் தான் யோசனை சொல்லுங்கோ என்றேன்.

மாமி: ஒகோ! இப்படியா சமாச்சாரம். உன் புருஷனுக்கும் என் தங்கை பருஷனுக்குமுள்ள வித்தியாசத்தைப் பார்த்தாயா? பிள்ளைகளைக் கொண்டு வேலை செய்விக்கப்படாதாமோ? நல்லாயிருக்கு யோசனை. அப்படி வேலை செய்வியாமல் தன்பாடுதான் பாக்கவிடாமல், செல்லம்பண்ணி வளர்த்தபடியாலல்லவா, என் தங்கை இப்போ பாடுபடுகிறாள். அவளால் அவள் புருஷனுக்கும் ஆறுதலில்லை. அப்படி உன்பிள்ளைகளையும் பழக்குவதா உன் புருஷனின் விருப்பம்? இப்போ எல்லாம் பழகினால்தானே, பின்னுக்கு அவர்களுக்குக் கஷ்டமாயிராது. பிள்ளைகளின் நன்மையைக் கோரினால் உன் புருஷன் இப்படியெல்லாம் நினைப்பாரா? இப்போ பட்டுச்சட்டையும் அதற்கு ஏற்றப்போல் சப்பாத்தும், (இதுபோட வேண்டாமென்று சொல்லவில்லை. அதற்கும் ஒரு எல்லையுண்டு.) போட்டுக்கொண்டு படங்கனும் பார்க்கத்தவறாது பழகியிருந்தால், பின்னுக்கு வரகிறவனுக்கு மீட்சியுண்டா? அவன் உன்பிள்ளைகளின் மேனி மினுக்கையும் உடுப்பு நாகீகத்தையும் பார்த்தா வரப்போகிறான். ஏன் உன் புருஷனைப்போல் ஒருவன் வந்தால் கடன்பட்டுச் செலவளிக்கலாம். இதுகளைப் பார்த்து வரப்

பயப்படுவார்களுமுண்டு. "தாயைப்பார்த்து மகளைக் கொள்" என்று பெரியோர் சொல்லுவார்கள். ஆமையால் முதலில் நீ திருந்து. அடுத்தாப்போல் பிள்ளைகளைத் திருத்து. உன் புருஷன் சொல்லுவது முற்றும் பிசகு. ஆண்களுக்குக் கென்ன! உனக்கும் வரையும் கண்டெரியாது வரவுக்கு மிஞ்சி செலவளிப்பார்கள்; நாலுநாள் படுக்கையால் படுத்திட்டால், அப்போதான் முளிப்பார்கள். இப்படி எத்தனைபேர், உனக்கும் பொழுது போசனையின்றிச் செலவழித்துப் போட்டு நோய்க்காளாகி (அல்லது கடனாளியாகி) மேலும் உனக்கமுடியாது வந்தவுடன் சர்க்கார் உத்தியோகத்தால் விலக்கிவிட பிழைக்க வகை தெரியாமல், அண்ணனோ, தம்பியோ, யாராவது ஒருவர் வீட்டில் போய் தான் கெட்டதும் போதாமல், அவர்களையும் தலையெடுக்க விடாது தங்கி விடுகிறார்கள். அவர்களின் மனைவி மக்கள், பழையபடி தாயோடு பிள்ளையாய் பிறந்த வீட்டிற்குப் போக நேரிடுகிறது. இது நல்லதா? இப்படியான நிலைபரம் உனக்கு வரமுன் நீ புத்தியாய் நடந்து கொள். நான் அன்று சொன்னபடி நீயே சகல பொறுப்பும் எடுத்துக் கொள். அப்போதான் வீட்டில் எவ்வளவு அழிந்து போகிறது என்பது விளங்கும். திடீரென உன்னால் வேலை செய்ய முடியாவிட்டால் சமையலாலை மாத்திரம் வைத்துக்கொள். அவனை மற்ற வெளி வேலைகளையும் செய்யட்டும். முடியாதென்றால் விலக்கிப்போடு. இன்று திகதியும் இருப்பதாய்விட்டது. மாசம் படிந்ததும் நான் சொல்லியபடி செய். நான் வேண்டிய நேரத்தில் உதவி செய்கிறேன்.

நான்: மாமி ஏதோ உங்கள் புத்திமதியின் படி செய்கிறேன். தற்செயலாய் ஏதாவது சுகயினம் வந்தால் அப்போ என்ன செய்வது?

மாமி: தற்செயலாய் சம்பவிக்கிறது எத்தனையோ உண்டு. அதற்கெல்லாமா அடுக்குத்தேடுவது? அப்படித் தேடத் தொடங்கினால் எல்லாந்தான் தேடவேணும். ஆனால் தற்செயலாய் செத்துப்போனால் என்று ஒரு சவப்பெட்டி முதலாய்த் தான் தேடவேணும். தற்செயலாய் சம்பவிக்கிற அனேகமுண்டு. அதற்கு எங்களால் கூடிய ஆபத்தம் கட்டாயம் இருக்கத்தான்வேணும் அதற்குத்தான் நான் இதுவரையும் தொண்டை கிளியச் சொன்னது. விளங்கினதா? அதுதான் தற்செயலாய் உன் புருஷனுக்கு உத்தியோகம் போய்விட்டால் அல்லது நோய்வந்தால் அதற்கு அடுக்குத் தேடுவது. வேலைக்காரர் தினமும் பிடிக்கலாம். உத்தியோகமும் தினம் வருமா?

நான்: கோபிக்காதீர்கள். நீங்கள் என்னு

டைப நன்மைக்குத்தானே சொல்லுகிறீர்கள்! சரி அப்படியே செய்கிறேன்.

மாமி: ஏன்டியம்மா அன்று என்னத்தை எடுத்த என்று யோசனையிலி நந்தாயே! நானல் வவாகுமுப்பினேன். சரி இதை யேதான் எழுதேன். உன்னைப்போல், உன்புருஷனைப்போல், என் தங்கையைப்போல், யாராவது புத்திகெட்டிருந்தால் திருந்தட்டும். நீயும் நானும் திருந்தினால் போதுமா? நம் சகோதரிகள் எத்தனைபேர் திருந்த வேணும்.

நான்: சரி! மாமி அப்படியே. மாமியின் புத்திமதி என்ற தலைபங்கத்துடன் இதை எழுதுகிறேன்.

(தொடரும்)

பத்திராதிபர்,
வழிகாட்டி,

ஐயா
சென்ற மாச வழிகாட்டியில் (Dowry) சீதனம் கொடுத்தல் முறையல்லவா என்னும் விஷயத்தைப்பற்றி ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்டிருந்தது. சீதனம் கொடுக்கும் வழக்கம் ஆதிக்கால் தொட்டு நம் நாட்டில் வழங்கி வருவதேயாகும். தாய் தந்தையர் தமதருமைப் புத்திரிகளுக்கு விவாகம் செய்து கொடுக்கும்பொழுது அவர்கள் தம் பிற்சால் சீவியத்தில் இடைஞ்சல்கள் நேரிட்டால் கஷ்டமில்லாமல் சீவியத்தை நடத்துவதற்காக நிலம், வீடு பணம் முதலிய வற்றையும் இன்னும் அநேக பொருட்களையும் உபகாரமாகக் கொடுப்பார்கள்.

தற்காலத்திலே வெனில், ஆங்கிலம் கற்று யாதா உத்தியோகங்கள் பார்க்கும் வாலிபர் அநேகர், சீதனம் என்னும் பேயால் ஆட்டப்படுகிறார்கள். எவ்வளவு குருபியான கல்வி இல்லாத பெண்ணையிருந்தாலும் "பணமென்றால் பிணமும் வாய்திறக்கும்" என்னும் பழமொழிப்படி நிரம்ப சீதனம் என்றால் விவாகம் செய்ய உடன் படுகிறார்கள். இவ்விவாகம் உண்மையான விவாகமன்று. ஒருவனுக்கே கல்வி அறிவு, ஒழுக்கங்களால் மேம்பட்ட பெண்ணே இல்லறத்திற்கு உரியவளாவாள். அப்படியான பெண்கிடைப்பதும் அருமை. தற்கால வாலிபர் தேடுவதும் அருமை. அவர்கள் தேடுவது பணப்பெண்ணே. எத்தனையோ தாய் தந்தையர்கள் ஆங்கிலம் கற்று உத்தியோகம் பார்க்கும் வரன் தம் புத்திரிகட்கு கிடைப்பது அருமையென நினைத்து அவர்கள் கேட்பபடி கஷ்டப்பட்டுக் கடனெடுத்திச் சீதனம் கொடுக்கிறார்கள். பின்னால் அக்கடனைக் கொடுக்க முடியாமல் அவ் வேழைத் தாய்தந்தையர்கள் கஷ்டப்படுகிறார்கள்.

என்னே இவ்வாலிபர் மடைமை! இவர்கள் தம் இல்லறத்தை நடத்துவதற்குரிய பொருளைச் சம்பாதிக்க முடியாமல் மனைவியால் வரும் பொருளைக் கொண்டு சந்தோஷமாக இருக்கலாமென்று நினைக்கிறார்கள் போலும். இவர்களுக்கு வெட்கமில்லையா?

ஒரு புதுமாதிரியான துணியோ, நகைபோயாராவது அணிந்திருந்தால் அடுத்த நாளைக்கு அது காட்டுத்தீப்பால் ஊரெங்கும்பரவி, யாவரும் அதே மாதிரியாக வங்கி அணிந்து கொள்வார்கள். அதே போல் ஓர் வாலிபன் கல்வி, அறிவு ஒழுக்கங்களால் மேம்பட்ட பெண்ணை விவாகம் செய்து தாய்தந்தையரால் முனமு்வந்து கொடுக்கும் சீதனத்தையேற்று இவ்லறம் நடத்தி வருவானேயானால், அவனைப் பின்பற்றி நம் நாட்டு வாலிபர்கள் நடப்பார்கள் என்பதற்கோர் ஐயமில்லை. இதைச் சொல்வார் அநேகர்; செய்வார் ஒருவரையும் காணோம். இதனால் நம் நாடு எவ்வளவோர் முன்னேற்றமடையும்.

இப்படிக்கு,

* — ஓர் சகோதரி.

ஏட்டிக்குப் போட்டி.

திருமுகத்தில்ப் பார்ப்பனரும்
திண்டோழில்ப் பொருநர்களும்
மருமயிகு மருங்கினிலே
மதிவேழிர் வைசியரேனும்
சிறுமையுற்ற கால்தனிலே
சீலமற்ற சூத்திரரும்
பெருமையாய்த் தோன்றும்வகை
பேணிஞன் பிரம்மனெனில்
சருவாக்ஷி கிருஸ்தவரும்
சமாததர் ஜப்பானிபரும்
விறமாக்ஷி இழந்ததொரு
நிகரோல மக்களுடன்
தருமாண்பு பெளத்தர்களும்
தாரி லிஸ்லாமியரும்
பருமுலகில் தோன்றுதற்கு
பருமுறுப்பு ஏதுவோகாண்.

நிந்தாஸ்துதி.

கோழிக்குஞ்சுதனைத் திருமும்
கூற்றனைய பருந்தனை
ஆழிதன்னில் பள்ளிகொண்ட
ஆதலுனின் அம்ஷமென்று
நாளிலிந்து மக்களெல்லாம்
நாடிமிகப் போற்றுகையில்
தாழிவயிற்றோன் தனதை
தாவிபடித் தோட்டுவதென்.